

Giới thiệu Lôi Hỏa

Bạn đang đọc truyện Lôi Hỏa của tác giả Hà Câu Lý Đích Ngư trên trang đọc truyện online. Nhân vật chính tên là Sở Nghị Phong học đại học Y. Hắn thân nhân chết hết, người iu thì bỏ theo thằng bạn thân. Hắn bị sét đánh, những 3 lần liên tiếp nhưng không chết. Thực ra đó là sư phụ hắn Lan Thần thử xem hắn có phải là Lôi linh thể hay không? Sau đó hắn theo sư phụ, học tu thân "Lôi tiêu thân đạo". Đi theo được 1 thời gian sư phụ hắn phi thăng thần giới. Từ đó hắn bị sao quả tạ chịu mạng xui xẻo cực kỳ, nhưng mà càng xui xẻo càng thâm hấn càng mạnh, kỳ ngộ liên tiếp, có thể gọi là họa trung đắc phúc, tu vi tăng nhanh như điều gặp gió. Thân phận hắn có 1 bí mật mà ngay cả hắn cũng không biết,.....

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuất Hiện Lôi Điện

Đêm khuya, trên con đường lớn không người ánh sáng đèn đường an tĩnh chiếu sáng, nhưng dù cho đèn có nhiều hơn cũng không thể chiếu sáng tâm linh, một người, trẻ tuổi bước đi chậm rãi về trước không mục đích, nhìn theo bóng mình, không ngừng biến hoá to, nhỏ rồi thành một điểm rồi lại to nhỏ....

Đột nhiên người trẻ tuổi xoay mạnh người chạy như điên, nhưng chạy hơn 10 bước lại dừng lại nhằm về phía cột điện, quay về cột điện mà quyền đầm chân đá, mặc cho máu trên tay cứ chảy, mà vẫn vô tư chưa phát giác.

Qua hồi lâu, tựa hồ đã mệt mỏi, người trẻ tuổi hai tay gặt gao trĩu tại phía trên cột điện, đầu gục xuống, kịch liệt thở hào hển, nước mắt vô âm chảy xuống.

Người trẻ tuổi tên Sở nghị phong, cha mẹ tại khi hắn còn nhỏ đã qua đời, sau đó sống nương tựa lẫn nhau với ông ngoại, bắt quả Sở nghị phong từ nhỏ đã độc lập, dựa vào sự thông minh, tài trí của mình mà học tập, cuối cùng đỗ đạt một trường Y Khoa danh tiếng

, chính nhưng tại nửa tháng trước, ông ngoại lâm trọng bệnh, sau khi Sở nghị phong nhận dc tin tức, lập tức trở về, nhưng chỉ kịp nhìn mặt ông ngoại lần cuối.

Dưới sự giúp đỡ của bà con, xử lý xong hậu sự cho ông ngoại, Sở nghị phong mới nhớ tới trường học, nhưng rồi lại chứng kiến một tình cảnh khiến tâm tình tan nát, chính người yêu mình trong nhiều năm lại gục đầu vào ngực người khác, mà làm cho Sở nghị phong càng đau lòng vì người cướp đi người yêu lại chính là ...bạn thân của mình.

Ba người cùng đứng chung một chỗ, người yêu Sở nghị phong nói gì căn bản hắn ko nghe được, chỉ là nhìn mặt hai người, tay áo khẽ khoát : “chúc các người hạnh phúc”...rồi đi mất.

Ông ngoại qua đời, người yêu thì theo kẻ khác, bạn thân thì trở mặt, đau lòng Sở nghị phong cầm lấy điện thoại, gọi cho mấy người bạn, kết quả người thì không tiếp điện thoại, người thì bận tiếp người nhà hay bạn bè, không một ai để ý tới hắn.

Sở nghị phong trong lòng một mảnh mê mang, sau khi từ trường học đi ra, một mực hồ loạn đi trên đường lớn, không xác định phải đi nơi nào, trên con đường chỉ có một phương hướng, chỉ có một người sống, tựa hồ chỉ có một ý nghĩa. Không lẽ từ nay tiếp tục sống... cô đơn?

“A” âm thanh không cam lòng phát ra, nhưng chỉ mang đến tiếng kêu bất mãn của chó và mèo hoang, ngay lúc này cả cột điện hắn cũng ko thèm nhìn, lặng lặng gục xuống.

Cô độc! bầu trời mây đen ngày càng đè ép xuống, bốn phía tối đen, đưa tay không thấy năm ngón, Sở nghị phong chìm vào tận sâu trong cô độc.

Đột nhiên một đạo tia chớp ngân sắc hoa phá phía chân trời, tia chớp chuẩn xác hạ xuống ngay Sở nghị phong tại trụ đèn, Sở nghị phong lập tức bị tia chớp oanh kích trên đường lớn, trên người còn đang không ngừng thoát ra khói xanh, một cỗ mùi khét tràn ra khắp xung quanh.

Sở nghị phong chỉ nghe “oanh” một tiếng lập tức mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu Sở nghị phong cảm thấy sau lưng truyền đến một tia lương ý, toàn thân trên dưới đều thật sau đau đớn, hí mắt, chỉ có thể thấy dc nước mưa đang triền miên trên người.

“Cư nhiên còn chưa chết” Đối với sinh viên Y khoa như Sở nghị phong mà nói, đương nhiên biết hậu quả sau khi bị tia chớp đánh trúng, cho nên thông qua cảm giác trên người mới biết mình còn chưa chết.

“Đề ta cô độc sống một mình trên đời, lại còn cho sét đánh ta, nếu đánh ta, sao còn không cho ta chết, lão thiên, ông đùa ta sao?”

Mặc dù không chết, nhưng bị sét đánh khiến thân thể tê dại, giờ Sở nghị phong một câu cũng nói không nên lời, chỉ là trong ánh mắt hàm chứa phần hận với lão thiên, hướng lão thiên phát tiết lửa giận.

Nhưng Sở nghị phong không nghe được trên chín tầng trời, đột nhiên truyền ra một tiếng nghị vấn: “a không chết nha”

Tựa hồ cảm nhận được Sở nghị phong bắt khuất hoà phần hận, thanh âm phía bầu trời còn nói “thử lại”

Sở nghị phong vừa, mới cảm giác có thể khổng chế một chút phần cơ thể khôi phục, liền phát hiện bầu trời lại hiện lên một đạo hồng quan, ngay sau đó bên tai một trận nổ vang “ca sát!”

lại bị lôi điện đánh trúng lần nữa.

Sở nghị phong bị lôi điện đánh trúng, nằm trên mặt đất, một phần đầu chìm trong nước, nhưng trên người lại cảm giác ko được chút tri giác, bởi vì Sở nghị phong toàn thân đã tê dại, phản phát như thân thể không tồn tại, chỉ là trong lòng càng thêm bất khuất.

“tốt, lão thiên, hiển nhiên là ngươi cũng muốn đùa bỡn ta, ta ...hận ngươi..aaa” dù nói ko ra lời nhưng trong lòng Sở nghị phong vẫn không ngừng mắng chửi, bất quá Sở nghị phong đã oan uổng cho lão thiên!

tại Bầu trời thanh âm lại vang lên “hả, vẫn còn sống sao, có lẽ lần này người ta cần tìm đã tìm được”

Ngừng một chút, lại thốt lên một câu khiến người sùng sốt ‘ thử lần nữa”

Vì vậy một đạo ánh chanh sắc lại hoa phá bầu trời, đi xuống theo nước mưa, tìm dc thân hình đã tê dại của Sở nghị phong.

Nằm trên mặt đất, Sở nghị phong vẫn không biết chuyện gì, bên tai lần thứ ba lại vang lên tiếng sét, khi thanh âm qua đi, hắn đã không nghe không thấy, bởi vì tai hắn đã bị tiêu hủy.

Bao nhiêu xú mùi xung quanh tạo ra từ lôi điện lần lượt lùa vào mũi duy nhất Sở nghị phong còn có thể cảm nhận là mũi..Nên Sở nghị phong biết mình vẫn chưa chết. Bởi vì sau lần thứ 3 bị lôi điện đánh trúng, cơ thể tê dại đã dần khôi phục tri giác, nhưng một loại toàn tâm đau đớn lập tức truyền tới.

Cho dù có tri giác như Sở nghị phong vẫn như cũ, không thể nhúc nhích phân hào, chỉ là dùm ý thức cố mở miệng như muốn tổng đau đớn và uỷ khuất đi ra, nhưng chỉ hô xuất dc một hơi trọc khí.

Đau đớn rất nhanh tiêu mất, nhưng Sở nghị phong lại không còn hơi sức để mắng lão thiên, lúc này hắn mới cảm nhận dc tánh mạng đang trôi qua.

“Đã chết, cuối cùng lão thiên cũng ngoạn tử ta, sẽ không còn cô đơn...”đây có lẽ là ý niệm cuối cùng trong đầu sở nghị phong. Trong thời khắc cuối cùng, hắn như thấy dc thiên đường, khoảng cách với mình dĩ nhiên càng ngày càng gần, cả người bay đứng lên, trước mặt lóng lánh một đoàn quang mang khiết bạch, tựa hồ là màu sắc của thiên đường.

Mơ mơ màng màng, Sở nghị phong cảm thấy một hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái truyền đến, cả người như ngâm mình trong ôn tuyền, nước suối ấm áp mà nhu hoà, làm dịu phần thân thể bị thương, đau đớn liền biến mất, ngay cả thân thể bị thiên lôi đánh trúng tê dại khi trc cũng khôi phục tri giác, không còn chết lặng.

Sở nghị phong không khỏi rên rĩ một cách thoải mái “Àn...Hạnh...” tựa hồ trở lại trong vòng ngực của mẫu thân, an tĩnh ngủ thiếp đi, tựa hồ chỉ có ngủ, mới có tình cảnh như thế này.

Bất quá âm thanh một người vang lên, như quấy rầy Sở nghị phong đang chìm trong mộng đẹp. Lốp da cháy bỏng đã cũng phục hồi bình thường.

“Ngươi còn chưa chết, mau đứng lên...”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tử Tinh Ngọc Hồ Lô

Sở nghị phong đột nhiên mở mắt, hình ảnh đẹp đầu tiên là một nam nhân khoảng 30

tuổi, khuôn mặt người này lạnh lùng như tượng đá, đôi mắt nhỏ tinh tế, khoé mắt như đạo kiếm phong, nhàn nhạt tản ra u lam, mà khiến kẻ khác ngạc nhiên chính là một đầu tóc dài đen nhánh tung bay phía sau cũng nhàn nhạt toả sắc u lam.

Mũi cao, miệng khẽ cười lộ ra 4 chiếc răng trắng bóng, dù như thế, nhưng Sở nghị phong lại cảm giác từ người nọ tản ra một cỗ áp bách, tựa như đối

mặt với một mảnh mây đen đang không ngừng đè nén xuống, áp lực tăng cao.

“Ngươi là ai?” Sở nghị phong lập tức đứng lên, mà hắn cũng không phát hiện, trên mình cứ nhiên không còn một vết thương nào.

“Ta gọi là Lan thần” người nọ khẽ cười trả lời.

“Lan thần?” Sở nghị phong cố gắng nhớ lại những người mà mình quen biết, rất nhanh hắn phát hiện thật sự không quen người này “Ta không nhận ra ngươi”

“Trước kia không nhận ra, thì bây giờ sẽ biết” Lan thần trong mắt xuất hiện tia mừng rỡ, ánh mắt nhìn về phía Sở nghị phong, giống như một nhà khảo cổ học phát hiện được món đồ cổ có giá trị liên thành.

“Ngươi muốn làm gì” Tâm tình Sở nghị phong bây giờ cũng không tốt, hắn vẫn chưa quên chuyện vừa mới xảy ra.

“Ta hiểu rõ tâm tình bây giờ của ngươi, thân nhân lìa xa ngươi, bạn bè phản bội ngươi, ...ta chỉ là muốn giúp ngươi”

Sở nghị phong không thích một mình cô độc, nên nghi hoặc nhìn Lan thần, hỏi “giúp ta, giúp như thế nào?”

“Mang ngươi rời đi mảnh đất thương tâm này, đến một thiên địa rộng lớn hơn”

“Một thiên địa rộng lớn hơn, vậy ngươi muốn mang ta đi đâu?” Sở nghị phong không rõ ràng lắm trước mắt là ai, cho rằng Lan thần chỉ mang hắn đi lừa dụ.

“Rời đi ...tinh cầu này” Lan thần mỉm cười

Trong lúc nhất thời Sở nghị phong không có phản ứng, có chút trừng mắt nhìn Lan thần, đột nhiên ha hả cười lớn “Cáp...rời đi địa cầu? ngươi mới trong bệnh viện tâm thần đi ra hả, chỉ nói hươu nói vượn”

Bất quá Lan thần cũng không nói, vẫn như cũ mỉm cười, dùng ngón tay, điểm điểm Sở nghị phong phía dưới chân.

Sở nghị phong mở lớn hai mắt, thân hình lắc lư, thiếu chút nữa ngồi trên không khí.

ngồi ..ngồi..trên không khí, đúng rồi, mình đang ngồi trên không khí.

Lúc này Sở nghị phong phát hiện mình đang đứng phía trên cao bầu trời, dưới chân chính là tầng mây đang không ngừng xoay tròn.

“Này...” Sở nghị phong khó có thể tin, ngẩng đầu nhìn Lan thần, rồi lại cúi đầu nhìn tầng mây cùng mặt đất, không ngừng lặp đi lặp lại hai động tác. Sau đó trong lòng rạo rực, phát hiện giống như đang đứng trên mặt đất, đột nhiên nói một câu: “thì ra ta thật sự đã chết!”

Lúc này đến phiên Lan thần nở nụ cười “A, ta nói rồi, ngươi vẫn chưa chết”

“Không chết, vậy ta như thế nào có thể đi tới bầu trời” Sở nghị phong tức giận nói, lại đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, ánh mắt khiếp sợ nhìn Lan thần. “Ngươi là thần tiên?”

Lan thần lắc đầu nói “Không phải thần tiên, ta là người tu chân”

“Người tu chân, chẳng lẽ thật có người tu chân? Vậy tiểu thuyết Võng Lạc không phải bịa đặt, nói hươu nói vượn?” Sở nghị phong khiếp sợ thì thảo tự nói.

Lan thần nhìn bộ dáng khiếp sợ của Sở nghị phong, liền giải thích: “Tiểu thuyết Võng Lạc là cái gì, ta không biết, bất quá ta nói cho ngươi hay, người tu chân quả thật tồn tại, hơn nữa ngay ngoài tinh cầu này, càng nhiều người tu chân hơn, nơi này của ngươi bất quá có vài tu chân mà thôi”

Là người tuổi trẻ với ý thức hiện đại, nên Năng lực tiếp nhận của Sở nghị phong rất cao, rất nhanh thoát khỏi nỗi khiếp sợ.

Chứng kiến thấy Sở nghị phong bình tĩnh trở lại, cũng là ngoài suy đoán của Lan thần, như vậy chỉ cần một đoạn thời gian là Sở nghị phong có thể tiếp nhận tu chân.

“Vậy ngươi có muốn hay không đi theo ta?” Lan thần trực tiếp hỏi, hắn rất sợ Sở nghị phong không đáp ứng, bởi vì hắn đã không còn thời gian để tìm truyền nhân, nếu Sở nghị phong không đáp ứng, hắn một mạch, tại đây chấm dứt. Mà cái kia đồ đệ, chỉ có thể cầu.

“Ta mang ngươi đi, tự nhiên sẽ dạy ngươi công pháp tu chân, sau này ngươi có thể đứng tại đây, vạn thức trời cao, nhìn khắp đại địa..., thế nào?”

Sở nghị phong nhìn đại địa rộng lớn dưới chân, thế giới này là nơi mình đã sống... hai mươi năm, nhưng bây giờ, nơi này lại không có một người thân, mọi người tựa hồ đều trở nên xa lạ, mình và những người khác tựa hồ có khoảng cách, loại cảm giác cô độc khó thở, loại cảm giác này, Sở nghị phong cũng không muốn tiếp tục chịu đựng.

Nhất thời trầm nghĩ, Sở nghị phong lại đột nhiên cười ha hả, tựa hồ như vừa chặt đứt mọi phiền não, như chặt đinh, nói: “tốt, ta đi với ngươi” Khoé mắt lặng yên ngưng ngưng giọt nước mắt.

“Được” lan thần lập tức mừng rỡ, trên người thỉnh thoảng tản ra khí thể uy bức cũng biến mất.

Sở nghị phong phát huỳnh tinh cách quả cảm, chuyện gì quyết định sẽ lập tức làm, như đã quyết định cùng Lan thần rời đi địa cầu, lập tức hỏi: “chúng ta bây giờ đi sao?”

Lan thần lắc đầu cười “bây giờ còn chưa được, thân thể ngươi còn không chịu được những khó khăn trong quá trình lữ hành, cho nên trước hết, ta phải cải tạo một chút cơ thể, sau đó lại tăng cường ngươi chút thực lực”

“Ta,... vậy bắt đầu cải tạo thân thể sao” Sở nghị phong vừa nói vừa thúc dục, hần bây giờ có chút nóng lòng rời đi khỏi thế giới này.

“Ồ đây không được, ngươi trước hết phải gọi ta một tiếng Sư phụ!” Lan thần đột nhiên nói.

“Sư phụ” Sở nghị phong nghi vấn gọi.

“Àn, hảo, ngươi gọi ta sư phụ, ta liền thu ngươi làm đồ đệ” Lan thần tiếp thoại.

“Hừ , ngươi thật âm hiểm” Sở nghị phong làm ra bộ dáng lạnh lùng, nhưng rất nhanh lại tươi cười: “ nếu đều là ngươi tu chân, vậy gọi ngươi là sư phụ”

Nghe được Sở nghị phong nói như thế, Lan thần mới yên lòng, cuối cùng có thể xác định đều là người mình.

Kỳ thật Sở nghị phong lúc này một chút ý tứ cũng không có, chỉ muốn mau rời đi địa cầu để lữ du.

“Sư phụ, bây giờ có thể bắt đầu cải tạo thân thể chưa?”

“Àn, có thể, nhưng không thể ở trên trời, chúng ta phải đi một nơi... Đi!” Lan thần nói xong, chỉ thấy bạch quang chợt loé, hai người đồng thời biết mất tại ngàn thước trời cao.

Sau một khắc , tại một hoang đảo trên Thái Bình Dương, sau khi quang mang biến mất, Lan thần lôi kéo Sở nghị phong đi ra.

Sở nghị phong tò mò đánh giá bốn phía., lại một lần nữa ngạc nhiên vì sự thần kỳ của Lan thần.

“Chuẩn bị chưa” Lan thần cùng Sở nghị phong đi tới một nơi tương đối trống trải.

“Được rồi, tốt lắm” Sở nghị phong lúc này hưng phấn, tâm tình có chút khẩn trương.

Lan thần cũng không nói nhiều, chỉ thấy trên tay hiện lên một đạo quang mang, như làm ma thuật, liền xuất hiện một cái sắc tử hồ lô, Vàng sáng tím tại phía trên lưu chuyển.

“Đây là tử tinh hồ lô, ta dùng nó để cải tạo ngươi thành trúc cơ”

Nói, Lan thần liền đưa miệng bình về phía Sở nghị phong, Sở nghị phong còn muốn hỏi, cái này dùng như thế nào thì cảm giác một cỗ hấp lực cường đại truyền đến, sau một khắc, chỉ nghe một trận gió, trước mắt bóng tối đã phủ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trúc Cơ

Dần dần, chung quang không chỉ là bóng tối, mà phía xa bắt đầu chớp động quang mang tử sắc, sau đó quang mang chậm rãi hướng Sở nghị phongvây quanh hần.

“Đây là cái gì?” Sở nghị phong nhìn Tử sắc không ngừng tiếp cận mình, vội vàng lên tiếng hỏi, nhưng mà hần nhìn một vòng cũng không thấy Lan thần xuất hiện.

Trong lúc Sở nghị phong hoảng loạn, đột nhiên truyền đến tiếng nói của Lan thần “Ngươi bây giờ đang trong tử tinh ngọc hồ lô, buông lỏng tâm thần, tử tinh ngọc hồ lô sẽ giúp ngươi đạt đến trúc cơ”

“A?.. Đây là cái gì hồ lô, ta sao lại có thể biến nhỏ thế này?” Song không đợi Sở nghị phong có quá nhiều thắc mắc, Quang mang tử sắc đã vây

quanh hắn.

Lại một lần nữa cảm giác như điện giật, toàn thân trên dưới liền chết lặng,, chỉ là lúc này, tâm tình Sở nghị phong hết sức rõ ràng cảm nhận được mỗi bộ phận trong cơ thể đang không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng truyền đến trận trận nóng bỏng, chẳng những không khó chịu, ngược lại vô cùng thoải mái.

“Ba Ba” bên tai không ngừng truyền đến âm thanh giao hưởng mỗi khi những tia lửa điện chạm nhau, Sở nghị phong giờ khắc này như Quả bóng không hoi, đang không ngừng quán nhập năng lượng.

Nếu chỉ có cảm giác chết lặng, cũng không khó chấp nhận, nhưng chẳng được bao lâu, âm thanh dòng điện tựa hồ gia tăng, hắn cảm nhận phần thân thể phía trên đang không ngừng biến đổi, lúc đầu chỉ là cảm giác tê nóng, giờ đây đang không ngừng tăng dần thành đau đớn, Sở nghị phong bắt đầu kiên nhẫn chịu đựng.

Bây giờ Sở nghị phong mới cảm giác thân thể đang hấp thu từ sắc quang mang,, sau khi quang mang tiến vào thân thể, thân thể cũng chậm rãi bành trướng, càng lúc càng lớn, khi thân thể bành trướng đến một trình độ nhất định, tựa hồ đạt tới cực hạn, cũng không thể tiếp tục hấp thu quang mang.

Mà lúc này, trên vách tử tinh ngọc hồ lô, phát ra ngàn vạn đạo tia chớp, một đạo, rồi một đạo, không ngừng tiến hành oanh đấm trên thân thể Sở nghị phong, ngay lập tức mỗi một khối bộ phận trên cơ thể Sở nghị phong đang không ngừng được kinh luyện, Từ sắc quang mang trong cơ thể dưới sự kinh luyện của thiểm điện không ngừng hoà nhập vào trong cơ thể, cốt cách và nội tạng, thân thể hắn lại chậm rãi nhỏ đi, cuối cùng khôi phục thành kích cỡ như ban đầu.

Quá trình đau đớn này, không phải ai cũng có thể chịu đựng, Sở nghị phong vẫn thanh tĩnh, chịu đựng đau đớn, nhưng hắn càng kiên trì thì cảm giác đau đớn càng tăng, cuối cùng cảm giác chết lặng lúc đầu đã không còn, thay vào đó hoàn toàn là đau đớn, tê liệt phách, thống triệt tâm phi, nhưng Sở nghị phong rõ ràng rằng cảm giác này muốn trách cũng không được.

Quá trình này cũng không phải chỉ có một lần,, mà là sau khi chậm rãi trọng phục thân thể bình thường, lại một lần nữa bị từ sắc quang mang vây quanh, liền bành trướng, rồi thiểm điện oanh kích, rồi khôi phục....

Sở nghị phong cũng không biết chính mình đã trải qua nhiều ít bao nhiêu lần bị lôi điện oanh kích, cũng không biết thân thể bành trướng, co rút bao nhiêu lần, thân thể đau đớn như thành thói quen, lôi điện oanh kích cũng không còn cảm giác đau đớn như lúc đầu, mà như đang tắm sạch, tắm sạch từ sắc quang mang trong cơ thể.

Quá trình trung, từ sắc của tử tinh ngọc hồ lô dần ít đi, cuối cùng hoá thành một tia từ sắc đi vào trong cơ thể, tử tinh ngọc hồ lô kịch liệt rút nhỏ lại như một quả hồ đào nhỏ, nhưng ngưng thuận hơn.

Cuối cùng tử tinh ngọc hồ lô biến thành thể năng lượng, dừng lại bên ngoài đang điên của Sở nghị phong, rồi chui vào bên trong.

Lan thần mừng rỡ nhìn cả quá trình phát sinh, trên mặt tràn đầy nét cười, thầm nghĩ: “không hổ là tiên thiên lôi linh thân thể, có thể dung nhập chí bảo tử tinh ngọc hồ lô nhanh như vậy, sau này tiền đồ không thể hạn lượng nha...! hắc..hắc”

Sau lúc lâu, Sở nghị phong tỉnh mở mắt, liền khăn trương nhìn ngắm thế giới trong mắt mình, chìm bay, Aaa. Vũ mao trên người chúng cũng có thể nhìn rõ ràng, trên biển, bọt nước đang không ngừng quay cuồng, như từng đoá tiên hoa không ngừng rung rinh làm tung bay sương trắng, đều có thể thấy rõ, ngay cả một tầng mây trắng trên trời cũng có thể thấy rõ là do tầng tầng hơi nước ngưng kết, nhưng hắn không phát hiện, mỗi khi mắt hắn vừa động liền xuất hiện một đạo thiểm điện.

Tóc và lông mi trải qua lôi điện kinh luyện cũng dài ra, nhưng không phải thuận đen, mà như Lan thần, màu đen lại mang theo vàng quang mang u lam.

Thân thể khẽ nhúc nhích, Sở nghị phong rõ ràng cảm nhận được trong cơ thể tràn ngập lực lượng cuồng bạo, trạng thái thân thể vô cùng tốt.

Con gió thoảng qua, mềm mại mơn trớn thân thể, Sở nghị phong có thể cảm giác gió thật hoang xướng.

“Di, có thể cảm nhận được cả gió nha?” Sở nghị phong phục hồi tinh thần từ trong ngạc nhiên, cuối đầu vừa nhìn, khước phát hiện trên người mình một tia kì quái, quần áo trên người sớm đã bị lôi điện oanh thành phần hoi, không khỏi kêu một tiếng quái dị, hai tay liền không tự chủ che đầy nơi bộ vị trọng yếu.

“A, đúng rồi, đúng rồi...” Lan thần không ngừng khích lệ, thuận tiện đưa cho hắn bộ quần áo.

Sở nghị phong lập tức mặc quần áo, hồ loạn sờ nắn khắp người, trong miệng hỏi: “Su phụ, ta ngây người trong hồ lô đã bao lâu rồi?”

“Àn, một ngày bán” Lan thần đậm tiểu mỉm cười

“A, ta như thế nào cảm thấy chỉ có giây lát thôi mà?”

“Tu chân là như thế, thời gian đối với chúng ta rất nhiều, trong lúc tu hành, có nhiều lúc cảm giác không được thời gian trôi qua bao lâu. Người lúc này mới chưa dc hai ngày, mà người tu chân giới, đại bộ phận khi bế quan tu hành liền qua 10 năm, trăm năm, thậm chí ngàn năm cũng không có gì là kì quái”.

“Nga, nguyên lai tu chân giới đều là lão cổ đồng” Sở nghị phong nhìn bàn tay rồi đột nhiên như nhớ ra “ Su phụ, cái ..kia hồ lô đâu rồi?”

“Tử tinh hồ lô đã dung nhập thành một bộ phận trong cơ thể ngươi”

Nghe đến đó, Sở nghị phong lập tức tìm khắp trên dưới toàn thân, nhưng cũng không phát hiện được gì.

Chứng kiến bộ dáng Sở nghị phong, Lan thần mỉm cười: “Tử tinh ngọc hồ lô đã biến thành dạng thuần năng lượng, bây giờ ở ngay trong đang điền người, sau này theo công lực người tăng lên mới có thể dung hợp tốt với tử tinh ngọc hồ lô”

“Ta như thế nào không cảm giác được nó..?” Sở nghị phong sờ sờ tiểu phúc, là sinh viên y khoa, hẳn cũng biết chút ít huyết vị.

Lan thần bình tĩnh giải thích: “Ta dạy cho người phương pháp nội thị, người sẽ thấy được tử tinh ngọc hồ lô”

“Sư phụ, vậy bây giờ người dạy luôn cho ta đi”. Sở nghị phong vội vàng

Lan thần trên tay vừa động, lam quang hiện lên, một vật trong suốt xuất hiện trên tay hắn.

Sở nghị phong thấy trong tay Lan thần là một cái hoa trục, chỉ là nhỏ lắm, cỡ ngón cái, còn đang không ngừng loé kim quang.

“Cái này gọi là kim giản, là một loại ghi lại từ xưa những sự vật, bây giờ đã không ai sử dụng loại đồ vật này”. Lan thần trên mặt suất hiện một loại kiêu hãnh.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lôi Tiêu Thần Đạo Kinh

“Kim giản” Sở nghị phong tiếp nhận một vật lưu động quang mang kim sắc trong tay Lan thần, “Vật này dùng như thế nào”

“Người nắm nó trong tay, thả tâm thần chìm vào trong đó, tự nhiên sẽ thấy được vạn vật”

“Thả tâm thần chìm vào trong đó?” Sở nghị phong câu này hỏi, ta không biết thả tâm thần chìm vào trong đó bằng cách nào.

“người phải tập trung lực chú ý”

“Nga, ta thử xem”, Vừa nói, Tay phải Sở nghị phong nắm chặt kim giản, nhắm mắt,, đồng thời tập trung toàn lực chú ý trên tay phải, đột nhiên cảm giác như có một đạo điện lưu truyền qua, trong não dường như vừa xuất hiện thêm cái gì., Lúc này trong đầu Sở nghị phong hiện lên các ký tự “Phương pháp nội thị”

Sau một lúc, Sở nghị phong mở mắt, thán thán: “Thì ra như thế!”

Sở nghị phong như phát hiện một tân đại lực, không chùng chừ, ngay lập tức ngồi xuống vận dụng ngay phương pháp nội thị vừa mới học được, quan sát chính thân thể của mình.

Da tay, cơ thể, mạch máu, thần kinh, nội tạng, tất cả các bộ phận liên hiện ra rõ ràng trong đầu Sở nghị phong, rồi ngay sau đó tập trung lực chú ý, hay chính là tâm thần, chú ý trên các vị trí kinh mạch, đột nhiên phát hiện trên người có vô số thông đạo, thông hành khắp các nên trên toàn thân, trong đó lưu chuyển quang mang u lam, cùng Sở nghị phong thấy được tử sắc quang mang trong tử tinh ngọc hồ lô hết sức giống nhau, chỉ là khác chút nhan sắc mà thôi.

Tâm thần hành tẩu dọc theo kinh mạch trong thân thể, bắt đầu quen thuộc dần cách vận hành kinh mạch, trong khi di hành tới vùng bụng thì một đoàn thâm tử sắc quang mang hấp dẫn sự chú ý của Sở nghị phong.

Trần định tâm thần nhìn lại, thì đúng là tử tinh ngọc hồ lô, chỉ là giờ đây nhỏ đi rất nhiều so với lúc còn trong tay Lan thần, nhưng nhan sắc lại đậm hơn, mà trong đó lưu chuyển quang mang cũng nhiều hơn. Tại phía dưới tử tinh ngọc hồ lô có một đoàn khí thể màu đỏ, đang xoay tròn quanh tử tinh ngọc hồ lô.

“Thật sự là một thế giới thần kỳ!” Sau khi mở mắt, Sở nghị phong không ngừng cảm thán, như thế nào cũng không thể nghĩ đến trong cơ thể mình lại có hình dạng như vậy

“Kim giản này có một số pháp quyết, thủ ấn, trận pháp, cùng một ít công kích và phòng thủ phương pháp, bắt quá hiện giờ người còn chưa đủ thực lực, nên không cách nào vận dụng được” Lan thần vừa nhìn kim giản trong tay Sở nghị phong vừa giảng.

“phải như thế nào , mới có thể tăng cường thực lực của mình? Có phải hay không là chỉ cần ngồi xuống luyện công?” Sở nghị phong hưng phấn hỏi, hận lúc này không thể ngay lập tức đề cao thực lực tăng cường.

“Đương nhiên phải luyện công, tuy nhiên phương pháp luyện công được ghi lại trong một kim giản khác.” Lan thần không biết từ nơi nào , xuất ra một quả giới chỉ, đưa cho Sở nghị phong: “ Trong này có những thứ mà ngươi cần”

“Giới chỉ, aaa, nhất định là trử vật giới chỉ!” Sở nghị phong đi nhanh lại , nhanh chóng tiếp lấy giới chỉ.

“ Cùng kim giản , đều có phương pháp sử dụng giống nhau, ngươi thử xem!” Lan thần nhắc nhở.

“Ân” Sở nghị phong dựa theo kinh nghiệm vừa rồi, thả tâm thần chìm vào trong giới chỉ, trong đầu lập tức xuất hiện một cái không gian, một bên là các kiện đồ vật, bên kia gồm một kim giản, hơn 10 khối ngọc thạch, một kiện khối giáp, còn có một thanh trường thương.

Trong lúc Sở nghị phong định thả tâm thần vào bên trong kim giản, thì kim giản liền xuất hiện trong tay hắn. Rồi vô thanh vô tức bả kim giản cũ trở lại trong trử vật giới chỉ, Sở nghị phong không khỏi hưng phấn vì bảo bối mới của chính mình.

Lúc này Lan thần nhìn khối kim giản trong tay Sở nghị phong: “Kim giản này, ghi lại nhất mạch tu luyện công pháp của chúng ta, tên là lời tiêu thần đạo kinh, là một loại thương cổ tu luyện phương pháp, bây giờ là bộ công pháp truyền lưu cao minh còn lại ở tu chân giới, bộ công pháp này thần kỳ vì có thể tạo lời điện sinh ra trong cơ thể, ta sẽ lợi dụng lời điện này luyện hoá hết thầy tất cả các loại năng lượng, thành năng lượng của mình , đề cao chính tu vi của mình.

“ Có biết tại sao lại là một bộ truyền lưu công pháp cao minh hay không?” Lan thần lại hỏi

Sở nghị phong lắc đầu trả lời: “ không biết?”

“A, bởi vì Lời tiêu thần đạo kinh cũng không phải tu chân công pháp, mà là tu thần phương pháp, tu luyện chính là Lời tiêu thần đạo

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Sở nghị phong, Lan thần tiếp tục giải thích: “ Bây giờ trong tu chân giới, đại bộ phận người tu chân tu hành đều thuộc về phạm trù tu chân, bọn họ tu hành là vì thăng nhập tiên giới, các giai đoạn tu chân bình thường chia làm các kì như trúc cơ,toàn chiếu, khai quang,dùng hợp, kim đan,nguyên anh, xuất khiếu, phân thân, hợp thể, độ kiếp, đại thừa. đại thừa kỳ chỉ là một giai đoạn ngắn ngủi, bởi vì người tu chân đạt tới độ kiếp kỳ, sẽ phải vượt qua thiên kiếp, liền sẽ thăng nhập tiên giới, Tại tiên giới lại bắt đầu một đoạn tu hành mới, lúc này bọn họ mới có thể bắt đầu tu thần.”

“Mà chúng ta lời tiêu thần đạo là có thể tu thần ngay từ đầu, đương nhiên các giai đoạn tu hành so với người tu chân cũng không giống, chia làm: Xích lôi kì, chanh lôi kì,hoàng lôi, lục lôi, thanh lôi, Lam lôi, tử lôi, mặc lôi, bạch lôi lúc này sẽ độ kiếp kỳ, nhưng độ kiếp không phải tiên kiếp mà là thần kiếp, vượt qua thần kiếp sẽ phi thăng thần giới.”

“Tu luyện các giai đoạn của lời tiêu thần đạo kinh, cùng các giai đoạn của tu chân giới hoàn toàn tương đương, bất quá đại thể cũng có chênh lệch, tu luyện đến chanh lôi kì đã tương đương với nguyên anh kì của người tu chân nhưng lại chưa có nguyên anh, khi nào tu luyện tới hoàng lôi kì thì mới sinh nguyên anh, tử lôi kì đã bằng độ kiếp kỳ của người tu chân, không gống đại thừa kì,, sau này đạt đến mặc lôi, bạch lôi liền có thể so sánh với người tiên giới, đến lúc đó ngươi tự sẽ hiểu rõ.”

Sở nghị phong chăm chú nghe, vì đây chính là chuyện tại tu chân giới mà sau này hắn phải sinh tồn, rồi sau đó , lại hỏi: “Sư phụ, chúng ta lời tiêu thần đạo kinh chẳng phải là loại công pháp rất lợi hại sao?”

“Đương nhiên, ngươi có thể từ trong kim giản biết những việc này, bất quá bây giờ ngươi lo mà học công pháp xích lôi kì”

“bây giờ liền học , aaa, hảo” Sở nghị phong tiếp tục hưng phấn.

“Chỉ học xích lôi kì là được, các công pháp sau này, chờ đến lời nguyên tinh thì mới tái tu luyện”

“Lời nguyên tinh?, ở đâu ta?” Sở nghị phong cảm giác , đầu óc mình đã không đủ dụng, vì Lan thần mỗi câu nói đều mang đến một việc mới mẻ

“Là nhà chúng ta, an tâm ta sẽ dẫn ngươi đi, bây giờ ngươi trước hết là tu luyện”

Sở nghị phong nghe theo, bình định tâm tình hưng phấn, thả tâm thần chìm vào trong kim giản, “Lời tiêu thần đạo kinh”, năm chữ to xuất hiện trong đầu Sở nghị phong

Sở nghị phong từ trong kim giản biết được một ít về lời tiêu thần đạo kinh, nguyên lai lời tiêu thần đạo kinh, không phải ai cũng có thể tu luyện, phải là nhân tài có tiên thiên lời linh thân thể, mà biện pháp để nhận định có đúng hay không là lời linh thân thể là cho lời điện oanh kích.

Người có tiên thiên lời linh thân thể, bị lời điện oanh kích sẽ không chết, mà không phải ai bị lời điện oanh kích không chết cũng là tiên thiên lời linh thân thể, bởi vậy Lan thần mới phải thử vài lần, đến giờ, Sở nghị phong mới hiểu tại sao lại bị lời điện đánh đến 3 lần, hai lần đánh sau chắc là Lan thần yếu thứ xem thể chất.

Sở nghị phong không khỏi một trận tức giận, bất quá , bây giờ còn chưa có thời gian đi tìm sư phụ, giờ phải lo tu luyện lời tiêu thần đạo kinh công pháp xích lôi kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Trộm Điện

Hồi tưởng lại tình cảnh từ lúc mới tu hành Lôi tiêu thần đạo kinh, Sở nghị phong vẫn còn cảm thấy kì diệu vô cùng.

Sở nghị phong thả tâm thần chìm vào trong thân thể,, cảm nhận đầu tiên là một khí đoàn màu đỏ phía dưới đan điền, sau đó theo như công pháp xích lôi kỳ trong lôi tiêu thần đạo kinh ghi lại, bắt đầu tu luyện biến khí đoàn này thành năng lượng, vận hành khắp các kinh mạch trong cơ thể, vận hành xong một vòng lại trở về đan điền, cứ như vậy liên tục vận dụng được mấy chu thiên, Sở nghị phong đã có thể cảm nhận màu đỏ khí đoàn đã trở nên lớn mạnh, nhan sắc cũng sáng hơn một chút.

Từ tinh ngọc hồ lô treo trong đan điền không ngừng, thả một tia tử sắc năng lượng vào trong màu đỏ khí đoàn, làm cho màu đỏ khí đoàn biến hoá càng nhanh hơn.

Năng lượng trong kinh mạch vận hành, mỗi nơi, mỗi địa điểm, Sở nghị phong đều có thể cảm giác như là bị dòng điện đánh trúng, nhưng không có đau đớn mà ngược lại còn có chút sáng khoái, theo năng lượng vận hành, kinh mạch càng thêm cứng cỏi, cơ thể cùng cốt cách cũng thông thả phát sinh biến hoá.

Cuối cùng, Sở nghị phong cảm giác được, năng lượng vận hành khiến hần sáng khoái, dần dần trở nên đau đớn, biết rằng theo như Lôi tiêu thần đạo kinh thì đã sắp tới cực hạn tu luyện, cho nên Sở nghị phong cũng không miễn cưỡng, thả năng lượng biến thành màu đỏ khí đoàn dừng lại tại đan điền, cảm giác được trong khí đoàn, năng lượng đã ngưng thật hơn rất nhiều.

Khi Sở nghị phong tỉnh lại cũng đã ban đêm.

Trên đảo thái bình dương, bị gió biển thổi dồn dập,, nhưng Sở nghị phong căn bản cảm giác không được một tia lương ý, ngược lại trên người đã tràn ngập năng lượng.

Sở nghị phong dùng sức nắm chặt hai đấm, một tia điện hoa mang theo âm thanh "Chi, chi", từ tay hần xuất ra.

"Oa," Sở nghị phong vì chính lực lượng của mình mà kinh hãi, đồng thời, vừa ra sức nhún nhẹ, làm hần giật mình, chính là mình đã cách mặt đất chừng 30 thước, liền có chút bồi hồi, sau đó là luồng cuồng tay chân, rơi từ trên xuống,, lún thật sâu vào trong đất.

Mà Lan thần cũng kinh hãi, vừa rồi hộ pháp cho Sở nghị phong, vẫn lo lắng hần tu luyện có hay không thuận lợi, mặc dù có từ tinh ngọc hồ lô bảo vệ, nhưng vẫn lo lắng, nhưng không ngờ Sở nghị phong tu luyện lại vô cùng thuận lợi, chỉ mới học một lần đã vững vàng đạt tới xích lôi kì, trên mặt Lan thần hiện lộ ra nụ cười rất hài lòng.

Lôi tiêu thần đạo kinh đối với Sở nghị phong cũng không khó giải thích, bởi vì kim giản đã trực tiếp chuyển đổi nội dung thành não điện, truyền vào trong đại não Sở nghị phong. Sở nghị phong hoàn toàn có thể dựa theo chân thật công pháp mà tu luyện, nên cũng không quá khó.

"A, đúng rồi, đúng rồi" Lan thần vừa cười vừa đi tới.

"Sư phụ, người vừa rồi có đúng hay không, dùng lôi điện đánh ta hừ...?" Sở nghị phong từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, nhưng vẫn chưa quên chuyện 3 lần bị lôi điện oanh kích.

"Ân, vì phải xác định người có đúng hay không là tiên thiên lôi linh thân thể,, ta buộc phải làm như vậy!" Lan thần không thềm để ý cười.

"vạn nhất ta bị lôi điện phích chết?" Sở nghị phong tức giận nói.

"Có ta ở đây, người như thế nào sẽ chết,, cho dù người không phải lôi linh thân thể, ta cũng có thể cứu sống người!"

Sở nghị phong ngẫm lại thấy cũng đúng, người tu chân có pháp thuật kỳ diệu, muốn cứu một người chắc cũng không khó gì?

"Thôi quên!" Sở nghị phong ra vẻ rộng lượng: "Dù sao ta còn chưa chết, mà sau này lại còn được tu chân"

"Không phải tu chân, mà là tu thần!" Lan thần không cho Sở nghị phong nói sai, rồi lại nhắc nhở tiếp: "Bất quá trước mặt người ngoài, ngàn vạn lần không thể nói chuyện người là người tu thần, cũng không thể tiết lộ về Lôi tiêu thần đạo kinh, người yếu ghi nhớ".

Nhìn bộ dáng nghiêm chỉnh của Lan thần, Sở nghị phong đã hiểu được sự trân quý của Lôi tiêu thần đạo kinh, dù sao là công pháp trực tiếp tu thần, Vì vậy cần trọng gấu đầu: "ta biết rồi!"

“chúng ta bây giờ làm gì?” Sở nghị phong lại hỏi.

“Muốn lữ hành trong hành tinh, ngươi cần phải tăng lên chút tu vi nữa, mặc dù ngươi bây giờ đã tiến vào xích lô kì, nhưng là mượn nhờ năng lượng của tử tinh ngọc hồ lô, bây giờ ngươi phải chủ động hấp thu năng lượng trong thiên địa, thành chính mình sử dụng mới được.”

“Hấp thu năng lượng trong thiên địa?”

“Đúng vậy, ta nói rồi, Lôi tiêu thần đạo kinh có thể hấp thu tất cả năng lượng, tại trong cơ thể sẽ trải qua lôi điện tẩy dịch, luyện hoá, thành chính mình sử dụng, tăng lên tu vi, mà thiên địa trong đó vốn tồn tại linh khí, ngươi tự nhiên có thể hấp thu”

Sở nghị phong hồi tưởng tình cảnh lúc mới bắt đầu tu luyện, tựa hồ cũng có một chút năng lượng đến từ bên ngoài thân, chỉ bất quá so sánh với năng lượng trong cơ thể thì kém rất nhiều, khiến hắn không chú ý.

Nghĩ như thế, Sở nghị phong lại muốn khoanh chân ngồi xuống, một lần nữa bắt đầu tu luyện, nhưng liền bị Lan thần ngăn cản: “Không thể ở chỗ này tu luyện, ở tinh cầu này linh khí rất thưa thớt, mặc dù có thể luyện hoá một bộ phận, nhưng không thể nhanh chóng gia tăng tu vi của ngươi được, cho nên phải tìm một loại năng lượng sung túc mới được”

“Năng lượng như thế nào mới gọi là sung túc?”

“Chúng ta tu luyện là Lôi tiêu thần đạo, cho nên có thể trực tiếp hấp thu năng lượng từ lôi điện, hơn nữa năng lượng lại sung túc, có thể rất nhanh đề cao tu vi ngươi, bất quá ngươi mới chỉ xích lô kì tu vi, không thể hấp thu hoàn toàn một lần năng lượng lôi điện”

“A, Sư phụ, ngươi nói cả nửa ngày, cuối cùng lôi điện cũng không thể hấp thu, vậy không phải nói cũng như không a” Sở nghị phong bĩu môi

“Lôi điện thì không thể dùng, bất quá còn có đồ tốt..hắc ..hắc”

“Sư phụ, ngươi nói chuyện như vậy thật không tốt? Nói như vậy khiến lòng người khẩn cấp nha?”

Lan thần đã không thêm đề ý Sở nghị phong nói, mà cười: “Ta phát hiện trên tinh cầu này, cũng rất nhiều địa phương có năng lượng điện rất là ổn định.., ngươi có thể tới đó tu luyện, hấp thu năng lượng, đề cao tu vi”

“Nơi nào?” Sở nghị phong đã có thể nghĩ tới nơi đâu có năng lượng điện ổn định, nhưng thôi cứ hỏi cho chắc.

“Ngươi đi theo ta là được”, nói, Lan thần nắm tay Sở nghị phong hướng phía Đông bay đi.

Đào mất cái, đã xẹt qua ngàn dặm ngoài khơi, Sở nghị phong vô cùng hâm mộ, không biết lúc nào mình mới làm được như vậy.

Thị lực Sở nghị phong bây giờ cũng rất tốt, dù đang ban đêm, nhưng xa xa vẫn trong thấy một đạo bóng đen, chắc hẳn là lục địa rồi.

Vừa thấy được lục địa, lan thần liền kéo Sở nghị phong bay về phía trước, mà trong một sát na, Sở nghị phong như thấy được mấy chữ to, màu trắng cắm ở trên đầu, hình như là...trong đầu Sở nghị phong liền nghĩ tới mấy cái địa phương trong Phim ảnh.

“chờ, đừng nói nơi này là Bắc Mĩ nha?”

Bất quá không đợi Sở nghị phong nghi vấn, Lan thần đã kéo hắn hạ xuống.

“Đứng rồi, nơi...này...là...?”

Mà Sở nghị phong nhìn trước mắt mấy cái song trạm thật lớn, liền biết nơi mình vừa nghĩ tuyệt đối không sai, Lan thần dẫn hắn tới địa phương...hắc hắc..cũng chính là một cái trạm phát điện, hơn nữa nhìn bộ dáng, nơi này hẳn là một trạm phát điện hạch tâm.

“Ở đây tu hành là được,, ngươi lấy tay nắm lấy hai cực, đồng thời vận hành Lôi tiêu thần đạo kinh, liền có thể hấp thu, luyện hoá năng lượng trong đó” Lan thần bình tĩnh nói, căn bản không để nơi này vào mắt,

“Có thể như vậy không?”

“ta đã kiểm tra qua năng lượng trong đó, ngươi chắc chắn sẽ hấp thu được”

‘Ặc’ Sở nghị phong đi tới một cây điện tuyến thô to, hít một hơi thật sâu, vận khởi lôi tiêu thần đạo kinh, rồi mới đưa bàn tay hướng điện tuyến..

Sau một khắc, cảnh báo đồng thời kêu vang, nhưng Sở nghị phong lại không nghe được bất kỳ âm thanh nào, bởi vì Lan thần đã thiết lập cấm chế bên người hắn, nên cái gì cũng không nghe được.

Mà lúc này, thành phố, lại đột nhiên chìm vào một màn bóng tối.

Chương 6: Lôi Bôn Thú

Một cỗ năng lượng ánh lên tia từ sắc quang mang, bắt đầu bay nhanh, nhập vào trong thân thể Sở nghị phong, dọc theo kinh mạch toàn thân, dừng mảnh vào đan điền, trong đan điền dưới sự trợ giúp của màu đỏ khí đoàn, cấp tốc hấp thu năng lượng từ bên ngoài tiến vào, nên khí đoàn ngày càng lớn mạnh, quang mang càng sáng hơn.

Khí đoàn cuối cùng không còn bành trướng, nhưng ngày càng ngưng thật, chậm rãi, khí đoàn dần xuất hiện dấu hiệu chuyển sang dịch thể.

Sở nghị phong mặc dù có thể hấp thu năng lượng của trạm hạch điện nhưng cũng chỉ ở mức độ miễn cưỡng, chẳng bao lâu, cánh tay Sở nghị phong đã bắt đầu run rẩy, hắn đã cảm nhận được kinh mạch toàn thân truyền đến một trận đau đớn, dựa theo những gì ghi lại trong Lôi tiêu thần đạo kinh thì nên dừng lại, không thể tiếp tục tu luyện, nhưng Lan thần tựa hồ biết được ý tưởng của Sở nghị phong, nên trực tiếp truyền ý niệm của mình vào trong đại não hắn: “Không được dừng, tiếp tục hấp thu năng lượng, hết thấy có ta, ngươi sẽ không có việc gì”

Sở nghị phong không biết Lan thần tại sao bắt hắn làm như vậy, nhưng hắn biết Lan thần luôn bảo vệ và sẽ không hại hắn, nên sẽ không có vấn đề, cho nên thả tâm thần tiếp tục chịu đựng đau đớn mỗi khi thân thể bị xé rách.

Năng lượng truyền theo cánh tay, vận hành qua kinh mạch, nhưng kinh mạch đã không chịu đựng được dòng điện tiếp tục truyền đến, bắt đầu có tổn thương, chẳng bao lâu, tổn thương tiếp tục mở rộng, kinh mạch bắt đầu đoạn liệt.

Lúc này trong tử tinh ngọc hồ lộ xuất ra một cỗ năng lượng thanh lương, nhanh chóng chữa trị kinh mạch bị hao tổn, giờ đây thân thể và cốt cách đồng dạng cũng thừa nhận năng lượng đánh sâu vào gây nên tổn thương, liền được cỗ năng lượng từ tử tinh ngọc hồ lộ tiến đến chữa trị.

Lần lượt tổn thương, đoạn liệt, rồi lại chữa trị, thể chất thân thể Sở nghị phong lần lượt được cải tạo, kinh mạch ngày càng cứng cỏi, lực lượng cơ thể ngày càng sung túc, cốt cách cũng chậm rãi tăng thêm cứng rắn.

Nhưng quan trọng nhất chính là màu đỏ khí đoàn trong đan điền đã biến thành chanh sắc, hơn nữa toàn bộ đều đã biến thành chất lỏng. Bất quá Lan thần còn không cho Sở nghị phong dừng lại.

Rốt cục, toàn thân Sở nghị phong run rẩy, trong miệng không ngừng rên rầm, cơ thể có chút văng vẹo, vẻ mặt trông thật dữ tợn.

Ngay khi Sở nghị phong xấp kiên trì không được, đột nhiên bên tai truyền đến “Oanh” một tiếng, như mặt đất sụp đổ, mà dòng điện lúc này vẫn không ngừng gia tăng tiến vào thân thể, nhưng đau đớn đã giảm bớt rất nhiều.

Tia năng lượng xuất ra từ tử tinh ngọc hồ lộ không ngừng chữa trị các kinh mạch, cơ thể và cốt cách bị hao tổn, tổn thương đã không còn xuất hiện, theo đó cảm giác đau đớn cũng chậm rãi biến mất, mà thay vào đó là cảm giác sáng khoái mỗi khi dòng điện truyền qua các bộ vị.

Sở nghị phong vận dụng phương pháp nội thị, tâm thần chìm vào trong đan điền, phát hiện màu đỏ khí đoàn trước đây đã biến mất, thay vào đó là một viên châu chanh sắc với kích thước rất nhỏ, nhưng Sở nghị phong có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng ẩn chứa trong đó so với màu đỏ khí đoàn còn muốn khổng lồ hơn rất nhiều.

Mà năng lượng từ bên ngoài cơ thể tiến vào cũng nhanh chóng nhập vào chanh sắc viên châu, trong lúc viên châu hấp thu năng lượng, thỉnh thoảng lại lộ ra quang mang chanh sắc, do kim đan chỉ mới sơ thành nên còn chưa ổn định.

Mặc dù như thế, nhưng Sở nghị phong dần thích ứng với tốc độ dòng điện trùng kích vào, thân thể run rẩy cũng dần dần ngưng lại, mặt ngoài da tay đã xuất hiện phiến hồng sắc, như da tay trẻ mới sinh.

Giống như vừa trải qua một cuộc lao động cực lực vắt kiệt hết sức lực, Sở nghị phong ngất đi.

Cũng không biết qua thời gian bao lâu... khi Sở nghị phong tỉnh mở mắt, trong hai tròng mắt đột nhiên bạo xuất một đạo thiểm điện, truyền ra dài hơn nửa thước, trên người truyền xuất trận âm thanh “ba ba”, Sở nghị phong cảm nhận được năng lượng lúc này so với ngày hôm qua phải mạnh hơn thập bội, thậm chí gấp trăm lần.

Bộ dáng Sở nghị phong đã hoàn toàn xảy ra thay đổi, một đầu tóc hắc tử, một đôi mày kiếm, mắt hổ, trắng đen phân minh, thỉnh thoảng ánh lên từ sắc quang mang.

Trong ánh mắt mang theo thần thái lạnh lùng, một thân khí chất lãnh khốc, trong nháy mắt hiển hiện ra.

“Không nghĩ tới ngươi cư nhiên có thể đột phá chanh lôi kỳ, thậm chí đạt tới chanh lôi trung kỳ, không ngờ thật lực và thể chất của ngươi còn tốt hơn ta

tưởng tượng”

“Hắc ..hắc ...đương nhiên, không nhìn xem ta là ai àh...hắc hắc” Sở nghị phong trên mặt xuất hiện ý cười lập tức hoà tan đi khi chất lạnh khốc.

“vọng tưởng” Một thanh âm đột ngột từ phía sau Sở nghị phong truyền đến.

Sở nghị phong nhướng mày, trong miệng nói: “Là ai nói chuyện?”

“Sur đệ, là ta!” Thanh âm dị thường trung tính, không phân biệt được nam hay nữ, nhưng khi Sở nghị phong quay đầu lại, liền giật mình phát hiện vật lạ lưng.

Một quái thú không quá to lớn đứng phía sau Sở nghị phong, quái thú có cái đầu to trong như đầu cọp, chỉ khác là không có vằn trên trán, ngược lại con mắt thì dài hơn, không chỉ hai mà có tới bốn con mắt, khiến Sở nghị phong vừa nhìn thấy liền giật mình..

Sở nghị phong chuyển động đầu qua lại không ngừng nhìn Lan thần và quái thú, từ vẻ mặt Lan thần mới xác định mình không có nguy hiểm, Sở nghị phong mới bắt đầu nhìn kĩ quái thú.

Quái thú ngoại trừ cái đầu kì quái, thân thì giống ngựa, chân thì như sư tử, trên chân có bốn lợi trảo, kì quái chính là trên lưng quái thú còn có một đôi cánh. Ngoại trừ đầu là hồng hồng sắc, còn lại toàn thân đều là màu đen. Nhìn chả giống con gì.

“Đây là con gì?” Sở nghị phong nhìn Lan thần vài lần rồi hỏi.

“Đây là Lôi bồn thú, là toạ kỵ của ta, cũng là khế ước thú của ta, vừa rồi ta đi ra ngoài quan sát tình huống nên để nó hộ pháp cho ngươi” Lan thần cười cười nói.

“Vừa rồi sao nó gọi ta là Sur đệ?” Sở nghị phong về mặt không muốn.

“Ta đây phải kêu nó là sư huynh sao?” Sở nghị phong cố tạo vẻ mặt uỷ khuất.

“Cái này thì không cần”

“haha, hảo , tốt lắm” Sở nghị phong sờ sờ ngực , như là vừa mới bị ai hù xong, nhưng Lan thần lại nói thêm một câu khiến hắn xém chút nữa là té xỉu.

“Gọi sư tỷ là được”

“AAA!” Sở nghị phong như trúng phải thuật định thân, sững sờ, một lát sau như suy nghĩ ra cái gì , hắn đến bên Lan thần thầm nói: “ Sur phụ, nó là nữ hả,aaa, không , phải gọi là giống cái mới đúng”

“Thì nó là giống cái, có cái gì không đúng sao”

“Sur phụ, ngươi chính là nam nhân, như thế nào lại nuôi dưỡng sủng vật giống cái chứ,...chẳng lẽ là...là nhân thú luyện.?” Đáng tiếc Sở nghị phong còn chưa có nói xong, đã ăn Lan thần một cái cốc đầu.

“Ai nha, sao đánh ta, ta nói đúng hà..hắc hắc..” mà Sở nghị phong thống khổ vẫn chưa chấm dứt, đột nhiên thân thể cảm giác được một cỗ hàn ý truyền đến, xuất hiện một nỗi dự cảm bất hảo.

Một đạo thiểm điện từ miệng Lôi Bồn Thú bắn ra, chuẩn xác đánh trúng cổ Sở nghị phong, một trận nổ vang, Sở nghị phong la lớn bay đi ra ngoài

Vừa mới tiến vào chanh lời kì, Sở nghị phong như thế nào có thể là đối thủ của trưởng thành Lôi bồn thú .

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Li Khai Địa Cầu

“Ngươi còn nói hưu nói vượn, lần sau ta sẽ trực tiếp nhắm ngay đầu ngươi” Lôi bồn thú phe phẩy đầu đi tới trước mặt Sở nghị phong.

“Trước hết , phải gọi ta một tiếng Thanh sư tỷ” Một loạt bốn con mắt Lôi bồn thú cùng trừng, miệng nhoen cười.

Sở nghị phong chật vật đứng lên, vẻ mặt ử oải, trong lòng thầm nghĩ: “Đúng thật là tu chân, vừa mới tiến chân vào, tưởng sẽ có một thần tiên tỷ tỷ, ai dè là một quái thú tỷ tỷ....khô”

Mặc dù không tình nguyện, nhưng Sở nghị phong nhìn cái đầu Lôi bồn thú so với mình lớn hơn nhiều, nguyên tắc của hảo hán là không chịu thiệt, ta sẽ nhớ kỹ, hảo nam nhân không đấu với nữ nhân, che lấy đầu, kêu : “Sur ty”

Bất quá hán lập tức phát hiện một vấn đề,, cũng không để ý trên người còn đang bốc khói: “ngươi không mở miệng, vậy tại sao có thể nói chuyện được?”

“Đó là thần thức truyền âm, sau này ngươi cũng sẽ biết dùng” Lan thần đi qua nói “bây giờ , chúng ta trước rời đi nơi này”

Đến lúc này thì Sở nghị phong mới nhớ là mình còn đang ở trạm hạch điện, bên ngoài từ trước đã bị bộ đội đặc chủng vây quanh,, chỉ là không ai phát hiện trên đỉnh đầu đang đứng hai người.

vừa nói xong, bạch quang chợt loé, hai người, một thú biến mất tại trạm hạch điện của Mỹ Quốc.

Sau đó, Sở nghị phong và Lan thần xuất hiện tại rừng rậm trong Lạc cơ núi non, mà Lôi bồn thú, tựa đi theo bên người bọn họ.Lan thần đối với Sở nghị phong nói: “bây giờ với tu vi của ngươi, có thể cùng ta lữ hành được rồi, chúng ta lập tức sẽ rời đi tỉnh cầu này, ngươi còn có chuyện gì muốn làm không? Vì có thể qua thời gian rất lâu ngươi mới có thể quay lại”

“Ân, ta muốn đi xem qua người nhà của ta” Sở nghị phong nói người nhà, nhưng thật ra là mộ phần của cha mẹ và ngoại công.

“Được rồi, chúng ta còn một ngày thời gian, ngươi đi làm chuyện của ngươi, ta cũng phải chuẩn bị một chút” Lan thần quay về phía sau, vậy vậy Lôi bồn thú “Ngươi muốn đi đâu, Lôi bồn thú sẽ mang ngươi đi”

Nhìn bộ dáng Lôi bồn thú, Sở nghị phong không biết làm thế nào khi nó xuất hiện trước mặt người trần, trong lòng vừa động, liền hỏi: “Sur phụ, ta có thể bay được chưa?”

“Bây giờ chưa được, đợi ngươi tới hoàng lôi kì, tu thành nguyên anh, mới có thể bay được”

“Sur đệ, Ta công ngươi, ngươi không thích sao?” Lôi bồn thú, bốn mắt chớp chớp như đèn, chiếu vào Sở nghị phong

Sở nghị phong không có cách nào khác, chính mình bay giờ còn chưa thể bay, chỉ có thể nhờ Lôi bồn thú công đi thôi.

Ngồi trên lưng Lôi bồn thú,Lôi bồn thú đón gió bay lên, tuy nhiên tốc độ so với Lan thần còn muốn nhanh hơn.Mà trong lúc này Sở nghị phong lại bay qua Lạc thành, bỗng phát hiện trong Lạc thành không có lấy một ngọn đèn, mặc dù ánh bình minh xấp tới,, nhưng vẫn còn chìm trong một nhánh bóng tối, Sở nghị phong lập tức hiểu ra, hết thảy nguyên nhân là do hán tạo ra, chỉ là lúc này trong thành thị đã trở thành một mảnh hỗn loạn, khắp nơi trên đường đều là cảnh sát và quân đội, còn có số lượng lớn tội phạm, lẫn lộn hết trong đó.

“Sur ty, chúng ta đi lấy đồ vật của ta nha”

“Ngươi định lấy cái gì?”

“Đi đâu, đi đâu, àh. Chúng ta trước tiên ghé nơi này” . Sở nghị phong lấy tay chỉ một chỗ, nhẹ giọng kêu.

“Hô” Lôi bồn thú khinh huynh cách, roi xuống, mà lúc này Sở nghị phong mới vội vàng nhắc nhở Lôi bồn thú, không nên để cho người khác thấy, vì vậy Lôi bồn thú sử dụng một cái ẩn thân pháp quyết, nếu không, ai mà thấy Lôi bồn thú, không bị hù chết mới lạ.

Vài phút sau,một quầy hàng siêu thị toàn bộ biến mất, mà trừ vật giới chỉ trên tay Sở nghị phong có thêm rất nhiều vật phẩm, rất nhanh sau đó, Sở nghị phong cũng lơ đãng đi qua quầy rượu...hắc hắc.

Ngồi trên Lôi bồn thú,rất nhanh bay vùn vụt ra thái bình dương, chưa tới hai giờ, Sở nghị phong đã xuất hiện trong một cái mộ công cộng tại trung nguyên, Đó còn do Lôi bồn thú lo sợ năng lực hiện giờ của Sở nghị phong nên đã bay chậm lại rất nhiều, nếu chỉ có mình nó, thì nháy mắt cái là có thể xẹt qua Thái bình dương.

Tuy nhiên, Sở nghị phong vẫn đang tế mộ thân nhân, hán cũng không biết bao giờ mới có thể tái tế mộ, hay cũng có thể khi hán trở về không chừng mộ địa cũng chẳng còn mà tế với bái.

Sở nghị phong muốn đi nhìn xem, chút bằng hữu của mình, nhưng hán liền phát hiện, cũng không biết đi nhìn ai, từ nhỏ tới lớn, Sở nghị phong đều là cô độc, bởi vì khát vọng tình thương, cho nên hán kiệt lực tìm kiếm bằng hữu, cơ hồ không tiếc hi sinh chính lợi ích của mình, cũng phải đi kết giao với bất cứ bằng hữu nào, nhưng bây giờ, một người bằng hữu cũng không có, thật sự mà nói, không thể nào khiến hán không đau lòng.

Ánh mắt Sở nghị phong chậm rãi chuyển sang lãnh, lạnh lùng đích điện quang chớp động, dòng điện lạnh băng băng như muốn chặt đứt tất cả.

Lôi bồn thú tựa hồ cảm nhận được biến hoá trên người Sở nghị phong, nhẹ giọng kêu một tiếng: “Sur đệ, ngươi muốn đi đâu?”

“Hờ....ờ” Sở nghị phong thở ra một hơi thật dài, như muốn đem hết thảy phiền não đều thải ra ngoài cơ thể .

“Không có gì, chúng ta đi, ...đi tìm sur phụ”

Tại trên đảo Thái bình dương, Lan thần đang khắc họa một cái trận đồ, thuận theo các phương vị mà phóng xuất một viên ngọc thạch trong suốt.

Sở nghị phong cố khôi phục lại trạng thái hưng phấn,, Lôi bồn thú còn chưa kịp đáp xuống, còn cách mặt đất khoảng trăm mét, Sở nghị phong đã thả người nhảy xuống đất, khi tiếp xúc, liền tạo thành một hố to tới gần năm mét. Ngược lên nhìn Lôi bồn thú trên bầu trời, mới cảm thụ được độ cao mà mình nhảy xuống, Sở nghị phong hải lòng, cười cười.

Lôi bồn thú phe phẩy đầu, truyền âm cho Sở nghị phong: “Đồ điên”

“Sur phụ, đây là cái gì nha?”, Sở nghị phong không để ý tới Lôi bồn thú, mà đi tới bên người Lan thần, hỏi.

“Truyện tổng trận”

“Đây là truyện tổng trận nha!” Sở nghị phong nhìn ngắm lộ tuyến phức tạp khắc họa nên trận đồ, Đột nhiên cảm giác rất quen mắt, như là đã gặp ở đâu rồi, trong lòng vừa động: “Mạch điện quyền?” (“Mạch điện quyền” là các vòng tròn lớn trên đồng, không biết tại sao xuất hiện, hay xuất hiện trên các cánh đồng của Anh. Đền nay vẫn coi là một trong những bí mật của thế giới, nhiều người cho rằng đây là do người ngoài hành tinh tạo ra.)

Bất quá Sở nghị phong không có thời gian xem xét vấn đề về Mạch điện quyền, Lúc này,Lan thần khắc họa xong trận đồ, cũng không dừng lại, trực tiếp, hai người một thú rời đi tinh cầu này. Mà tại đây, trên đảo chỉ lưu lại một vòng tròn thật to, mà các khối ngọc thạch trong suốt cũng trở thành các tảng đá bình thường. Vì lan thần khắc họa là truyện tổng trận sử dụng chỉ một lần.

Bên trong truyện tổng trận, Sở nghị phong chỉ cảm thấy loé loé chớp động quang mang bảy sắc, mà chung quanh đang không ngừng tăng áp lực lên trên người, mặc dù đã đạt tới chanh lôi trung kỳ, nhưng Sở nghị phong vẫn có cảm giác như đang có chút cố hết sức, nếu là xích lôi kỳ, quả thật không cách nào chịu nổi áp lực này.

Tương tự như vậy, người tu chân chỉ có đạt tới nguyên anh kỳ, mới có thể thừa nhận áp lực từ truyện tổng trận, Đương nhiên nếu chỉ là bên trong tinh cầu, mà truyện tổng một khoản ngắn thì không có gì để nói.

Lúc đầu, ra khỏi địa cầu, Sở nghị phong cũng không có thấy những người khác, chỉ là truyện tổng tới một tinh cầu dị thường hoang vu.

Ngồi trên lưng Lôi bồn thú, Sở nghị phong hỏi: “ Sur phụ, không phải ngươi nói, ở ngoài tinh cầu có rất nhiều người tu chân sao? vậy tại sao đã qua nhiều tinh cầu mà một người ta cũng không thấy?”

“Đó là bởi vì mấy tinh cầu này chỉ ở biên giới của người tu chân, Chánh thức tu chân giới còn rất xa, So với trung tâm tu chân giới còn xa hơn nữa, người không thấy, các tinh cầu chúng ta trải qua đều là hoang tinh không có linh khí sao? Địa phương như thế, chỉ có người đi qua chứ chẳng ai thêm ở.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Phải Phi Thăng

Không lâu sau, cuối cùng cũng đi tới một nơi tràn ngập đại khí, một tinh cầu tràn đầy sinh vật, núi cao ngàn trượng, biển rộng vạn lý, chung quang sinh cơ bùng bùng, hít thở không khí vô cùng thoải mái, Sở nghị phong giờ mới hiểu tại sao lan thần nói trên Địa cầu ít linh khí, nếu so với tinh cầu này thì quả thật là kém hơn rất nhiều.

Nhưng Sở nghị phong cũng không có dừng lại tinh cầu xinh đẹp này bao lâu, vừa mới bước ra khỏi truyện tổng trận đến tinh cầu này, liền bị Lan thần lôi kéo sang truyện tổng trận đến tinh cầu khác, Sở nghị phong cảm giác như Lan thần đang rất vội, Dọc đường đi cũng không hề dừng lại. Nếu Sở nghị phong không ăn hay ngủ, chắc cũng không khiến Lan thần dừng lại nghỉ ngơi.

Mặc dù như vậy, Sở nghị phong vẫn tiếp tục kiên trì theo Lan thần, bởi vì cũng không phải hấn chạy đi, mà luôn ngồi trên lưng Lôi bồn thú, cho nên Sở nghị phong có thể lợi dụng chút thời gian này tu luyện, mà năng lượng hấn sử dụng để tu luyện chính là ngọc thạch trong trữ vật giới chỉ.

Đến lúc này, Sở nghị phong mới biết loại ngọc thạch thêm trữ quang mang này gọi là tinh thạch, là linh khí kết tinh trong tự nhiên mà thành, trong đó hàm chứa rất nhiều năng lượng. Tinh thạch chia làm tam phẩm là thượng trung và hạ, ngoài ra còn có cực phẩm tinh thạch, nhưng cực phẩm rất thưa thớt.

Ngoài việc dùng tinh thạch để tu hành, thì nó còn có tác dụng như kim tệ trong giới tu chân, có thể hoán đổi từ 1 vạn(10000) hạ phẩm tinh thạch =100 trung phẩm tinh thạch = 1 thượng phẩm tinh thạch.

Tranh thủ lúc đi đường, Lan thần cũng giải thích cho Sở nghị phong chút chuyện về Lôi tiêu thần đạo kinh, nhưng hấn chỉ hiểu được phần cơ bản, còn lại hấn chỉ cố nhớ mà thôi. Vì vậy Sở nghị phong chuyên tâm ổn định tu vi tại chanh lôi kì ,cũng có chút tiến triển.

Qua vài ngày thời gian, tới một tỉnh cầu mới, từ trong truyền tống trận đi ra, khuôn mặt Lan thần biểu hiện bất thường, ánh mắt nhìn về phía Sở nghị phong, mang theo tia tiếc nuối cùng buồn bã.

Sở nghị phong rất kì quái, vì lúc này Lan thần không vội tiếp tục đi sang truyền tống trận khác, mà mang hấn lên một đỉnh núi. Đỉnh núi có độ cao chừng vạn thước, nhìn xung quanh thì đây là ngọn núi cao nhất, núi non kéo dài như chia tỉnh cầu là hai bộ phận, một bên là cây cối xanh tươi, một bên là màu vàng sa mạc.

Lan thần đứng trên đỉnh núi, mắt nhìn đại địa, tựa hồ nhớ lại cái gì, sau một lúc lâu, ngón tay chớp động, xuất ra hai cái ghế, ý bảo Sở nghị phong ngồi xuống, bắt đầu giải thích cho hấn các vấn đề về Lôi tiêu thần đạo kinh.

“Lôi tiêu thần đạo kinh, chính là thượng cổ kì thư lưu truyền lại, tự nhiên có ưu thế, bởi vì chúng ta tu luyện chính là năng lượng lôi điện, cho nên lực phá hư rất mạnh, uy lực khi công kích cũng rất lớn, nhưng muốn không chế năng lượng này, thì phải có tâm thần vô cùng ổn định, cho nên sau khi người tiến vào hoàng lôi kì, sẽ có công pháp cho người chuyên tu luyện đề cao tinh thần. Nó mang đến chỗ tốt, chính là ai tu luyện Lôi tiêu thần đạo kinh, tâm thần so với những người cùng tu vi sẽ cao hơn một bậc”

Sở nghị phong trên mặt tràn đầy mỉm cười, nghe Lan thần nói, hấn cũng hiểu, Lôi tiêu thần đạo kinh tuyệt đối là công pháp tu luyện cao nhất.

Bất quá, Lan thần như cố đã kích tâm ý Sở nghị phong, còn nói thêm “Đương nhiên, công pháp nào có ưu thì cũng có khuyết điểm, chứ không hoàn mỹ mà vô khuyết, Lôi tiêu thần đạo kinh cũng vậy”

“A” Sở nghị phong không muốn công pháp mình tu luyện có gì thiếu sót: “Là cái gì khuyết điểm?”

“Tu luyện Lôi tiêu thần đạo kinh, không hoá yếu một chút, cho nên tại phương diện luyện đan, luyện khí không đủ khả năng. Thật ra cũng không nên tính là khuyết điểm, bởi vì mỗi loại công pháp đều xem trọng một phương diện, nếu tại phương diện lôi tiêu thần đạo kinh, có thể đột phá uy lực lôi điện, thì đồng dạng sẽ không thể đột phá về phương diện hoàn chỉnh được”

Lan thần ngừng một chút, nói tiếp: “bất quá, trong lôi điện cũng tự mình sinh ra được ngọn lửa, nhưng lại sinh ra cùng lúc với lôi điện nên rất khó khống chế mà thôi, nhưng chỉ cần người tiếp tục tu luyện, vẫn có thể nắm trong tay hoá diễm, nhưng so với tu vi của người sẽ kém hơn.”

“Vậy là như thế nào?”

“Ví dụ như tu vi người đã đạt tới Mặc lôi kì, thì người chỉ có thể sử dụng hoá diễm ở cấp bậc từ lôi kì, nên người không dùng được hết tu vi thật của mình để luyện đan, luyện khí, nhưng vẫn có thể luyện... chẳng như một tiên nhân không hoá không tốt, thì không luyện xuất được tiên khí, nhưng không có nghĩa là không luyện được linh khí?”

“Có nhiều mà chỉ sai được chút ít, chẳng khác nào mang đại bác đi bắn muỗi” Sở nghị phong thấp giọng thầm nói.

Nghĩ tới đây, hấn liền xuất ra mấy món đồ trong trữ vật giới chỉ, gồm một khối giáp và một trường thương: “Sư phụ, hai kiện đồ vật này, là cái gì cấp bậc?”

Sở nghị phong giờ đây cũng biết về các cấp bậc pháp bảo của tu chân và tiên giới. Tại tu chân giới, phần lớn nhân sử dụng là linh khí, chia là thượng, trung, hạ và cực phẩm, mà tại tiên giới sử dụng chính là tiên khí cấp bậc, so với linh khí yếu cao hơn rất nhiều, đồng dạng cũng chia làm thượng, trung, hạ, cực tứ phẩm.

Tuy nhiên tại tu chân giới cũng có người sử dụng tiên khí, những người đó không thuộc đại môn phái thì cũng là thế gia đại tộc, tại tiên giới cũng có người sử dụng linh khí, đó là một ít người tầng lớp thấp sử dụng.

“A, hai kiện này là ta trước kia luyện chế ra, cơ bản là đạt tới trung phẩm tiên khí cấp bậc” Lan thần mỉm cười nói.

“Trung phẩm tiên khí?” Sở nghị phong không khỏi há hốc miệng giật mình: “Sư phụ, người có thể luyện chế ra trung phẩm tiên khí sao, vậy người tu vi đã tới cái gì cấp bậc..”

Sở nghị phong đột nhiên cảm giác, Lan thần so với hấn từng nghĩ còn muốn lợi hại hơn.

“Bây giờ dừng lại, là muốn nói cho người chuyện này, ta đích tu vi đã tới rồi kiếp lôi kì, hơn nữa đã vượt qua thần kiếp, sắp phải phi thăng thần giới, nghĩ tưởng mang người trở về Lôi nguyên tinh, không nghĩ tới tìm được người hơi chậm, thời gian đã không còn kịp rồi, ta đã cảm giác được thần giới gọi về, lập tức sẽ rời đi khỏi thế giới này thôi”

“A?” Sở nghị phong vẻ mặt hết sức kinh ngạc, Lan thần lợi hại, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng lợi hại quá cũng không có gì tốt, vừa mới nhập môn không lâu, thì sư phụ đã phi thăng thần giới, mà chính mình chỉ mới đứng ngoài cửa tu chân, sau này tu luyện, biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chính mình quá xui xẻo, người thân, bằng hữu, bạn gái, ngay cả sư phụ cũng muốn ra đi, gần đây sao luôn xui xẻo?

“Ai, vì sư cũng xin lỗi người, nhưng ta không có biện pháp, thần giới gọi về, không đi, không được”

Sở nghị phong cũng quen sống cô độc, một thân một mình, nên rất nhanh trấn định tinh thần, đỉnh đầu nói: “A, sư phụ, không quan hệ, người đi trước thần giới, ta cố gắng tu luyện, qua không lâu, ta cũng sẽ khứ thần giới tìm người!”

Nhìn Sở nghị phong cố gắng tươi cười, Lan thần cũng không thể vui mừng. Kỳ thật, hai người mặc dù ở chung trong thời gian ngắn, nhưng Lan thần cảm nhận được tính tình Sở nghị phong, ai đối với hắn hảo, hắn sẽ đối với người đó rất tốt.

“Ta tin tưởng, ngươi chắc chắn sẽ thăng nhập thần giới” Lan thần vỗ vỗ bả vai Sở nghị phong, “Còn có sự kiện muốn độn dò ngươi một chút”.

“Sư phụ, người nói...”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Một Mình Cô Độc

“Ngươi còn một người sư huynh, gọi là Dương Lâm, sau này ngươi gặp hắn....”

“Sư huynh?” Sở nghị phong nhìn sang Lôi bồn thú: “Là ngươi sao?”

Lan thần cũng không trả lời, cuối cùng chỉ biết “aaa” thờ dài

“Sư phụ yên tâm, chờ ta tới Lôi nguyên tinh, ta sẽ nói lại cho sư huynh” Đọc theo đường đi, Lan thần kể cho Sở nghị phong không ít chuyện về Lôi nguyên tinh, điều này làm cho Sở nghị phong càng chắc chắn Lôi nguyên tinh là nơi dị thường xinh đẹp,, bởi vậy đối với Lôi nguyên tinh hắn một lòng muốn tới.

“Hai kiện trung phẩm tiên khí, không nên tùy tiện sử dụng, bất luận đang ở tu chân giới hay là tiên giới, ngươi nếu không có đủ thực lực, mà sử dụng cao cấp pháp bảo, sẽ sinh ra tai họa”

“Ta biết, nhất định sẽ bảo tồn thật tốt hai kiện tiên khí”

“Không phải không dùng, mặc dù trung phẩm tiên khí cũng được tính là cao cấp pháp bảo, nhưng ngươi nên nhớ, chính tu vi bản thân mình mới là quan trọng, ngoại lực chỉ có thể tham khảo mà thôi” Lan thần trịnh trọng nói, nhưng qua một đoạn thời gian sau, Sở nghị phong phát hiện những lời này không chính xác, giờ đây thì hắn cũng không quan tâm.

“Sư phụ, trừ vật giới chỉ của người đầu, không lẽ sau khi cho ta rồi, không còn cái nào khác sao” Sở nghị phong định đưa cho lan thần một chút đồ vật làm kỉ niệm, chợt phát hiện Lan thần không có trừ vật giới chỉ.

“Ta không cần, ngươi đồng dạng cũng vậy, sau này cũng không cần sử dụng trừ vật giới chỉ”

“Tại sao?” Sở nghị phong khó hiểu hỏi

Nhưng ngay sau đó liền thấy tay trái Lan thần nhẹ nhàng hoa trong không khí, trước mắt không gian liền theo một đạo tia chớp từ sắc vụn vụn, một đạo màu đen không gian trống rỗng xuất hiện.

Sở nghị phong kinh ngạc nghe Lan thần nói: “Năng lượng lôi điện rất mạnh, tự nhiên có thể khai tích không gian, trong lôi tiêu thần đạo kinh có ghi lại,, chờ sau khi ngươi tới từ lôi kỳ, có thể khai tích không gian thuộc về chính mình”

Lan thần vừa nói, vừa lấy ra từ trong không gian rất nhiều thứ giao cho Sở nghị phong, gồm đủ loại tinh thạch, còn có vài món linh khí bình thường, linh giáp, một ít linh dược, còn có cả mấy cái ngọc giản, cuối cùng giao cho Sở nghị phong một cái ngọc giản, nói: “Đây là tinh đồ để hỏi Lôi nguyên tinh, ngươi bây giờ mặc dù không thể phi hành, nhưng cũng có thể sử dụng truyền tống trận, mặc dù đi có chậm một chút, bất quá cũng đi đến được Lôi nguyên tinh”

Sở nghị phong tiếp nhận, buồn rầu bỏ tất cả vào trong trừ vật giới chỉ.

“Nhớ kỹ, không nên muốn tri hoãn,nhanh chóng tới Lôi nguyên tinh, nhất định phải chuyên tâm tu luyện, từ từ tiến lên, không thể quá gấp, phải tẩy dịch và luyện hóa năng lượng lôi điện, rồi mới hấp thu, như vậy mới trở nên thuần túy”

“Biết rồi”

“Ngươi bây giờ mặc dù chỉ có tu vi chanh lôi trung kì, nhưng đã tương đương với nguyên anh kì của người tu chân,nhưng lôi tiêu thần đạo kinh không phải kì nhân, cho nên ngươi khi nào đạt đến lục lôi kì, mới có thể rời đi Lôi nguyên tinh, hiểu chưa”

“Hiểu rồi” Sở nghị phong thoáng khoái trả lời, hẳn cho rằng đạt đến lục lôi kì, bất quá chỉ còn cách hai cảnh giới mà thôi, nếu cũng như lúc xích lôi kì đột phá lên chanh lôi kì, vậy chỉ cần vài ngày thời gian là đủ.

Lúc này trên chín tầng trời,, đột nhiên chớp động ngũ thái quang mang, nhưng Sở nghị phong phát hiện trong ngũ thái quang mang hàm chứa năng lượng khiến hắn không thể nào tiếp cận.

Cuối cùng trong ngũ thái quang mang, xuất hiện một điểm sáng, sau đó điểm sáng chậm rãi mở rộng thành cái khe thông đạo, trông giống như cái khe Lan thần vừa tạo ra,

“Đó chính là thông đạo đi thông thần giới, vì sư phải đi thôi” Lan thần có chút không muốn, nhìn Sở nghị phong. Tư chất của Sở nghị phong rất tốt, nếu chính mình dạy cho hắn, chắc chắn sẽ tạo nên kì tích, bất quá, giờ đây hắn phải tự mình học tập.

Lôi bốn thú phe phẩy đầu đi tới trước mặt Sở nghị phong, giương cách bay lên, truyền âm nói: “Sư đệ, ta cùng chủ nhân đi, tại thần giới chờ ngươi, tới lúc đó, ta lại chỗ ngươi bay bay”

Sở nghị phong ra vẻ tức giận, sờ sờ đầu Lôi bốn thú: “khi ta là tiểu hài tử sao, cái gì mà bay bay, hừ...”

Bốn mắt Lôi bốn thú trừng lớn nhìn Sở nghị phong, hậm hực chút rồi xoay người, đi vào không gian do Lan thần tạo ra. Sau đó Lan thần, thân thể từ từ hướng bầu trời chậm rãi bay đi, thân thể càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mờ hồ, cuối cùng biến thành một chấm đen, tiến vào thông đạo đi thần giới, liền sau đó, thông đạo thần giới dần dần bế hợp, biến mất.

Trong suốt quá trình, Sở nghị phong luôn cảm nhận được ánh mắt Lan thần chăm chú nhìn hắn, vì vậy hắn mỉm cười, gật gật đầu, nhìn Lan thần biến mất trên chín tầng trời. Ngay sau đó, ngũ thái quang mang cũng chậm rãi biến mất, lúc này Sở nghị phong mới cúi đầu...

Sở nghị phong lại trở thành một người cô độc như trước sao, đương nhiên là vậy, nhưng có sự khác biệt, vì Lan thần đã mang tới cho hắn một thiên địa tu chân rộng lớn, một thiên địa vô cùng rộng lớn, nên khi Lan thần rời đi, trong nháy mắt, hắn như tìm được một mục tiêu mới, chính là thần giới...

Có lẽ, chỉ lên được thần giới, mới không có phiền giận, nhưng bây giờ, trong ánh mắt Sở nghị phong dần dần trở nên càng lạnh lùng, hắn khát vọng có bằng hữu, có tình thương, nhưng không phải vì thế mà mang thêm thương tổn, quay về hướng không rõ tương lai, ý niệm trong đầu cũng tự phong bế.

Tính cách Sở nghị phong là độc lập và quả cảm, lại một lần nữa phát huy tác dụng, trước hết liền ngồi xuống điều tức, dồn ép tia tâm tình phức tạp chạy ra ngoài... Sau đó, lấy ra tinh đồ ngọc giản về lộ trình hồi Lôi nguyên tinh, Sở nghị phong muốn xác định để đến tinh cầu kế tiếp phải đi truyền tống trận nào, sau đó đứng lên tìm truyền tống trận rời khỏi tinh cầu này, nhanh chóng đi đến Lôi nguyên tinh tìm Dương lâm sư huynh.

Bà tâm thần chìm vào tinh đồ ngọc giản, phát hiện trong đó một con đường phát sáng, chính là đường đi tới Lôi nguyên tinh. Còn tinh cầu hắn đang đứng gọi là hoàng qua tinh, truyền tống trận rời đi tinh cầu này tại phía sườn núi hơi nghiêng trong sa mạc.

Sở nghị phong thả người nhảy, từ vạn thước cao trên đỉnh núi nhảy xuống, dù bây giờ hắn không thể phi hành, nhưng nói về thân thể thì so với người tu chân nguyên anh kì không sai biệt mấy.

Mỗi lần tiếp đất, sở nghị phong lại lấy lực tiếp tục nhảy xuống, vùng tiếp xúc qua, đất đá xung quanh liền lún xuống, chỉ qua vài phút, Sở nghị phong đã chạm mặt đất dưới chân núi, không hề có kĩ, mà tiếp tục hướng phía sa mạc đi vào.

Hành tẩu trong sa mạc, Sở nghị phong đột nhiên nghĩ tới mấy cái vũ hiệp tiểu thuyết dùng mấy từ ngữ như “đạp tuyết vô ngân”, “Thảo thượng phi”, mà bây giờ Sở nghị phong giống như hiệp khách trong tiểu thuyết, tung bay trong sa mạc, đương nhiên không phải sở nghị phong khinh công, hắn chỉ nương nhờ vào lực lượng cơ thể đã có thể đi rất nhanh.

Nhìn mình như thế, Sở nghị phong càng chạy càng hưng phấn, thân hình càng lúc càng nhanh, chỉ thấy tại cát vàng sa mạc, một đạo bóng đen thoáng hiện, đó chính là Sở nghị phong trong lúc chạy vội, tốc độ hắn lúc này, so với chim bay trên không bảo đảm còn nhanh hơn.

Cứ như vậy, chạy nửa ngày, mà phía trước vẫn là sa mạc, tâm tình hưng phấn của Sở nghị phong cũng chậm rãi bình tĩnh xuống, bất quá, phía trước chợt xuất hiện một mảnh lục phiến, lại lần nữa khơi lên tính tò mò trong lòng hắn, vì vậy hắn nghĩ, tiến tới nhìn xem, không chừng thấy được cái gì mới lạ.

“Nếu có thể bắt được một con như Lôi bốn thú thì khoái lắm” Sở nghị phong vừa bay vừa mơ mộng.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Sa Mạc Cường Đạo

Sở nghị phong còn chưa tới gần ốc đảo, với thị lực siêu cường, trong mắt điện quang chợt loé, đã thấy trong ốc đảo có không ít người, hơn nữa, trang phục, quần áo đều giống nhau, toàn thân trên dưới đều là trường bào màu trắng, ngăn cản cái nắng khắc nghiệt, vì vậy Sở nghị phong nghĩ, có lẽ là thương nhân đi lại trong sa mạc.

Đã nhiều ngày, chưa gặp qua một đám người nào nhiệt như vậy, Sở nghị phong thả chậm thân hình, chậm rãi hướng ốc đảo đi đến.

Còn cách lục chân gần hai ngàn thước, Sở nghị phong đã thấy có người trong đám thương nhân trực chỉ hướng mình, hiển nhiên đã phát hiện ra hắn.

rất nhanh, đã thấy hai vật cưỡi to lớn hướng phía mình chạy đến, mà hai động vật, nhìn bộ dáng, so với lạc đà ở địa cầu cũng tương tự, chỉ khi chúng tới gần, Sở nghị phong mới phát hiện, phía sau lưng chúng nó không có bướu, nhưng lại có cái đuôi quá dài và thô to một cách dị thường, chắc cũng có công năng giống bướu lạc đà thôi.

Hai người ngồi trên “Lạc đà” rất nhanh tới gần Sở nghị phong, hai người này phi thường cường tráng, bên hông mang đao, trong ánh mắt lộ vẻ cảnh giác, phảng phất, Sở nghị phong trên người chỉ cần một tia không ổn, bọn họ lập tức sẽ rút đao giết người.

Trong đó một người đi tới gần Sở nghị phong, hô: “Người, là ai?”

Ánh mắt Sở nghị phong lãnh khốc, không mang theo chút cảm tình, căn bản không nhìn hai người, chỉ từ từ mà đi tới, nhưng trong lòng lại mừng rỡ, bởi vì bọn họ nói đều là hán ngữ chánh tông, vấn đề này, Sở nghị phong có hỏi qua Lan thần, bất quá đáp án mà hắn tưởng tượng hoàn toàn trái ngược, Hán ngữ không phải từ địa cầu truyền ra, mà từ tinh cầu tu chân giới truyền đến địa cầu.

Nghe được, có người hỏi mình, Sở nghị phong chỉ là lạnh lùng nói: “Ta không xen vào việc của người”

Người hỏi nọ như rụng mảy, bởi vì ngữ khí Sở nghị phong lạnh như băng, hơn nữa hắn thấy Sở nghị phong mặc dù một người đi trong sa mạc, nhưng trên người lại không có một chút tro bụi, lại lộ ra ánh mắt lạnh lùng, lộ ra thần uy áp. Nên hắn liền cảnh giác “Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ”

Chính nhưng hắn liền nghĩ: “Một cao thủ như thế, độc thân đi lại trong sa mạc là có dụng ý gì? Chẳng lẽ cùng chúng ta mục đích giống nhau? Nếu là như thế, vậy không thể không cẩn thận”

Bất quá người còn lại, tính nhẫn nại cũng không tốt, thấy Sở nghị phong lạnh lùng trả lời, lập tức phẫn nộ đứng lên, rút đao bên hông ra, đi tới Sở nghị phong quát: “Ai, tiểu tử, chúng ta hỏi người, người có nghe không? không thành thật mà trả lời, coi chừng, lão tử ta, một đao chém người”

Sở nghị phong chậm rãi quay đầu lại, chỉ là trong mắt càng thêm băng lãnh, hai người liền cảm giác như đang đi trong mùa đông, mặc dù mặt trời còn đang cố gắng phát ra nhiệt lượng, nhưng bọn hắn đã không cảm nhận tới một tia ấm áp, không phải sát khí, mà đơn thuần là băng lãnh

“Bằng hữu, xuất môn tại ngoại, mọi người vì cẩn thận, người hay là nói ra lai lịch, cũng đỡ phải chúng ta làm phiền người” Vừa bắt đầu, người nó thấy thế bất hảo, lập tức cố nén hân ý trong lòng, nói.

Sở nghị phong nhìn hai người, bộ dáng vô cùng cảnh giác, trong lòng không cảm thấy phiền, chỉ thấy hai người này không đáng tin nhiệm, ý nghĩ định tiến vào đám người lập tức tiêu mất., vì vậy dừng lại cước bộ, chỉ là lạnh lùng nhìn hai người một cái, liền xoay người, rời đi.

“Đứng lại” Người từng hỏi, tiếp tục nói: “bằng hữu, người nên nói ra lai lịch, nếu không chúng ta sẽ không cho người như vậy dễ dàng rời đi”

Sở nghị phong trong mắt điện quang chợt loé, trên tóc u lam, tựa hồ chớp động, nổi lên tia điện hoá, dị thường, lãnh khốc trả lời: “Ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, người quản được ta sao?”

Mặc dù trong lòng thăm thắc, nhưng người kia vẫn tiếp tục nói: “Nếu người không nói ra lai lịch, thì chúng ta không còn cách nào khác, xem người là thám tử của cường đạo sa mạc” Kỳ thật, nói lời này, người nọ, chính mình cũng không tin, từ lúc nào thám tử của cường đạo lại lợi hại như vậy, khiến cho chính mình là một hộ vệ hoàng gia trung đội trưởng cảm giác sợ hãi.

Sở nghị phong cũng không dừng lại, nhưng tình huống lại đột nhiên xuất hiện biến hoá, ngay khi người kia tưởng sẽ ngăn cản Sở nghị phong thì phía ốc đảo truyền lại trận trện tiếng quát tháo, trong đó một người to lớn la to: “ Là cường đạo sa mạc, mọi người cẩn thận”

“Cáp, người quả nhiên là thám tử của cường đạo sa mạc, xem đao” Một trong hai tên gần Sở nghị phong, lập tức giơ đao, vọt tới

Sở nghị phong vừa quay đầu lại, thân hình nhất瞥 né tránh, càng khiến cho người còn lại thêm nghi ngờ, vì vậy hai người cùng hướng Sở nghị phong đánh tới.

Nói về võ công, Sở nghị phong một khiêu cũng không thông, nhưng thân thể của hắn, không phải người bình thường có thể so sánh, bây giờ chỉ nhờ vào lực lượng cơ thể, có thể dễ dàng tránh né sự tấn công của hai người, bất quá Sở nghị phong cũng bức mình, nếu không phải thấy hai người trên thân không có lưu động linh khí, Sở nghị phong có lẽ sớm đã ra tay.

Võ công hai người không phải không cao, so với các võ công Sở nghị phong thấy qua trên địa cầu phải lợi hại hơn, thậm chí võ công trong phim ảnh so ra cũng kém bọn họ., nhưng vì tốc độ Sở nghị phong quá nhanh, hai người chỉ có thể đuổi theo sau.

Bất quá, chánh thức chiến trường không phải chỗ này, mà là ở trong ốc đảo, Sở nghị phong, một bên né công kích của hai người, một bên quan sát tình hình trong ốc đảo. Một tên che mặt, tay cầm loan đao, trực trùng vào ốc đảo, cùng nhóm thương nhân chém giết, hơn nữa sa mạc cường đạo cũng có

khả năng thích với sa mạc tốt hơn, từ từ bắt đầu chiếm thượng phong, khiến nhóm thương đội áp lực ngày càng tăng.

“Đừng quan tâm hấn, mau trở về” Vừa mới bắt đầu, người vẫn thường hỏi Sở nghị phong cảm thấy không ổn, hết lớn một tiếng, hướng ốc đảo chạy vội tới.

Hai người trở về cũng không cứu vãn được tình thế, tình cảnh thương đội đang vô cùng bất ổn, bất quá, trong thương đội, có một người võ công cực cao, trường kiếm trong tay, kiếm quang loé ra, liền mang theo một mảnh huyết quang, lần lượt đánh sâu vào nhóm cường đạo sa mạc, nhưng nhân số bọn cường đạo lại nhiều hơn, mà hấn một người, muốn cứu đông, thì không cứu được tây, nên rất nhanh, thương đội hãm vào cảnh địa vô cùng nguy hiểm.

Mà sa mạc cường đạo, cũng thấy được thắng lợi trước mắt, cả đám càng hống kêu, hưng phấn dị thường.

Ngay lúc này, bên ngoài đám sa mạc cường đạo, từng người từng người bị đánh bay lên, từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, khiến đám cường đạo vừa chớp lên hưng phấn liền chìm xuống.

Những người đó vừa quay đầu lại nhìn, một thanh niên đầu u lam đang không ngừng tay đánh chân đá, thân hình mau lẹ vô cùng, bước lên bước xuống, mỗi lần tiếp xúc với cường đạo, liền mang một cái cường đạo đánh bay, mà người bay ra ngoài, cũng không đứng lên nổi.

Sở nghị phong rất nhanh, đảo tới trung tâm nhóm cường đạo, nhờ vào ưu thế thân thể, trực tiến thẳng phía trước, trong hai đám cơ hồ loé ra tia điện hoá, cứ như vậy, Sở nghị phong làm tâm, vòng tròn liên tục mở rộng, cuối cùng trong vòng tròn, chỉ còn mình Sở nghị phong.

Sa mạc cường đạo thấy tình thế bất hảo, có người mở đầu hô to một tiếng, sau đó tất cả cường đạo sa mạc còn sống ba chân bốn cẳng nhanh chóng thoái lui, cơ hồ trong chớp mắt, biến mất vô tung, chạy nhanh như gió..hắc hắc..cả Sở nghị phong còn muốn đuổi không kịp, mà hướng chỉ, hấn cũng không nghĩ sẽ đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ô Nha Sơn

Anh hoa phân phó thủ hạ thu dọn chiến trường, xử lý tử thi, băng bó cho người bị thương, còn hấn mang theo tên thủ hạ có tính nhẫn nại không tốt lúc này, đi về hướng Sở nghị phong.

Còn chưa đến gần Sở nghị phong, Anh hoa cảm giác trên người Sở nghị phong truyền đến trận trận lãnh khốc, đó là loại cảm giác đơn thuần băng lãnh, khiến không ai dám tới gần.

Anh hoa biết, một người đơn độc mà có thể đi vào sâu trong sa mạc như Sở nghị phong tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ, vừa rồi Sở nghị phong hiển lộ thân thủ càng khiến Anh hoa khẳng định hấn là cao thủ.

“tại hạ Anh hoa, chẳng biết vị công tử này xưng hô thế nào?”

“Sở nghị phong”. Sở nghị phong lạnh lùng trả lời.

Anh khoa trong đầu cố gắng tìm tên ai, hay tên gia tộc nào liên quan đến Sở nghị phong, nhưng đáng tiếc không có cái nào trùng với tên người trước mặt.

“chẳng lẽ là thiên nhân?” Anh hoa đột nhiên nghĩ đến. Hoàng qua tính mặc dù chỉ nằm bên bờ tu chân giới nhưng so với địa cầu thì tốt hơn nhiều lắm, tu chân không có gì là bí mật, chỉ là không có cao thủ, nhưng đối với phạm nhân thì tu chân quả là cao cao tại thượng.

Bất quá Anh hoa cũng không thất lễ, vội nói: “vừa rồi thật sự là nhờ công tử ra tay cứu giúp, nếu không, chúng ta đã bỏ thân tại đây”

“Ta chỉ không muốn mình bị xem là thám tử cường đạo, cũng không phải cứu các ngươi”

Anh hoa nhìn kẻ dưới tay, đang không ngừng xấu hổ, cố ý mắng: “có mắt không trông, sở công tử là người như thế nào, sao có thể là cường đạo? còn không mau hướng sở công tử tạ tội”

Kỉ cương có chút không muốn đi tới, quỳ xuống: “tiểu nhân kỉ cương, vừa rồi đã đắc tội, thỉnh Sở công tử tha thứ, tiểu nhân hướng ngài bồi lễ”

Sở nghị phong cũng không trách tội bọn họ, nếu không cũng sẽ không đến cứu họ.

”Người đi xuống”, Anh hoa tức giận đuổi kì cương . Liền chuyển đến bên người Sở nghị phong nói : “ tiền bối chính là thiên nhân?”

Sở nghị phong không giải thích được ý tứ của Anh hoa, sao đột nhiên gọi mình là tiền bối , hỏi : “ vì cái gì bảo ta là tiền bối , ta già lắm sao? Còn nữa , cái gì mà thiên nhân?”

Anh hoa từ từ nhủ mảy , trong lòng thầm nghĩ : “ chẳng lẽ không phải là thiên nhân ?

bất quá hẳn cũng cười nói : “thiên nhân là do phạm nhân chúng ta xưng hô , ngài nếu là thiên nhân , hiển nhiên tuổi so với ta hơn nhiều lắm , nên phải xưng hô một tiếng tiền bối .”

Sở nghị phong mặc dù từ nhỏ đã độc lập nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một thanh niên mới 20 tuổi , kinh nghiệm sống so với Anh hoa thì kém rất nhiều , nghe được Anh hoa nói , trong mắt chỉ lộ chút khác thường ,nhưng cũng làm cho Anh hoa phát hiện .

Anh hoa trái tim mãnh liệt đập. “quả nhiên là thiên nhân” nhưng đang hưng phấn hẳn bỗng hiện lên một tia ưu lự , bởi vì Anh hoa tịnh không biết Sở nghị phong đến đây với mục đích gì.

Anh hoa lập tức bán quỳ trên mặt đất , nói: “ tiểu nhân Anh hoa , đại đội trưởng vệ đội hoàng gia xích viên quốc , khấu kiến thiên nhân tiền bối?”

Sở nghị phong thân hình vừa động , đỡ Anh hoa đang quỳ bái , trong miệng lạnh lùng nói : “ ta còn chưa nói ta là thiên nhân , quỳ làm gì?”

Anh hoa trong đầu vừa động ,tức khắc minh bạch , đứng dậy nói : “ đúng, đúng , ngài không phải thiên nhân ,ngài không phải thiên nhân .” Tuy nói thế nhưng nhìn về mặt Anh hoa rõ ràng coi Sở nghị phong là thiên nhân .

Sở nghị phong có nói thế nào đi nữa cũng không có tác dụng , ngược lại càng làm Anh hoa nghĩ Sở nghị phong không muốn bại lộ thân phận , cuối cùng Sở nghị phong đành im lặng.

“Tiền bối, người muốn đi đâu ?”

Đến trung tâm sa mạc , Sở nghị phong biết muốn rời đi Hoàng qua tỉnh phải qua truyền tống trận ở đây, bây giờ hẳn thầm nghĩ nhanh chóng rời đi , đỡ phải nghe Anh hoa không ngừng lao thao.

“tiền bối, có một việc tiểu nhân muốn thỉnh cầu ngài tương trợ một chút. Anh hoa trong mắt toả sáng , trong lòng thầm nghĩ : “ nếu thỉnh được thiên nhân hỗ trợ , lấy Sí dương thạch sẽ dễ như trở bàn tay”

“Ta bận nhiều việc , không có thời gian”. Sở nghị phong trực tiếp cự tuyệt , không nói nhiều . Anh hoa nhất nhất gọi hẳn là tiền bối , hẳn cũng không tiếp thu được .

Nhưng là Anh hoa biết Sở nghị phong sẽ trả lời như thế , bởi vì thiên nhân cao cao tại thượng đương nhiên sẽ không lí tới phạm nhân . Ngay cả hoàng thân quốc thích trước mắt thiên nhân cũng giống như bách tính . Nếu Sở nghị phong không trả lời như vậy , ngược lại chính là bất thường.

“Tiền bối, chỉ cần ngài đáp ứng hỗ trợ , ta cam đoan sau khi hồi quốc , hoàng thượng sẽ trọng thưởng xứng đáng , cao quan lộc hậu , vàng bạc thoả sức , quốc sắc nữ tử, ách...”

Anh hoa tựa hồ quen thuộc với loại công việc lôi kéo này , nhưng rất nhanh hiểu được mình nói sai rồi, lập tức cải khẩu : “ hoặc có những thứ mà ngài chưa có, còn đủ các loại thiên tài địa bảo , cung cấp cho ngài tu luyện , để ngài khai tông lập phái , phát triển giáo chúng...”

“Tốt lắm, mấy thứ người nói ta không quan tâm” bất quá Sở nghị phong bệnh tò mò lại tái phát , hỏi tiếp : “người trước tiên nói về chuyện muốn ta hỗ trợ ?”

Anh hoa vừa nghe , cho rằng những thứ mình nêu hấp dẫn được Sở nghị phong ,lập tức nói tiếp : “ Hoàng thượng mắc một loại quái bệnh , đại phu trong nước không có khả năng chữa trị , sau đó có một vị đại phu nói phải có một loại sí dương thạch gì đó mới có thể chữa bệnh cho hoàng Thượng , cho nên hoàng thượng phái ta dẫn người tìm kiếm sí dương thạch”

”Sí dương thạch ? có công hiệu thế nào ?” Sở nghị phong hỏi.

“cái này ta thật không biết , bất quá đó là một loại chí dương chi vật .” Anh hoa cảm giác được Sở nghị phong tựa hồ có chút động tâm .

Mà kì thật Sở nghị phong cũng muốn nhìn thấy sí dương thạch theo lời Anh hoa nói là cái gì , trong lòng thầm nghĩ : “ nếu là hoá chúc tính thiên tài địa bảo , nói không chừng đối với mình ngày sau có tác dụng a?”

Vì vậy Sở nghị phong hỏi : “ tại địa phương nào có khả năng tìm được sí dương thạch ?”

Anh hoa vừa nghe , trên mặt trong nháy mắt lộ ra nụ cười , chỉ tay ra xa , nói : “ ở nơi đó, ô nha sơn”

Sở nghị phong nhìn theo hướng tay Anh hoa chỉ, nguyên lai ở sa mạc rộng lớn , có một ngọn núi cao dị thường , ngọn núi giống như một bả bá đao khảm trên mặt bàn, đỉnh lập giữa thiên địa , giống như tên gọi , không có lấy một gốc thực vật, trên núi toàn bộ là một màu tối đen.

“Được rồi, ta muốn nhìn xem hình dáng sí dương thạch là thế nào?” Sở nghị phong lãnh đạm nói.

“Chỉ cần một phần sí dương thạch là đủ hoàng thượng chữa trị, còn lại tất cả đều quy cho tiền bối”. Anh hoa nghĩ không ra Sở nghị phong có ý tứ gì, lập tức nói.

Anh hoa chia thủ hạ dưới tay ra làm 2 bộ phận, chính hắn dẫn theo mười mấy thủ hạ theo Sở nghị phong hướng ô nha sơn tiến đến.

Thường nói ngựa mà leo núi thì chỉ có chết, mặc dù Sở nghị phong bây giờ cười không phải là ngựa mà là một loại động vật gọi "Vĩ đà", nhưng cũng không khác nhau bao nhiêu, chẳng mấy chốc chúng cũng ngủm hết...

Sở nghị phong không biết một ngày ở Hoàng qua tỉnh dài hơn địa cầu, nên đành theo thời gian địa cầu tính ra, khoảng gần 20 giờ sau thì toàn cảnh Ô nha sơn mới xuất hiện trước mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lon Nước

Đi tới chân núi ô nha sơn, sở nghị phong càng cảm giác không đơn giản, thế núi không hề dừng lại, trực tiếp từ trong sa mạc tiến đến, ngọn núi hắc ám kéo dài phía chân trời, mây trắng trong sa mạc ngẫu nhiên bay qua lưng chừng ngọn núi. mà cả ngọn núi gây cho sở nghị phong một loại áp lực, phảng phất như bị núi đè, nói là một ngọn núi, còn không bằng nói là một tấm bia đá thật lớn.

Sở nghị phong còn cảm giác như vậy, không cần phải nói tới anh hoa bọn họ, mặc dù thế, anh hoa vẫn đứng bên sở nghị phong, nói:” nghe nói trên núi ô nha sơn có ma quỷ, nhưng chưa từng có ai gặp qua, cũng có người có võ công cao cường đến thám hiểm, nhưng phạm tiến vào ô nha sơn, tựu không có một người còn sống.”

"Sao các người còn tới nơi tìm sí dương thạch?"

Sở nghị phong hiển nhiên không tin anh hoa nói, đột nhiên Anh hoa ai oán:” không có biện pháp, Hoàng Thượng phái người, tất cả gia quyến chúng ta đều bị quản áp, nếu chúng ta không tìm thấy sí dương thạch, cả nhà đều phải chết.”

Sở nghị phong nhướng mày, không nghĩ tới còn có ẩn tình như vậy, nhìn về phía anh hoa, ánh mắt hơi mềm xuống một chút, dù sao bọn họ vì chính gia đình mình mà mạo hiểm tính mạng. Nhưng hắn cũng biết, việc này đối với hoàng gia mà nói, thật sự là rất bình thường, sở nghị phong trong lòng cũng âm thầm quyết định, giúp Anh hoa bọn họ chuyện này.

Anh hoa trước tiên phân phó thủ hạ tiến hành chinh đồn, chuẩn bị tốt để tiến lên ô nha sơn.

Sở nghị phong nhìn mọi người chuyền nhau uống lượng nước ít ỏi, trong lòng vừa động, nghĩ đến trong trữ vật giới chỉ, còn có mấy món lấy từ siêu thị, Vì vậy thừa dịp mọi người không chú ý, xuất ra một vài lon nước.

"Anh hoa, người cho thủ hạ uống cái này." Sở nghị phong cười.

"Đây là, cho chúng ta uống?" Anh hoa có chút không tin nhìn bốn phía cái rương, mặc dù không biết là cái gì, nhưng được thiên nhân ban thưởng, đối hắn mà nói, thật sự đúng một ngày đại vinh diệu.

"Đúng, cho các người, uống nhanh lên, chúng ta còn phải lên núi."

"Hào, hào" Anh hoa nhanh chóng mang cái rương chứa những lon nước, hướng đến bên mọi người, trên mặt biểu tình rất hưng phấn.

Mọi người không giải thích được, khó hiểu nhìn anh hoa, đại đội trưởng, luôn luôn trầm ổn nghiêm khắc, như thế nào bởi vì một cái lon nước mà hưng phấn, bọn họ tịnh không biết thân phận Sở nghị phong, còn về sở nghị phong vẫn đi theo bọn họ cũng bởi vì anh hoa ra lệnh nên không ai dám nghi vấn..

Bất quá anh hoa cẩn thận quan sát nửa ngày, cũng không biết như thế nào mở cái lon nước, lại không dám tùy tiện dùng sức, cho nên đành phải khó xử tới bên người sở nghị phong đích xấu hổ hỏi:” tiền bối, cái... kia, cái... kia"

"có chuyện gì?"

"cái... kia... cái...kia như thế nào mở a?" Anh hoa nói xong, có chút bất hảo ý tứ gãi gãi đầu.

Sở nghị phong đột nhiên nghĩ đến, anh hoa chưa thấy lon nước bao giờ, hắn cũng sẽ không biết cách mở, cho nên chính mình đi đến bên cạnh cái rương, mở rương, sau đó quay lại, hướng về mọi người nói:” các người mỗi người lấy một lon”

Mọi người đều không hiểu chuyện gì, nhưng thấy Anh hoa lấy nên lần lượt lấy theo, mỗi người cầm một lon, bọn họ liền phát hiện, vật này bóng loáng, mát lạnh, tại sa mạc

Khô cháy này, xuất hiện một vật như vậy, khiến bọn họ có chút mừng rỡ, thậm chí có người lấy để lên mặt lăn qua lăn lại.

Sở nghị phong nghĩ cũng buồn cười, giống như chính mình từ thế kỉ hai mươi quay lại thế giới cổ đại. Cầm lấy lon nước trong tay Anh hoa, kéo chốt lon :“Xích!” một tiếng, khiến mọi người vô cùng hoảng sợ, sau đó đưa lại cho Anh hoa, bảo : “Uống đi”

Mọi người giờ mới biết vật này còn có thể uống, đồng loạt giương mắt nhìn Anh hoa, mà anh hoa sớm nhìn không được, thiên nhân cấp cho đồ tốt như vậy, sao lại không uống?

Lập tức ngẩng đầu lên, bắt đầu uống .

Nuốt xuống một ngụm, một loại cảm giác co rút lập tức truyền đến, khi tiến vào cổ liền sinh ra một cỗ khí thể, bụng hơi trương lên, nhưng cảm giác mát lạnh khiến hắn vô cùng thoải mái.

Uống tiếp hai ba ngụm, muốn hết cả nửa lon, mới chịu dừng lại, sau đó một cỗ khí thể trực trùng cổ họng, phát ra thanh âm thật lớn, nhiệt khí trong cơ thể cũng theo tiếng ợ mà thoát ra, thật là sảng khoái.

"A, sảng khoái, a"

Anh hoa vừa ngẩng đầu, liền thấy đám huynh đệ đang ngây ngốc nhìn mình, cứ như mới nhìn thấy hắn lần đầu tiên, không khỏi làm hắn đỏ mặt lên, nhưng rất nhanh , quát:“Nhìn cái gì mà nhìn, thiên nhân ban thưởng bảo bối, còn không mau uống!”

" Thiên nhân! người nọ đúng là thiên nhân"

"A, thiết là thiên nhân trong truyền thuyết không ?!"

" Cái này thật sự là bảo bối nha!"

"Uống nào!"

Mọi người ngay lập tức học sở nghị phong, giựt cái nắp lon, từng ngụm từng ngụm uống.

Mọi người đều một hơi uống hết (Quái thai ko), uống xong, không quá vài phút, dưới chân núi Ô nha son truyền đến hàng loạt âm thanh kéo dài liên tục, sau đó là những tiếng kinh hô đầy thích thú.

Còn thừa một ít lon nước sở nghị phong cũng không có thu hồi, chỉ là nói:”cho các ngươi.”

Mọi người vui mừng ra mặt, cảm giác thư thái vừa rồi, thật sự là thiên đường , mấy cái còn lại này, phải cất cho thiết kỹ, những thứ này bảo đảm là bảo bối hiếm có nha, ai khùng lắm mới không nhanh tay lấy.

Qua chuyện này, tất cả mọi người đều biết sở nghị phong là thiên nhân, Vì vậy nhìn sở nghị phong ánh mắt tràn ngập cuồng nhiệt, bất quá sở nghị phong ánh mắt lạnh lùng nhìn qua, mỗi người đều cảm như hén, không dám nhìn lại.

Mọi người sau khi nghỉ ngơi một đoạn thời gian, Anh hoa lưu lại hai người canh “vĩ đả”, còn hắn và mọi người thì đi lên ô nha son.

Ô nha son tịnh không giống như lúc nhìn từ xa, mà có sự khác biệt, phía trên có vô số nếp nhăn , nhưng mỗi cái nếp nhăn khoảng cách đều phi thường xa, sở nghị phong tin rằng, Với võ công cao như bọn Anh hoa, cũng không phải đều có khả năng leo lên được, đang nghĩ làm thế nào để lên núi, sở nghị phong đột nhiên phát hiện tại chân núi có hơn mười cái hắc ám động khẩu.

Anh hoa lúc này cũng nói:” động khẩu này đúng là đường lên núi, nhưng chỉ đủ một người vào thôi "

Mọi người lúc này, đều tập trung ánh mắt trên người Sở nghị phong , hiển nhiên bọn họ đối với thiên nhân có chút phi thường chờ mong.

" Ta cũng chọn đại một cái, tách ra đi thôi, như vậy cơ hội sẽ lớn hơn một chút ,sau một đoạn thời gian lại theo đường cũ quay về, đến bên ngoài tập hợp, nói lại phát hiện của mình.”

"Ân, chỉ có thể như vậy.” Anh hoa cũng không thể nghĩ được chủ ý cho tốt, đối với ô nha son, cơ hồ không ai giải thích được.

Anh hoa đem thủ hạ chia làm ba tổ, một tổ ít nhất năm người, hơn nữa hắn và sở nghị phong một tổ, tổng cộng bốn tổ, phân biệt tiến vào bốn động khẩu khác nhau, sở nghị phong nhìn bọn họ giờ được tiến vào, hắn định xuất ra vài cái đèn pin cho bọn họ, nhưng nhớ tới ánh mắt mà bọn họ nhìn mình. . .ui thôi tốt nhất khỏi nghĩ.

Chương 13: Hấp Huyết Dăng

Vừa tiến vào sơn động, Sở nghị phong liền cảm giác nhiệt độ đột ngột giảm xuống, bên ngoài, mặc dù sa mạc vẫn nóng cháy, nhưng trong sơn động lại phi thường lạnh.

Anh hoa cũng giờ lên một ngọn đuốc, nhưng đi mới vài chục bước, trong sơn động đã không còn một tia sáng, nên chỉ nhờ vào ánh sáng ít ỏi từ ngọn đuốc, chỉ đủ soi sáng trong phạm vi vài bước chân.

Ngay cả Sở nghị phong, mặc dù thân thể được Tử tinh ngọc hồ lô cải tạo, thị lực tăng nhiều, nên còn thấy khá rõ tình cảnh một số địa phương xung quanh, nhưng hắn cũng không thích, vì đưa tay cũng chỉ thấy được năm ngón đen nhánh.

Sở nghị phong lấy ra hai cái đèn pin, bỏ pin vào, hai đạo ánh sáng liền xuất hiện, khiến ánh sáng phát ra từ ngọn đuốc lu mờ đi rất nhiều.

Anh hoa cho rằng Sở nghị phong lấy ra pháp bảo, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ: “Mỗi được một vị thiên nhân, thật sự là may mắn, xem ra lần này sẽ tìm được cái gì Sĩ dương thạch đáng chết”

Anh Hoa vừa mừng vừa sợ, tiếp nhận cái đèn pin từ tay Sở nghị phong, hai tay cung kính như sợ rơi cầm lấy, trong miệng không ngừng : “Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối”

Sở nghị phong không quan tâm hắn nói gì, vẫn như cũ, hướng phía bên trong sơn động đi đến.

Càng đi, độ ẩm càng thấp, thậm chí có chút không bình thường, ngay cả thân thể Sở nghị phong cũng cảm giác được một tia lạnh lẽo, khi quay lại nhìn Anh Hoa, thì thấy hắn phát run cập cập.

“Lấy cái này mặc vào” Sở nghị phong cho Anh Hoa nhất kiện vũ nhung phục

Anh Hoa cũng quen với việc, Sở nghị phong đột ngột không biết từ địa phương nào xuất ra từng kiện bảo bối, trên mặt cũng bớt kinh ngạc, sau khi tiếp nhận vũ nhung phục, liền mặc vào, cài, khoá cẩn thận, che đầy kín mít. một lát sau, mới cảm giác được chút ấm áp.

Trong động, Sở nghị phong đã không phân biệt rõ phương hướng, chỉ đi theo sơn động về phía trước, nhưng hắn mơ hồ cảm nhận được, sơn động không phải hướng lên trên, mà ngày càng hướng đi xuống, đồng thời một loại áp lực rất khó nắm bắt không ngừng truyền đến, làm cho người khác hồ hắc cũng không thoải mái,

Một đường đi tới, cũng không có gặp gì phiền toái, nhưng hai người cũng không buông lỏng cảnh giác, bọn họ biết, phía trước chắc chắn có nguy hiểm chờ họ, nếu không phải vậy cũng không có mấy lời đồn đãi như ngày nay.

“Đạp đạp...” tiếng bước chân quanh quẩn trong sơn động, tạo cảm giác hơi chút rùng mình, Anh hoa gắt gao bám sát Sở nghị phong, một tay cầm đèn pin, một tay nắm thật chắc trường kiếm.

Phía trước đường đột nhiên xuất hiện một tia biến hoá,, ánh sáng đèn pin chiếu tới, đột nhiên biến mất, nhưng lại có thanh âm khiến kẻ khác phiền muộn truyền đến.

Sở nghị phong chậm rãi vận hành Lôi tiêu thần đạo kinh, âm thầm ngưng tụ năng lượng ẩn trong cơ thể không phát ra ngoài, nhưng trên nắm tay thỉnh thoảng phát ra từng đoàn điện hoa, Phía sau Anh Hoa nhìn thấy, trong lòng liền run sợ.

Đột nhiên xuất hiện âm thanh “Ông ông”, Sở nghị phong nhìn về phía thanh âm truyền đến, nhưng không phát hiện được gì, vừa định dời mắt đi, đột nhiên một mảnh hắc vụ từ trên mặt đất xuất ra.

Sở nghị phong định thần nhìn lại, nguyên lai là một đám trùng từ trông giống như muỗi, nhưng lớn hơn, mà thanh âm “ông ông” là do chúng nó huỳnh động cánh phát ra.

“Cẩn thận, là trùng từ” Sở nghị phong vội vàng nhắc nhở Anh hoa.

“Úc” Anh Hoa mặc dù đã nghe được thanh âm, nhưng cái gì cũng không thấy, bất quá nghe Sở nghị phong nói là trùng từ, vậy nhất định là thật.

Vì vậy Anh Hoa cố gắng tìm kiếm trùng từ trên mặt đất, nhưng không có phát hiện, rồi lại nghe sở nghị phong nói : “chúng nó bay ông ời”

“A” Anh Hoa vội vàng ngẩng đầu, lúc này hắn mới thấy được bộ dáng của trùng từ, không khỏi kinh hãi thất sắc, đồng thời la lớn : “Hấp huyết dâng!”

“Chạy mau lên” Anh Hoa có chút ngẩn ngơ, điên cuồng gào thét một tiếng, liền xoay người bỏ chạy.

Sở nghị phong vốn không muốn chạy, nhưng nghe được tiếng kinh hô đầy hoảng hốt của Anh hoa nên cũng không dám ở lại, bởi vì hắn cũng không biết Hấp huyết đẳng đáng sợ như thế nào, vì vậy, không nhanh , không chậm chạy phía sau Anh Hoa.

Sở nghị phong chưa có học qua kinh công, nhưng nương nhờ thân thể đã đạt tới chanh lõi kì, thẳng tắp vọt tới trước, không có chút kĩ xảo hay hoa chiêu gì, mỗi bước đều lưu lại dấu chân thật sâu, mà Anh hoa lại không như vậy, hắn sử dụng là kinh công chánh tông, thân hình phiêu hốt, chỉ có mỗi chân là điểm nhẹ xuống đất, mỗi lần điểm, thân thể lại theo đó thoát ra một khoảng cách, uốn lượn qua lại trong sơn động, tìm kiếm xung quanh chỗ dễ mượn lực, quay đầu, xoay người, không hề phức tạp, uyển nhược như rồng, khiến Sở nghị phong thấy vô cùng hâm mộ, trong lòng thầm nghĩ : “Ngày sau phải học thêm chút võ công, sư phụ cũng nói qua , chính thực lực bản thân mình mới là quan trọng, tập võ chắc cũng tăng cường thực lực của bản thân”.

Nếu chỉ có mình Sở nghị phong, thì hấp huyết đẳng có đuổi cũng không kịp, nhưng Anh Hoa, kinh công tuy tốt, cũng không nhanh bằng Hấp huyết đẳng, nên chẳng được bao lâu, Hấp huyết đẳng đã bay tới đỉnh đầu bọn họ.

Sau khi Hấp huyết đẳng đến gần Sở nghị phong và Anh Hoa, liền bắt đầu phủ xuống, cực nhanh nhắm phía hia người, âm thanh phát ra từ cánh, đột nhiên tăng cao.

Anh Hoa cũng là một vị võ lâm cao thủ, nghe được âm thanh phía sau, biết rằng hấp huyết đẳng ngày càng gần, vì vậy vừa xoay tay, liền chém đôi ba chích hấp huyết đẳng.

Nhưng hấp huyết đẳng xông tới ngày càng nhiều, Anh Hoa có muốn chạy cũng không còn khí lực mà chạy, chỉ huy vũ trường kiếm, không ngừng chém giết đám hấp huyết đẳng to bằng ngón cái, bên mình hắn, bắt đầu dính đầy máu hấp huyết đẳng vậy ra.

Mà Sở nghị phong lúc này vẫn còn rất dễ dàng, chỉ thấy hai tay hắn mang theo điện quang lam sắc, mỗi lần huy động liền giết hơn mười chích Hấp huyết đẳng, mấy con bị Sở nghị phong đánh trúng, còn chưa kịp rơi xuống đã bị dòng điện đánh sâu vào, bắt đầu bốc hỏa, hơn nữa Sở nghị phong ra tay cực nhanh,khi Anh hoa ra một kiếm, thì hắn đã ra mười đấm, khiến mấy trăm chích Hấp huyết đẳng hoá thành tro tàng.

Mặc dù như thế, nhưng đối với hàng ngàn, hàng vạn chích hấp huyết đẳng thì chưa thấm vào đâu, chúng nó vẫn như cũ nhắm phía Sở nghị phong, như thấy món ngon lâu ngày mới gặp được.

Sở nghị phong cũng không nóng nảy, hắn đồng thời vừa ngăn hấp huyết đẳng, vừa quan sát võ công của Anh Hoa.

Anh hoa lạnh lùng huy động kiếm quang, vây quanh chính mình, Hấp huyết đẳng số lượng tuy nhiều, nhưng trong thời gian ngắn cũng không phá được màng kiếm quang, mặc dù không phải đang cùng địch nhân tác chiến, nhưng các loại chiêu thức biến hoá vẫn không ngừng xuất ra, khiến Sở nghị phong mở rộng nhãn giới.

Dù sao khí lực của Anh Hoa cũng có hạn, động tác rất nhanh, đang bắt đầu có hướng trì độn, liền lộ ra chút sơ hở, nhưng đầy trời đều là Hấp huyết đẳng, nên cũng không cần tìm kiếm sơ hở, liền có một chích hấp huyết đẳng xuyên qua màng kiếm quang bảo vệ.

Hấp huyết đẳng cũng không phải to lớn, chỉ khoảng ngón cái, nhưng hàm răng của chúng có thể so với cương châm, chích hấp huyết đẳng liền bả miệng đâm vào vai Anh Hoa.

Anh hoa chỉ cảm thấy một trận đau đớn truyền đến, tay cầm kiếm thiếu chút nữa buông rơi, tay kia nhanh chóng nắm đầu Hấp huyết đẳng ném xuống, một đập nát bấy.

Nhưng phòng ngự của Anh Hoa cũng bị phá tan, ngay khi hắn đối phó đầu Hấp huyết đẳng, thì liền có một đống Hấp huyết đẳng khác vọt tới bên người hắn.

Sở nghị phong thấy tình huống Anh Hoa bắt đầu nguy ngập, cũng không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, đồng thời trong lòng không ngừng cảm thán... nhân lực đúng là có hạn.

Công phu trên tay Anh Hoa bắt đầu chậm lại, trên người nhiều bộ vị bắt đầu truyền đến đau đớn, ngay sau đó những chỗ đau đớn bắt đầu mất cảm giác, hắn biết, chính mình rất nhanh sẽ mất đi tri giác, sau đó bị Hấp huyết đẳng hút sạch máu và não tủy.

“Thiên nhân tiền bối...?” Anh Hoa tại thời khắc cuối cùng, mới nghĩ đến Sở nghị phong.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sơ Học Giả

Chúng không ngừng lao vào người Anh Hoa, khi hắn vừa định chạy lại Sở Nghị Phong, thì đột nhiên thấy bóng người chợt hiện, liền tay bắt xuống từ người hắn bảy tám chích Hấp huyết đẳng, điện quang chợt loé, toàn bộ biến thành tro tàn.

Rồi sao đó, Sở Nghị Phong tung quyền liên tục, vây Anh Hoa vào giữa vòng bảo hộ quyền ảnh. Anh Hoa hiểu được, mình như đang ở trung tâm gió lốc, đình đầu và tứ phía đều bị lam sắc vây quanh. Một chích hấp huyết đẳng vừa tới gần, chạm vào màu lam quang mạc, lập tức bốc hỏa.

Nguyên lai là Sở Nghị Phong tức tốc chuyển động quanh Anh Hoa, đồng thời song thủ liên tục huy động, trên tay điện hồ phát ra khoảng nửa thước, bởi vì tốc độ quá nhanh, mắt thường không thể phân rõ quỹ tích, cho nên trông giống như một quang mạc lam sắc.

Nếu có người từ ngoài nhìn vào, sẽ phát hiện, vòng quanh Anh Hoa hình thành một cái quang quyền quái dị. Có một bóng đen không ngừng chớp động quanh hắn, trung gian thì thiểm động Lam sắc điện quang, bên ngoài thì đầy xác hấp huyết đẳng rơi xuống đang không ngừng bị thiêu đốt.

Thật ra, Sở Nghị Phong bây giờ so với Anh Hoa cũng không sai biệt lắm, chỉ khác nhau là trong người hắn có cao cấp năng lượng, cùng bên ngoài thân và trên hai tay hình thành điện hồ, hơn nữa tốc độ siêu khoái, mới có thể phát huy thực lực được như thế. Nếu chỉ nói về võ công thì Sở Nghị Phong kém hơn Anh Hoa rất nhiều, thậm chí so với mấy tên dưới tay còn không bằng.

Bất quá, người tu chân với vũ giả cũng không giống nhau, người tu chân nắm giữ được năng lượng, còn vũ giả có tu luyện cả đời cũng không đạt được.

Hấp huyết đẳng mặc dù số lượng đông đảo, nhưng mỗi lần Sở Nghị Phong vung tay lên là chết hơn mười chích, cuối cùng mấy vạn hấp huyết đẳng cũng hoá thành phi hôi, xung quanh chỉ còn lại Anh Hoa cùng với thi thể Hấp huyết đẳng đang không ngừng bị thiêu đốt.

Mặc dù chỉ là giết trùng tử, nhưng Sở Nghị Phong lại vô cùng hưng phấn, không lâu trước hắn chỉ là một người địa cầu bình thường, bây giờ thành người tu chân với thực lực cường đại.

Đồng thời Sở Nghị Phong cũng trực tiếp đi tới bên người Anh Hoa, phát hiện các vết thương do hấp huyết đẳng tạo ra còn đang không ngừng chảy máu, Sở Nghị Phong từng là sinh viên y khoa nên đương nhiên biết, phạm là động vật hút máu thì thường tiết ra một chất khiến máu không đông, vì vậy nên máu từ miệng vết thương không ngừng chảy ra.

Nhưng lúc này Sở Nghị Phong cũng không có công cụ y học để xử lý, nhưng chợt nhớ tới lúc đầu mình xem chút là bị lôi điện đánh chết, nhưng sư phụ, tùy tiện cái... liền có thể cứu sống chính mình, trong lòng vô cùng cảm khái: “Mặc dù nắm giữ lực lượng, nhưng cái gì mình cũng không biết, phải tranh thủ thời gian mà tu luyện thôi...”

Biện pháp tốt thì không có, nhưng hắc hắc... biện pháp bình thường thì có. Sở Nghị Phong nhìn vết thương không quá lớn trên người Anh Hoa, đột nhiên vung một ngón tay, chậm rãi ngưng tụ một ít năng lượng, một đạo điện hồ hiện lên, chuẩn xác đánh trúng vết thương của Anh Hoa, nhất thời một loại mùi vị như thịt nướng truyền ra, nhưng Anh Hoa không cảm giác được đau đớn, vì vết thương đã bị điện kích tê rần.

Sau đó, Sở Nghị Phong dùng điện kích tất cả các vết thương trên người Anh Hoa, máu trên các vết thương liền ngừng chảy, chỉ là trên người Anh Hoa sau này sẽ lưu lại thật nhiều sẹo, nhưng Sở Nghị Phong lại vô cùng hài lòng, trong lòng âm thầm đắc ý: “Rất giống kích quang chi huyết, Anh Hoa thật là có phúc nha, trở thành người ngoài địa cầu đầu tiên được thưởng thức kích quang chi huyết”

Sở Nghị Phong xuất từ trong trữ vật giới chỉ một ít bông băng y tế, băng bó vết thương Anh Hoa lại.

Làm xong hết thấy, Sở Nghị Phong thấy sắc mặt Anh Hoa tái nhợt, biết hắn không thể tiếp tục đi sâu vào trong sơn động, vì vậy nói: “Người theo đường cũ trở về đi, nếu thủ hạ của ngươi trở về, cũng không nên tái tiến vào, ta chính mình sẽ vào xem, nếu lấy được Sí dương thạch, liền đưa cho ngươi”

Nói xong, Sở Nghị Phong cầm lấy đèn pin tiếp tục đi về phía trước, Anh Hoa còn chưa kịp nói cảm ơn, thì Sở Nghị Phong đã đi mất.

Nhớ tới nơi vừa mới gặp Hấp huyết đẳng, giờ đây hấp huyết đẳng cũng không còn xuất hiện, nên Sở Nghị Phong đi tới nơi mà lúc trước ánh sáng đèn pin vụt biến mất... nhìn kỹ... thì ra là một đoạn nhai.

Mà tại trên vách đoạn nhai, lộ ra to to nhỏ nhỏ động huyết, bên trong thỉnh thoảng bay ra chích hấp huyết đẳng, cho thấy đây đúng là sào huyết của chúng.

Có lẽ lũ Hấp huyết đẳng bị điện hồ hách sợ, thấy trên tay Sở Nghị Phong thỉnh thoảng chớp động điện hoá, nên không có chích nào dám phi lên phía trên.

Sở Nghị Phong nhìn phía đối diện đoạn nhai, phát hiện độ rộng đoạn nhai khoảng trăm thước. Sở Nghị Phong nhất thời không biết nên hạ xuống phía dưới đoạn nhai, hay là nhảy qua phía đối diện đoạn nhai mà đi.

Cuối cùng Sở nghị phong quyết định, đi về phía đoạn nhai đối diện nhìn xem, nhưng cách cả trăm thước... Sở Nghị Phong không chắc mình có thể nhảy qua.

Bất quá hắn nghĩ đến, từ lúc thân thể biến cường, còn chưa lần nào thử xem nhảy được bao xa. Cho nên thoáng lùi lại mấy bước, sau đó nhanh chóng gia tốc, hướng phía đối diện đoạn nhai nhảy qua.

Sở Nghị Phong không lo, bởi vì hắn cho rằng dù nhảy không tới, té xuống cũng chả có việc gì. Kỳ thật hắn chỉ là một sơ học giả ngây thơ, trong tu chân

giới, nơi nguy hiểm có vô số, làm sao biết được địa phương nào không nguy hiểm. Nhưng sơ học giả thì không biết, chỉ đơn thuần cho rằng, mình nắm giữ thực lực siêu cường, liền nghĩ mình cái gì cũng biết. Chỉ khi nào bọn họ từng bước tiếp cận nguy hiểm và sống sót, mới có thể chậm rãi trầm ổn xuống.

Mà người càng mạnh lại càng biết thế giới vô cùng nguy hiểm, bởi vì họ đã kiến thức qua vô số nguy hiểm, cho nên càng cẩn thận.

Bất quá, nguy hiểm cũng rất nhanh đến với Sở Nghi Phong.

Lúc đầu nhảy qua bên kia đoạn nhai vô cùng thuận lợi, Sở Nghi Phong như đạn pháo, bắn thẳng về phía đối diện, nhưng khi mắt nhìn thấy được mặt đất phía trước, Sở Nghi Phong mới phát hiện khoảng cách mình và son động đã quá gần, không chờ hấn kịp phản ứng, đầu đã đập vào phía trên cửa động, ngay sau đó Sở Nghi Phong giống như hồ lô, không ngừng quay cuồng, lắc lư... chỉ khác là hồ lô thì trên mặt đất còn hấn thì lắc lư phía trên cửa động.

Sau đó ngã xuống, thân thể cuộn thành khối cầu, trực rơi xuống, trông như khối đá lớn, “Oanh” một tiếng đập vào núi đá.

Hoàn hảo Sở Nghi Phong tốc độ rất nhanh, khoảng cách xa như vậy mà không rơi xuống đoạn nhai, nhưng lại lưu trên mặt đất phía đoạn nhai đối diện một cái hố to.

Sau nửa ngày, Sở Nghi Phong mới tỉnh táo, chậm rãi chui ra...

Sở Nghi Phong vỗ vỗ đầu, ngẩng đầu nhìn lại dấu vết phía trên cửa động do mình lưu lại, nhìn một chút hố to dưới chân, không nhìn được, bật miệng thóa mạ, thầm nghĩ: “Cũng may, lão tử có thân thể cốt cách cường tráng, sau này cũng không làm mấy việc không nắm chặt này nữa...”

Phui hết tro bụi trên người, phát hiện quần áo rách nát, cũng không thèm để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Mới đi một đoạn, Sở Nghi Phong liền phát giác, cảm giác băng lãnh khi trước của đoạn nhai đã biến mất, ngược lại ngày càng ấm hơn.

“Chẳng lẽ có cái gì nguy hiểm sắp xuất hiện?” trong lòng vừa nghĩ, Sở Nghi Phong cẩn thận hơn, Từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra một kiện đã lấy máu nhận chủ, thượng phẩm phi kiếm...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sí Dương Thạch

Son động xoay quanh, kéo dài xuống phía dưới, như là thang lầu xoay tròn, Sở Nghi Phong tay cầm thượng phẩm linh kiếm, dị thường cảnh giác đi về phía trước.

Khi hấn vòng quanh trong son động mấy lần, đột nhiên phát hiện phía trước có một lỗ nhỏ, xuyên thấu qua lỗ nhỏ nhìn hướng ra phía ngoài, quay đầu lại nhìn, thì ra lúc này là đoạn nhai, phát hiện đoạn nhai để đi đã loáng thoáng có thể thấy được, chỉ là tình cảnh làm Sở Nghi Phong càng thêm hoảng sợ, nơi đó như có một mảng khí không ngừng phát ra, giống như khí của suối nước nóng vậy.

"may mắn vừa rồi không té xuống, nếu không đã thành gà luộc?" Sở Nghi Phong nghĩ đến cảm giác của mình, trên người có chút toát ra chút mồ hôi nóng.

Ngay sau đó, lại đi về phía trước, phát hiện càng ngày càng nóng, làm Sở Nghi Phong cảm thấy trong lòng áp lực càng ngày càng nặng, cẩn thận không thừa, Sở Nghi Phong còn đem trung phẩm tiên giáp mặc vào người.

Tiên giáp mang trên người Sở Nghi Phong lập tức cảm giác sức nóng vừa rồi giảm bớt rất nhiều, trong lòng áp lực cũng ít đi.

P phía trước son động đã không còn xoay quanh nữa, mà là giống mê cung bình thường, rất nhiều lối nhiều khe, Sở Nghi Phong vừa đi vừa dùng dùng linh kiếm trong tay lưu lại ấn ký, sợ ở chỗ này lạc đường.

Bất quá không sao, trong son động mặc dù có mấy cái đường giả, nhưng là phi thường nhỏ, cho nên Sở Nghi Phong vẫn dọc theo son động lớn nhất đi về phía trước, không có gặp phải nguy hiểm gì.

Nhưng là Sở Nghi Phong thấy xung quanh thân thể như hình thành một cái lồng khí nóng, nơi đây nhiệt độ đã tuyệt đối không phải người thường có thể chống đỡ được, thậm chí Anh Hoa theo như lời thiên nhân đã không có khả năng chống đỡ, dù sao Anh Hoa trong mắt thiên nhân bất quá là Kim Đan tiền kỳ tu chân giả.

Sở Nghi Phong mặc dù không có hình thành chính mình nguyên anh, nhưng là bởi vì tu luyện chính là lỗi tiêu thần đạo, cho nên hắn đạt tới chạng lờ kì đã cao hơn Nguyên Anh kỳ tu chân giả bình thường, hơn nữa có tiên giáp hộ thể, cho nên còn có thể tương đối dễ dàng kiên trì. Bất quá lần đầu tiên kiến thức tình cảnh thế này, vẫn còn làm hắn có chút tâm hoảng, chỉ có thể đem chân nguyên rót vào tiên giáp, mới có thể đem nhiệt khí đẩy ra xa.

Phía trước đột nhiên biến đổi, Sở Nghi Phong vừa mới đi lại đột nhiên thấy trước mắt một đạo hồng quang hiện lên, hướng mình đi tới, Sở Nghi Phong ý thức vừa động, đồng thời dùng linh kiếm trong tay chém tới.

Chỉ nghe "Đương" một tiếng, đạo hồng quang dĩ nhiên bị đánh bay ra ngoài, mà Sở Nghi Phong cũng cảm giác được cánh tay chấn động, định dùng tâm thần nhìn về phía hồng quang bị đánh văng đi, phát hiện một con tiểu xà dài hai xích, con tiểu xà toàn thân đỏ bừng, đầu có một đạo kim sắc hoa văn, nhìn qua, như là một ngọn lửa dấy lên tia lửa, thật là đẹp mắt.

Nhưng là Sở Nghi Phong không có tâm tư thưởng thức tại địa phương này, chỗ xuất hiện tiểu xà bộ dáng này, dám chắc không đơn giản, nói không chừng là cái gì dị chủng, hơn nữa vừa rồi rõ ràng dùng linh kiếm đánh trúng con tiểu xà, chính là thượng phẩm linh kiếm a, dễ dàng khai kim phá thạch, nhưng là nhìn bộ dáng, trên thân rắn một chút vết thương cũng không có.

Giờ phút này con rắn nhỏ ánh mắt âm độc nhìn chằm chằm Sở Nghi Phong, thân thể súc thế chờ đợi, tựa hồ chỉ cần Sở Nghi Phong động một bước, hắn lập tức phóng tới.

Sở Nghi Phong ý vào có tiên giáp hộ thể, làm mật lớn lên một chút, chậm rãi tiến lên, một tay cầm linh kiếm, phát một tia chớp động màu lam điện quang, phát ra thanh âm "chì chì".

Thấy Sở Nghi Phong vừa động, tiểu xà lập tức hóa thành một đạo hồng quang, hướng Sở Nghi Phong phóng tới, Sở Nghi Phong sớm có chuẩn bị, lập tức phóng kiếm ra, mà con tiểu xà an nhiên không né, trực tiếp cùng linh kiếm va chạm với nhau, Sở Nghi Phong cánh tay lại chấn động, không nghĩ tới tiểu xà có lực như thế, thật sự không sợ thượng phẩm linh kiếm, Sở Nghi Phong thật không biết xà bị là cái gì tạo thành?

Bất quá con rắn nhỏ nương theo lực linh kiếm chạm vào, phương hướng biến đổi, rồi đột nhiên nhắm phía tiểu phúc Sở Nghi Phong, Sở Nghi Phong trên tay chợt động, trực tiếp dùng tay trái bắt con tiểu xà, không nghĩ tới có thể bắt được tiểu xà, đồng thời trong tay trái điện quang đại thịnh, làm cho nó một trận co quắp.

Sở Nghi Phong tưởng rằng đem tiểu xà lôi điện kích tử thì tiểu xà đột nhiên hé miệng, hướng Sở Nghi Phong thổi ra một ngọn lửa.

Sở Nghi Phong cả kinh, tay trái run lên, liền đem tiểu xà ném ra ngoài. Mà ngọn lửa tiểu xà phun ra bị tiên giáp ngăn trở, Sở Nghi Phong một sợi lông cũng không có đốt được, Sở Nghi Phong tự nói: "đã quên ta trên người có tiên giáp sao?"

tiểu xà tựa hồ cảm giác được liên sợ hãi, thân thể quay về phía sau bỏ chạy, chỉ là thân thể thỉnh thoảng còn co quắp, nhìn qua có chút giống một cái con giun lớn.

Sở Nghi Phong vội vàng theo sau, vừa rồi một trận giao phong, hắn trong lòng chắc chắn, cho rằng tiểu xà dám chắc không thể gây thương tổn được hắn, cho nên nghĩ phải bắt được nó.

Sở Nghi Phong gắt gao đi theo tiểu xà, vòng quanh mấy vòng, một đạo sức nóng mãnh liệt đập vào mặt, mà còn có một mùi đậm đặc lưu huỳnh.

Quang mang màu vàng trên mặt đất phát ra, Sở Nghi Phong vừa nhìn, nguyên lai là nham thạch, không nghĩ con tiểu xà an nhiên đi vào.

Đang lúc Sở Nghi Phong sững sờ đứng yên, con tiểu xà đột nhiên chui ra, bất quá ở tại một tảng đá ở trung tâm nham thạch.

Nhưng là hiện tại đều không thể hấp dẫn ánh mắt Sở Nghi Phong, ngược lại phía sau tiểu xà lại có một tảng đá tóe lửa toả ra quang mang màu đỏ hấp dẫn hơn,

Sở Nghi Phong từ Anh Hoa biết được Sí dương thạch bộ dáng to lớn, tương tự như tảng đá phía sau con tiểu xà, Sở Nghi Phong cơ hồ có thể dám chắc đó chính là Sí dương thạch. Mà giờ phút này, con tiểu xà tựa hồ đang ở trên Sí dương thạch hấp thu nhiệt lượng, dĩ nhiên có từng đạo lửa quang mang màu đỏ đi vào trong miệng tiểu xà, mà tiểu xà thân thể tựa hồ rất nhanh sinh trưởng thời gian ngắn ngủi đã dài quá một thước.

"Thật sự là bảo bối a, nhưng làm thế nào lấy sí dương thạch tới tay đây?" Sở Nghi Phong suy tư.

Sí dương thạch này ở giữa nham thạch bao quang trùng trùng, cách Sở Nghi Phong chừng 10 thước dài, nói nhảy thì cũng nhảy tới nhưng mà nếu nhảy không chính xác, rơi vào nham thạch thì dù có tiên giáp hộ thể, cũng là chịu không được, cho nên Sở Nghi Phong không muốn lỗ mánh.

Ngay lúc Sở Nghi Phong khổ sở suy nghĩ, đột nhiên vừa nhắc đầu, thấy từ sơn động phía trên hạ xuống một thạch nhũ, lơ lửng phía trên nham thạch, Sở Nghi Phong lập tức có chủ ý.

Chỉ thấy Sở Nghi Phong lập tức quay đầu lại, hai tay như là khai sơn, không ngừng tại vách sơn động oanh đấm, sau đó mười khối đá lớn rơi xuống

Sở Nghi Phong không chút do dự, lập tức đem một khối đá quăng về phía nham thạch, khi khối đá còn đang nổi thì nhảy lên tiến về phía Sí dương thạch.

Con tiểu xà nhìn Sở Nghi Phong như thế đi tới, phát ra âm thanh "Tê Tê", nhưng là Sở Nghi Phong không để ý bởi vì con tiểu xà căn bản không làm bị thương được hắn.

Con tiểu xà thấy tiếng kêu không hiệu quả, lại một lần nữa thả ra ngọn lửa, chỉ là Sở Nghị Phong thấy thế, vung tay trái lên, tiên giáp đem tắt cả ngọn lửa đánh bật trở về.

Sau một khắc Sở Nghị Phong đã bình yên tới trên tảng đá, sí dương thạch ngay bên chân hắn

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tàn Giáp

Sở Nghị Phong trên tay điện quang chớp động, đem đầu rắn nhỏ kia sợ tới mức đá qua một bên, sau đó quay đầu, mới thận trọng tiến vào trong nham thạch.

Mà Sở Nghị Phong rất nhanh cảm lấy sí dương thạch, mạnh mẽ nhập vào tay, lập tức cảm giác một cỗ hỏa nhiệt truyền đến, vì một chút là Sở Nghị Phong đem tới tay là sí dương thạch, mặc dù cuối cùng không có chuyện gì, nhưng cũng chỉ có thể hai tay không ngừng đem cỗ hỏa nhiệt từ sí dương thạch hoá đổi, như là cầm một củ khoai nóng.

Đồng tây này nên đúng là sí dương thạch, nóng đến như vậy, đều phải đem năng lượng ra hóa giải. Mặc dù có tiên giáp hộ thể, nhưng Sở Nghị Phong tự mình công lực quá yếu, cũng không thể hoàn toàn phát huy uy lực tiên giáp, cho nên vẫn như cũ còn cảm giác được sóng nhiệt từ sí dương thạch truyền đến, làm hắn chịu một trận miệng khát lưỡi khô.

Sở Nghị Phong cuối cùng cũng đem sí dương thạch ném vào trong trũ vật giới chỉ, chính khi hắn xoay người rời đi, lại đột nhiên phát hiện mặt sau sí dương thạch xuất hiện một bàn tay, dọa sợ Sở Nghị Phong, còn tưởng rằng nơi này có người khác.

Bất quá, nhìn kỹ, nguyên lai chỉ là hình dáng một bàn tay, Sở Nghị Phong cẩn thận cảm lấy, phát hiện ra đó là một cái giáp bảo vệ tay, nhưng chỉ có cánh tay phải, ngoài ra không thấy bộ phận khác.

Sở Nghị Phong không biết vì sao nơi này lại xuất hiện một cái giáp tay, nhưng hắn lại nghĩ đến, là ai đó cũng tìm kiếm sí dương thạch, nhưng đã chết ở nơi này, các bộ phận có thể đã bị dung nham dung hóa, chỉ còn lại có một phần bộ giáp.

Mang theo nó, có lẽ từ nay về sau có thể nhận biết được cái hộ giáp này, cũng để thân nhân hắn biết tin tức chủ nhân hộ giáp. Sở Nghị Phong nghĩ như vậy, cũng đem cái hộ giáp mang theo.

Trở lại chỗ nham thạch, cũng không cần suy nghĩ đến nham thạch đang sụt lún nữa, trực tiếp nhảy vào .

Xa xa là nham thạch, Sở Nghị Phong mới phát hiện mảnh hộ giáp tàn片片 trong tay mình tự nhiên lóe ra quang mang màu đỏ, không khỏi động lòng :”Vừa rồi ánh xạ ra từ nham thạch tưởng là phản quang, bây giờ xem ra cái hộ giáp này không phải vật phàm?”

Cảm thấy tò mò, Sở Nghị Phong đem hộ giáp mang vào tay phải mình.

Đi, rất thích hợp! Sở Nghị Phong nhìn cánh tay, nắm tay, phát hiện tựa như chế tạo cho chính mình mang, thậm chí còn truyền đến da một cảm giác thanh lương dễ chịu, tựa hồ hộ giáp này có thể chống cự nhiệt độ cao.

Sở Nghị Phong không khỏi muốn đem chân nguyên rót vào đó, nhưng vừa mới nghĩ đến việc này, dị biến đã phát sinh.

Từ nham thạch đột nhiên toát ra liên tiếp khí nóng sôi sục lên, sau đó một con nhện khổng lồ từ nham thạch chui ra, nhẹ nhàng múa vuốt hướng Sở Nghị Phong phóng tới.

Sở Nghị Phong nhìn con nhện có kích thước khổng lồ, không khỏi da đầu run lên, bất chấp làm cái gì, chân nguyên không tự chủ được bắt đầu vận hành, nhưng vào lúc này Sở Nghị Phong đột nhiên phát hiện trong cơ thể mình chân nguyên toàn bộ tập trung vào tay phải.

Mà ánh mắt Sở Nghị Phong nhìn vào tay phải, lúc này phát hiện trên tay phải đã ngưng tụ lượng lớn hồ quang điện, hình thành một điện cầu đường kính nửa thước xung quanh, điện cầu màu tím phát ra một loạt âm thanh rung động lòng người “Chi Chi”, mà Sở Nghị Phong cũng cảm giác được trên cánh tay phải tràn ngập lực lượng bạo phát, thậm chí cả cánh tay phải đều có chút phình ra, có một loại sức ép không thể hình dung được.

Con nhện khổng lồ cũng thấy được điện cầu trên tay phải Sở Nghị Phong, lập tức không tiến tiếp nữa, ngược lại chậm rãi lui về phía sau, năng lượng điện cầu gây ra cho nó cảm giác sợ hãi, nó dường như sẽ mang đến cho con nhện thương tổn phi thường nghiêm trọng.

Rốt cục, Sở Nghị Phong không thể khắc chế nguồn năng lượng trong tay phải, một quyền mãnh liệt đánh ra, quyền phong bay ra, chỉ thấy một đạo hồ điện phóng ra từ bàn tay.

Xẹt xẹt. âm thanh cộng hưởng, lượng lớn hồ quang điện đánh trúng chuẩn xác con nhện khổng lồ, Sở Nghị Phong nhìn đến hồ quang điện cự nhiên kích trúng con nhện đen khổng lồ, mà hồ quang điện vẫn như cũ không có dừng lại. đánh thẳng đến lớp nham thạch của sơn động, nhất thời hàng loạt đá bụi mịn mù bay ra, cả sơn động đều lay động, phảng phất như muốn sập.

Mà con nhện khổng lồ tám chân đều bắt đầu méo mó, tiếng kêu thảm thiết truyền ra sau đó, ngã mạnh xuống đất, trên người mới chậm rãi toát ra từng làn khói nhẹ, tự nhiên là bị Sở Nghị Phong một quyền lôi điện đánh chết!

Sở Nghị Phong nhìn hết thấy trước mắt, tựa hồ có chút không tin, nhưng lúc đó thì trong đại não truyền đến một trận mê muội, lỗ tai phát ra tiếng ong ong, hiển nhiên là không thể khống chế nguồn năng lượng thật lớn trong cơ thể, tâm thần có một chút thương tổn, đồng thời trong cơ thể đã sớm trống rỗng, một tia năng lượng cũng không có.

Nghìn núi cũng không lay động nữa, Sở Nghị Phong ngồi tĩnh tọa trên mặt đất, có chút lảo đảo nhìn tay phải mình, tự nhủ : “Ta khi nào mà lợi hại như vậy, một quyền đủ để phá một quả núi.”

Nhìn lại mảnh giáp cũng sáng lên, Sở Nghị Phong hiểu ra một kích năng mạnh bạo vừa rồi phát ra, nhất định có liên quan đến mảnh giáp này, Sở Nghị Phong lúc này mới cẩn thận cỡi mảnh giáp ra, mảnh giáp hiện ra màu hắc hồng, từ từ tỏa sáng, trên bàn tay có khắc một ít hoa văn đơn giản, rồi lại có một ít phù chú gì đó, mà lại nhìn chỗ khe nứt, không giống như bị tàn phá, mà làm cho người ta có cảm giác nguyên lai đúng là như vậy.

Nhưng rốt cục mảnh giáp này là cái gì, Sở Nghị Phong đúng là đau đầu cũng không nghĩ ra được, bởi vì hần thật sự là một người thế tục, căn bản không ra, Sở Nghị Phong cũng không để ý, trực tiếp đem mảnh giáp quăng vào trong trũ vật giới chỉ.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Sở Nghị Phong đã cảm giác khỏe hơn một chút, chậm rãi đứng lên, đi ra phía ngoài.

Đi được chừng nửa giờ, đột nhiên nghĩ đến sơn động thật sự lay động, Sở Nghị Phong thầm nghĩ : “Không ổn!” lập tức phi thân chạy ra ngoài, mặc dù năng lượng không đủ, nhưng lực lượng đơn thuần trong cơ thể cũng đủ để Sở Nghị Phong bay.

Trải qua thời gian ngắn (hoặc là vách đá), cũng không do dự, hơn nữa lần này dễ dàng hơn, không có biến lại thành hồ lô tron nhẵn, thuận lợi phóng qua.

Nhưng ngay sau đó, những con ruồi hút máu bị kinh động đến, lập tức ào ào bay ra, đuổi sát theo sau Sở Nghị Phong, so với Sở Nghị Phong vừa mới tiến tới thanh thế còn muốn lớn hơn.

Bất quá chúng không đuổi kịp Sở Nghị Phong, rất nhanh Sở Nghị Phong đã thấy được ánh sáng của miệng động.

Anh Hoa khép lại hai cánh tay khăn trương nhìn phương hướng sơn động. Anh Hoa từ trong sơn động ra, biết hần gặp được lũ ruồi hút máu, bọn họ cũng hiểu được là người của ba tổ có thể đã dữ nhiều lành ít, hơn nữa đã qua thời gian dài, còn không có một người ra, Anh Hoa nghĩ bọn họ không có khả năng còn sống, trong lòng mặc dù khó khăn, nhưng cũng không dám một mình đi vào tìm các huynh đệ dưới tay, hết thấy đành phải đợi Sở Nghị Phong đến nói sau.

Bất quá đồng dạng cũng đã qua một thời gian dài, Sở Nghị Phong cũng không có ra, người dưới tay Anh Hoa cũng lẳng lẽ hỏi : “Đội trưởng, vị thiên nhân kia như thế nào còn không ra, có thể hay không xảy ra chuyện gì?”

Không nói bậy, thiên nhân như thế nào lại có chuyện? mặc dù nói vậy, nhưng Anh Hoa chính mình cũng không biết có phải là Sở Nghị Phong đã xảy ra chuyện, bởi vì trong truyền thuyết, cũng có thiên nhân chết ở trong Ô Nha Sơn.

Ba người cảm thấy bất an suy nghĩ, đột nhiên Ô Nha Sơn bắt đầu lay động dữ dội, nhưng một lát sau cũng yên tĩnh xuống.

Trong đó một người hoảng sợ lên tiếng : “Có phải là ma quỷ tức giận?”

Nói hươu nói vượn cái gì, nào có ma quỷ gì? Một người khỏe mạnh khác đang tự mình đã khí, nhưng hần cũng không biết vì sao Ô Nha Sơn lại lay động.

Đã qua một đoạn thời gian, đúng là Sở Nghị Phong quay trở lại, Ô Nha Sơn bắt đầu lay động kịch liệt.

Ba người hoảng sợ nhìn sơn động, đột nhiên bóng đen chợt lóe, Sở Nghị Phong xuất hiện trước mắt bọn họ.

Anh Hoa mừng rỡ nhìn vào trong, lập tức lão đảo hướng Sở Nghị Phong, trong miệng hô lên : “Tiền bối, ngài ra rồi!”

Ân! Sở Nghị Phong mặc dù cũng đang mệt mỏi, nhưng vẫn như cũ lãnh đạm : “Những người khác đâu?”

Anh Hoa sắc mặt buồn bã, ưu thương nói : “vẫn chưa có đến, có thể đã lành ít dữ nhiều.” Anh Hoa thanh âm có chút nghẹn ngào.

Sở Nghị Phong nhíu mày, tiếp theo nói : “trước tiên mặc kệ bọn họ, các người đi nhanh lên.”

Vì cái gì?

hấp huyết đang đến!

A!

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Võ Công

Vĩ đà, mặc dù quen thuộc hành tẩu trong sa mạc nhưng tốc độ chạy của chúng thì không nhanh, so với tốc độ bay của lũ Hấp Huyết Đăng thì chậm hơn nhiều.

Sở Nghị Phong nhìn thấy bọn ba người Anh Hoa có chút bối rối trèo lên Vĩ đà, còn chưa đi được vài bước thì Hấp Huyết Đăng đã từ trong động bay ra.

Theo lý thuyết thì Hấp Huyết Đăng sống trong nơi âm u, khi ra ngoài phải chịu sự chi phối phần nào của ánh sáng. Nhưng đối với chúng, đám thực vật phía trước mang lại lực hấp dẫn quá lớn nên hướng bốn người Sở Nghị Phong bay tới.

Sở Nghị Phong cũng không dám coi thường. Nếu lúc này lại bị Hấp Huyết Đăng vây quanh, có lẽ ngoại trừ hấn ra còn bọn Anh Hoa không ai có thể chạy thoát. Bởi vì trong cơ thể Sở Nghị Phong chân nguyên còn không nhiều, đã rất khó khăn phát ra điện hoa trên nắm tay.

Cho nên Sở Nghị Phong thân vừa động liền mỗi tay nắm lấy một người còn Anh Hoa thì được hấn vác trên vai, khẽ quát một tiếng: “Nắm chắc!”

Sở Nghị Phong liền tăng tốc độ, như một trận khói vụt qua, hạt bụi đất tung bay phía sau, cuối cùng cũng rời xa được lũ Hấp Huyết Đăng.

Ba người bị Sở Nghị Phong nắm lấy, nhìn cảnh vật phía trước nhanh chóng lui về phía sau, ai cũng run sợ thậm chí lo lắng chính mình sẽ bị gió thổi bay đi....(cứ làm như tên lừa...hahaha)

Sở Nghị Phong chạy một hơi năm mươi dặm đường cho đến khi không nhìn thấy một con Hấp Huyết Đăng nào nữa mới dừng lại.

Quảng ba người xuống đất. Sở Nghị Phong đã cảm thấy mệt mỏi, dù sao trong tình cảnh chân nguyên không đủ, chỉ nương nhờ vào thể lực mà công ba người chạy như thế.... không mệt mỏi là lạ.

Cũng may Hấp Huyết Đăng không có đuổi theo. Sở Nghị Phong lập tức xuất ra một khối linh thạch từ trong trữ vật giới chỉ, hấp thu năng lượng trong đó bổ sung chân nguyên. Còn bọn người Anh Hoa thì đang cố bình phục tâm tình sau trận khiếp sợ. Qua độ một giờ, bốn người mới đứng dậy đi về phía ốc đảo.

Nơi đó mặc dù còn một con Vĩ đà nhưng Sở Nghị Phong cũng không muốn cùng bọn họ trở về, cho nên tiếp tục mang bọn họ đi tiếp, vì hấn đi hai giờ bằng Vĩ đà đi 20 giờ.... (woa..sức trâu...)

Lúc này màn đêm cũng phủ xuống, Sở Nghị Phong đặt bọn Anh Hoa xuống, chỉ nói: “Ta muốn tĩnh tu, không việc gì đừng tìm ta.”

Nói xong, Sở Nghị Phong tìm một nơi yên tĩnh vắng lặng ngồi xuống. Trước hết hấn nhìn một chút trên mặt hộ giáp tàn phế. Chỉ là, nhìn như thế nào cũng không phát hiện chút gì cổ quái, vì vậy quyết định khi nào tới Lôi nguyên tinh phải hỏi Dương Lâm sư huynh.

Sau đó hấn cũng không quan tâm đến nữa, bắt đầu cảm tinh thạch tu luyện theo Lôi tiêu thần đạo kinh.

Ban đêm ở Hoàng Qua tinh cũng dài như ban ngày, chỉ khác là ban đêm ở sa mạc có chút lạnh, nhưng Sở Nghị Phong thì một chút cảm giác lạnh cũng không có. Toàn thân kinh mạch, điện quang chớp loé, bắt đầu hấp thu luyện hoá năng lượng trong tinh thạch. Mà năng lượng sau khi vận chuyển một vòng trong cơ thể, chậm rãi nhập vào trong Chanh Sắc kim đan biến thành chân nguyên chính mình. Cùng lúc đó, còn một bộ phận năng lượng trong quá trình vận hành nhập vào cơ thể, cốt cách và kinh mạch, giống như trước không ngừng cải thiện cơ thể Sở Nghị Phong, khiến cơ thể hấn càng ngày càng ngưng kết.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Nghị Phong sau khi trải qua cả đêm tu luyện chân nguyên trong cơ thể cũng khôi phục được bảy, tám phần nhưng Anh Hoa lại tìm đến Sở Nghị Phong nói là muốn dẫn vài người trở lại Ô Nha Sơn, mời Sở Nghị Phong đồng hành. Sở Nghị Phong cũng muốn trở lại xem Ô Nha Sơn thế nào. Vì vậy cùng bọn họ trở lại Ô Nha Sơn.

Khi đoàn người quay trở lại Ô Nha Sơn thì phát hiện tất cả Vĩ đà chỉ còn Bì mao và hài cốt, máu huyết toàn thân đã bị hút sạch. Mà lúc này, Hấp Huyết Đăng cũng không còn thấy bóng dáng.

Nhóm mười mấy người lúc trước tiến vào Ô Nha Sơn giờ cũng không thấy bóng dáng, thậm chí cả khi tiến vào bên trong động bọn Sở Nghị Phong cũng

không phát hiện ra dấu vết của họ. Sở Nghi Phong ngừng đầu quan sát xung quanh, rõ ràng Ô Nha Sơn so với ngày hôm qua đã nhỏ đi rất nhiều, tự nhiên cả bộ phận lớn của ngọn Ô Nha Sơn đã tiến sâu vào đất.

“Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ ngày hôm qua ta chỉ đánh có một quyền mà làm lún cả ngọn núi sao?”

Chả cần biết hẳn như thế nào... chứ mấy người từng tiến vào sơn động thì chẳng ai về được.

“Tiền bối, bây giờ không vào được sơn động Ô Nha Sơn. Sỉ Dương Thạch phải làm sao bây giờ?” Anh Hoa hỏi với vẻ mặt ưu sầu.

“Ta đã lấy được rồi”. Sở Nghi Phong mặt không chút thay đổi nói.

“A, tiền bối đã lấy được Sỉ Dương Thạch rồi sao? Thật tốt quá, tốt quá...!” Anh Hoa vô cùng cao hứng, thậm chí có phần thất thố. Mà cũng đúng, tính mạng cả nhà hẳn đều có liên quan tới Sỉ Dương thạch.

Những người khác sau khi nghe được cũng đồng dạng hưng phấn.

Sau khi mang tất cả Vĩ đà đã chết đi mai táng, chúng nhân liền rời khỏi ốc đảo. Sở Nghi Phong vốn định mang Sỉ Dương thạch giao cho Anh Hoa rồi một mình rời đi, nhưng Anh Hoa quỳ xuống trước mặt hắn khóc cầu, thỉnh Sở Nghi Phong cùng theo hắn đi Xích Viêm Quốc. Thứ nhất, mang Sỉ Dương Thạch giao cho Hoàng Thượng. Thứ hai, muốn mời Sở Nghi Phong trị khỏi bệnh cho Hoàng Thượng. Hẳn sợ vạn nhất Sỉ Dương thạch cũng trị không hết bệnh cho Hoàng Thượng, khi đó Hoàng Thượng có thể giết chết bọn họ và cả người nhà.

Bất đắc dĩ Sở Nghi Phong phải đáp ứng Anh Hoa.

Mọi người từ Ốc đảo trở về Xích Viêm Quốc, cả đoàn đường Sở Nghi Phong chỉ an tĩnh ngồi trên Vĩ đà. Tuy ý theo đại đội nhân mã mà đi, bản thân hắn thì tay cầm kim giản xem xét lúc này có thể sử dụng pháp quyết công kích hay phòng thủ nào. Bởi vì Sở Nghi Phong phát hiện hẳn bây giờ cái gì cũng không biết, việc gì cũng toàn nương nhờ vào cường đại chân nguyên và cường tráng thân thể.

Mà hắn đọc kim giản thì mới phát hiện phương pháp công kích hay phòng thủ thích hợp cho Chanh Lôi kì không có, với công lực bây giờ hẳn cũng không thể bày được trận, không khỏi khiến hắn buồn bực.

Dù sao loại công pháp này cũng là thượng cổ thì kì tu thần công pháp nên cũng có khuyết điểm. Bởi vì tại thượng cổ thì kì còn không có một bộ tu hành công pháp đầy đủ, phần lớn tất cả người tu hành đều tự lực tìm tòi lấy. Mà trước khi bọn họ có thể nắm giữ được pháp quyết cao thâm, trong quá trình chiến đấu hay chinh phục thiên nhiên họ cũng phải nương nhờ vào thân thể và võ công mà thôi.

Quan trọng là hiện giờ Sở Nghi Phong chút võ công cũng không có, cho nên hắn muốn sử dụng cũng không được.

Bất quá hẳn cũng có chút thu hoạch. Lúc mới đầu, hắn cũng không biết làm như thế nào mới tập trung điện hồ trên tay, chỉ biết là khi nào hắn dùng sức thì trên tay liền xuất hiện điện quang. Trong lúc nghiên cứu Lôi tiêu thần đạo kinh, hắn đã không cần dùng sức, chỉ cần trong lòng vừa động lập tức chân nguyên vận chuyển, nơi tay sẽ dễ dàng toát ra điện hỏa nhẹ nhàng.

Mặc dù như thế nhưng Sở Nghi Phong đối với việc không có công kích, phòng thủ pháp quyết vô cùng nuối tiếc. Cho nên hắn lập tức hạ quyết tâm nhanh chóng đột phá tới Hoàng Lôi kì. Bởi vì tới Hoàng Lôi kì mới có vài pháp quyết thích hợp để sử dụng.

Bởi vậy trên đường đi Sở Nghi Phong một lòng tu luyện, cũng vì hắn không cần ăn, uống khiến bọn Anh Hoa càng cảm thấy cao thâm khó lường, đối hắn càng tỏ ra bội phục.

Nửa tháng sau, Sở Nghi Phong và đám người cũng đi ra khỏi sa mạc, xuyên qua ái khẩu nơi ngọn núi mà Lan thần phi thăng, tiến vào thảo nguyên. Không quá vài ngày đã tới kinh thành Xích Viêm Quốc.

Sở Nghi Phong cũng dừng lại việc tu luyện, đột phá thì chưa có nhưng chân nguyên hẳn ngày càng tinh thuần hơn, Chanh Lôi trung kì cảnh giới đã vô cùng ổn định.

Vừa vào kinh thành Sở Nghi Phong có cảm giác như mình vừa trở lại Hán đại, trên đường mọi người ai cũng ổng tay áo thùng thình chỉ có hắn là ngoại lệ, trông như là người hành tinh khác... Mà sự thật hẳn có phải người hành tinh này đâu.

Anh Hoa lập tức cho người an bài lễ quán tốt cho Sở Nghi Phong, hắn tự mình tiến cung bẩm báo.

Không quá bao lâu một đội nhân mã tiến vào nơi Sở Nghi Phong đang ngụ, Anh Hoa cùng một vị bộ dáng như là quan cao cấp tới gặp Sở Nghi Phong.

mọi người thả bomb kinh wá

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sơ Hiện Tu Chân

“Tham quan” Đó là điều đầu tiên Sở Nghị Phong nghĩ đến khi thấy Tổng Hiền. Bởi vì tên quan cùng đi với Anh Hoa quá giống, chỉ mới nhìn cái dáng cao cao là có chín phần mười là tương tự rồi.

Đầu tiên Anh Hoa chạy đến bên người Sở Nghị Phong, cảm kích nói: “Tiền bối, Hoàng thượng đã hạ lệnh phóng thích thân nhân chúng tôi, tất cả đều là nhờ ở ngài!”

Sở Nghị Phong chỉ thân nhiên cười, dời tầm mắt về phía Tổng Hiền.

Thấy thế Anh Hoa lập tức giới thiệu: “Vị này là tể tướng Tổng Hiền đại nhân”

Sau đó lại giới thiệu Sở Nghị Phong: “Vị này... là Sở công tử”

Anh Hoa không quên những lời Sở Nghị Phong từng nói nên không công khai thân phận Sở Nghị Phong, mặc dù đã có người biết Sở Nghị Phong là Thiên nhân.

“Sở công tử”. Tổng Hiền cười cười đi về phía Sở Nghị Phong, “Nghe nói Sở công tử đã tìm được Sí Dương thạch cho Hoàng thượng. Hoàng thượng nghe được phi thường vui vẻ, cho nên sai hạ quan đến mời công tử tiến cung. Hoàng thượng tất có trọng thưởng.”

Sở Nghị Phong nghe Anh Hoa và Tổng Hiền xưng hô, cảm giác như các tuồng kịch đã xem trong TV, nhưng ngẫm lại cũng không biết đây là thời đại nào?

Bất quá rất nhanh Sở Nghị Phong cũng thích ứng, lập tức trở thành một nhân vật trong vở kịch, hẳn nghe được Tổng Hiền nói Hoàng thượng sẽ có trọng thưởng không khỏi nghĩ đến một việc, liền hỏi: “Trọng thưởng cái gì?”

Tổng Hiền cũng không nghĩ tới Sở Nghị Phong sẽ hỏi như thế. Trước tới giờ đã có ai dám hỏi Hoàng thượng thưởng cái gì, đây chẳng phải ra điều kiện với Hoàng thượng sao, đại nghịch bất tạo nha! Nhưng Tổng Hiền lại không chút kinh hoàng, ngược lại ngẫm cảm thấy vui mừng.

Còn Anh Hoa thì gấp đến độ nhảy dựng lên, thầm nghĩ: “Sở tiền bối tất nhiên không hiểu lễ tiết cho nên mới hỏi như vậy, vạn nhất Tổng Hiền nói cho Hoàng thượng. Hoàng thượng rất nóng tính, khẳng định sẽ trách tội. Mà Sở tiền bối lại là tiên nhân, so với Hoàng thượng thì lợi hại hơn, cuối cùng mà xuất cái gì, họa thế nào cũng tính hết lên đầu mình.”

Vì vậy vội vàng thế Tổng Hiền hỏi: “Không biết Sở công tử muốn gì?”

Sở Nghị Phong cũng không khách khí, trực tiếp nói: “Ta nghĩ hoàng cung các người chắc chắn phải có võ công bí kíp, cho ta xem một chút là được”

Anh Hoa cùng Tổng Hiền liếc mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ: “Cái này mà cũng là thưởng sao, chỉ cần nhìn bí kíp?”

Nhưng là do Sở Nghị Phong nói, Tổng Hiền cũng không thể cự tuyệt, hơn nữa hẳn nghĩ Võ công bí kíp trong hoàng cung cũng không phải loại gì cao thâm, hẳn muốn xem thì cho xem, nên liền đáp ứng Sở Nghị Phong.

“Sở công tử, có thể lấy Sí Dương thạch ra cho hạ quan nhìn một lần?” Tổng Hiền cuối cùng nói.

“Có thể” Sở Nghị Phong liền lấy Sí Dương thạch từ trong trữ vật giới chỉ ra.

Trước đó Sở Nghị Phong đã thu tiên giáp, bởi vì tiên giáp không thể tùy tiện lộ ra ngoài, bất quá độ nóng của Sí Dương thạch cũng giảm đi rất nhiều, nên Sở Nghị Phong không cần mặc tiên giáp tay không cũng có thể cầm lấy.

Mà cho dù như thế thì nhiệt độ của Sí Dương thạch người bình thường cũng không chịu đựng nổi, chỉ thấy trong tay Sở Nghị Phong hồng quang chọi loé, liền nổi lên một ngọn lửa to, cao đến tận nóc nhà.

Ngay cả Tổng Hiền và Anh Hoa do đứng gần Sở Nghị Phong nên áo quần cũng bắt đầu bốc cháy.

Lập tức bên trong quán rối loạn, có người lo cứu hỏa, người thì vọt tới Anh Hoa, Tổng Hiền mà dập tắt lửa trên người bọn họ.

Sở Nghị Phong không ngờ xảy ra tình huống này, nên không khỏi thầm trách mình, vì vậy lập tức phóng Sí Dương thạch trở lại trữ vật giới chỉ.

Qua hồi lâu lửa mới được dập tắt hết. Sở Nghị Phong đi tới bên người Tổng Hiền, mang về bất đắc dĩ, nói: “người thấy đó, Sí Dương thạch nhiệt độ cao lắm, người bình thường không thể tới gần, nên tốt nhất vẫn để ta giữ, các người khi nào cần thì ta lại lấy ra”

Lúc này, ánh mắt Tổng Hiền nhìn Sở Nghị Phong khác hẳn vừa rồi. Mới đây chính hắn cảm nhận nhiệt độ toả ra từ viên đá đỏ, dù cách một khoảng nhưng thiếu chút là bị thiêu chết. Vậy mà Sở Nghị Phong cầm nó trong tay lại chả có việc gì. Nên hẳn nghĩ Sở Nghị Phong không phải người thường,

cũng có thể cùng vị đại phu kia giống nhau đều là “Thiên nhân”.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Tống hiển trở nên khó coi, bởi vì hắn không nghĩ đột nhiên lại xuất hiện thêm một Thiên nhân, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch mình.

Bất quá, Tống hiển cũng rất nhanh trấn định xuống, hắn nghĩ phải thương lượng lại với hai vị thiên nhân sau lưng mình một chút.

“Cũng tốt, Sí Dương thạch công tử cứ giữ, ta đi thỉnh Hoàng thượng, đề nghị cho mời công tử tiến cung.” Tống hiển khách khí nói xong, lập tức rời đi.

Rất nhanh sau đó Tống hiển quay lại mời Sở Nghị Phong tiến cung theo ý chỉ Hoàng thượng.

Sở Nghị Phong mặc trang phục bình thường, ung dung tự tại đi phía sau Tống Hiển. Bọn họ không đi hoàng cung chánh điện, mà đi qua ngự hoa viên. Mặc dù như thế nhưng trên đường đi “Kim ngô hồng tường, sâm nghiêm bách lũy”, vệ đội hoàng gia, khôi minh giáp lược... đều hiện lên khí thế uy nghi của hoàng gia.

Đi vào ngự hoa viên Sở Nghị Phong thấy đủ loại kì hoa dị thảo, cây xanh, núi giả rất ưu nhã điềm tĩnh, thật là địa phương tốt để nghỉ ngơi.

Tống Hiển mang theo Sở Nghị Phong đi vào một toà cung điện không quá lớn, Sở Nghị Phong nãy giờ đi qua không ít cung điện nên không còn cảm giác hứng thú trước các kiến trúc này.

Rất nhanh liền nghe âm thanh thái giám truyền ra, mời Tống hiển cùng Sở Nghị Phong đi vào.

Tống hiển lập tức cúi đầu đi vào cung điện, còn Sở Nghị Phong không thèm để ý, cứ ngẩng đầu mà đi tới.

Chứng kiến Hoàng thượng Xích Viêm quốc, Sở Nghị Phong liền phát hiện hắn bệnh tình không nhẹ, sắc mặt tái nhợt, mắt lơ đãng, khoé miệng thì chảy cả nước miếng ra, tứ chi không cách nào hoạt động, bàn tay phải ló ra bên ngoài thì co rút lại... Đây là di chứng sau khi trúng phong. Sở Nghị Phong tại Đại học y khoa cũng không phải chuyên về loại bệnh này... bất quá hắn không biết Sí Dương thạch đối với trúng phong có tác dụng trị liệu gì.

“Lớn mật, thấy hoàng thượng sao còn không quỳ?” Một vị võ sĩ bên cạnh trực trừng Sở Nghị Phong quát.

Sở Nghị Phong ánh mắt phong lãnh nhìn qua. Người nọ cả người run run, cảm thấy sau lưng một trận mồ hôi lạnh chảy ròng.

Sở Nghị Phong đối với vị Hoàng thượng này, không có chút sùng kính nào, nên khỏi nhắc tới việc kêu hắn quỳ....

“Sở công tử, ta nghe Anh Hoa nói, người tìm được Sí Dương thạch, việc này có đúng hay không?” một vị phu nhân quần áo hoa lệ, từ bên giường hoàng thượng đứng lên chặn lời tên võ sĩ hỏi.

“Đúng vậy, ta đã tìm được Sí Dương thạch, nhưng cũng không biết phải sử dụng nó như thế nào?” Sở Nghị Phong sắc mặt bình tĩnh, hắn đoán vị phu nhân này không là Hoàng hậu thì cũng là quý phi.

“Việc này không sao, ta có ngự y. Không biết Sí Dương thạch có được mang theo bên người hay không?”

“Có”

“Vậy có thể mang ra cho ta xem được không?”

“Không được”

“Vì sao?” Trên mặt vị phu nhân hiện ra vẻ không hài lòng.

Tống Hiển tại một bên vội vàng nói: “Hoàng hậu nương nương, Sí Dương thạch nhiệt độ rất cao, sẽ xảy ra hoạ hoạn mất.” Trên mặt hắn còn mang theo tia hoảng sợ, tất nhiên sợ lại bị hoạ thiêu.

Vị phu nhân nhìn thoáng qua Tống hiển rồi quay sang hỏi thái giám: “Người đã đi mời Trương ngự y chưa?”

“Đã phái người mời.” Thái giám nhỏ giọng đáp.

Chỉ chốc lát, có người bẩm báo Trương ngự y tới.

Sở Nghị Phong nhìn thấy một vị lão đầu đi vào cung điện, nhưng Sở Nghị Phong lại cảm nhận được trên người lão đầu có sự lưu động của chân nguyên.

“Người tu chân” Sở Nghị Phong trong đầu lập tức đưa ra phán đoán.

Mà kiến sắc lão đầu trong mắt lộ ra tia tinh minh, cũng mang ánh mắt chú ý tới trên người Sở Nghị Phong, bởi vì trên người Sở Nghị Phong hắn cũng cảm nhận được sự ba động cường đại của chân nguyên.

Bị ánh mắt lãnh đạm của Sở Nghị Phong nhìn, trong lòng hắn không khỏi có chút phát run.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Toán Kế

Sở Nghị Phong đối mặt cùng vị tu chân giả. Bất quá, hắn tịnh không có chút gì là khản trương cả. Mặc dù là người tu chân nhưng nếu đem người này cùng Lan thần so sánh thật quá mức khập khiễng. Với người trước mặt này, Sở Nghị Phong có thể dễ dàng nhìn thấu tu vi, cùng lắm chỉ là Kim Đan sơ kì tu chân giả mà thôi.

Lúc này Sở Nghị Phong đã vào mức Chanh Lôi trung kỳ, mặc dù không có hình thành Nguyên anh nhưng chân nguyên cũng có thể so sánh với người tu chân ở mức Nguyên Anh kỳ.

Tại tu chân giới, người có tu vi cao hơn có thể thấy rõ tu vi của người kém hơn. Nhưng người có tu vi kém hơn không thể nhìn thấu người có tu vi cao hơn được. Cho nên lão đầu kia chỉ biết là Sở Nghị Phong so với hắn cường đại hơn rất nhiều nhưng cụ thể là ở mức nào thì không thể nhìn ra.

"Trương ngự y, vị này là Sở công tử. Vừa rồi vì Hoàng thượng mà tìm Sĩ Dương thạch, xin người giám biệt một chút." Hoàng hậu nói chuyện đồng thời hướng tới Trương ngự y nên việc Sở Nghị Phong cùng người đối thị căn bản là không phát hiện ra.

"Thần tuân chỉ". Trương Tuyên nhân cơ hội này tránh đi ánh mắt lạnh lùng mà thâm thúy của Sở Nghị Phong. Nhưng ánh mắt của Sở Nghị Phong khiến hắn có chút bất an, tựa hồ như có dự cảm bất hảo nhưng không biết lúc nào xảy ra.

"Sở công tử, người đem Sĩ Dương thạch giao cho lão hủ có được không?" Trương Tuyên tránh ánh mắt của Sở Nghị Phong, nhưng vẫn tiến lên muốn lấy Sĩ Dương thạch.

"Người tìm một chỗ nào đi?". Sở Nghị Phong không vì xuất hiện một người tu chân mà thay đổi, vẫn như cũ, bất lãnh bất nhiệt.

"Gi?" Trương Tuyên nhất thời không rõ ý tứ của Sở Nghị Phong.

Tổng Hiến thấy thế lập tức tiến lên nhẹ nhàng nói vào tai Trương Tuyên mấy câu. Trương Tuyên tựa hồ như bị dọa nạt, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ nhưng rất nhanh đã đã khôi phục về bình thường.

Một lát sau Trương Tuyên đi tới bên Sở Nghị Phong, cung kính nói: "Sở công tử, xin mời đi theo ta."

Nói xong Trương Tuyên hướng tới Hoàng hậu thi lễ, chậm rãi đi khỏi. Nhưng Sở Nghị Phong chỉ gật đầu với Hoàng hậu, rồi theo Trương Tuyên ra khỏi cung điện.

Lúc đi ra Trương Tuyên lập tức hướng tới Sở Nghị Phong thi lễ, miệng hỏi: "Đạo huynh là người tu chân?"

"Đúng". Đương nhiên Sở Nghị Phong sẽ không nói mình không phải là người tu chân mà là tu thần. Kỳ thật có nói ra thì người khác cũng sẽ không tin.

"A, thật tốt quá, ta xem tu vi của Sở đạo huynh nhất định là tinh thâm hơn ta. Bệnh tình của Hoàng thượng có thể trị được rồi". Trương Tuyên mặc dù nói như vậy nhưng người lại cúi thấp xuống, trong mắt lóe hàn quang.

"Người cũng là người tu chân, bệnh của Hoàng thượng các người ta sẽ không trị, chỉ là thay bọn Anh Hoa tìm Sĩ Dương thạch đưa tới. Mặt khác sẽ lấy đi một số vật, còn sự tình gì ta cũng không quản."

"Việc này...." Trương Tuyên tưởng rằng Sở Nghị Phong được người khác mời đến xem bệnh cho Hoàng thượng nhưng không ngờ Sở Nghị Phong lại nói vậy. Một chút tà tâm vừa nổi lên giờ đã vô dụng rồi. Bất quá hắn lợi hại như vậy mà không trở thành địch nhân vậy là rất tốt rồi.

"Tìm nơi nào đó đi, ta đem bỏ Sĩ Dương thạch cho người." Sở Nghị Phong không chờ được nữa, hắn chẳng quan tâm đến chuyện sống chết của Hoàng đế Xích Viên quốc. Bây giờ quan trọng là phải tăng cường thực lực của mình, tham khảo võ công bí kíp của Xích viên quốc.

Trên một cái hồ, ở giữa có một lương đình khiến cho người ở ngoài không thể vào được, thật là một nơi thích hợp đem Sĩ Dương thạch ra.

Sở Nghị Phong tay vừa động lập tức Sĩ Dương thạch hóa hồng xuất hiện ở trên tay, cùng lúc sóng nhiệt cuộn cuộn tỏa ra bức Trương Tuyên phải lui về phía sau và dùng hai tay che mặt.

Tức thì bốn phía trên mặt hồ xuất hiện đầy vụ khí, tạo thành một mảng dày bao vây lấy lương đình.

Trương Tuyên giật mình nhìn kê đàn, lớn nhỏ Sĩ Dương thạch. Không nghĩ tới lại sinh ra lượng nhiệt lớn như vậy. Trong thời gian ngắn cũng không biết

làm thế nào để cầm lấy Sí Dương thạch cả. Bất quá nhìn qua đã biết cái này tuyệt đối là bảo bối .

Trương Tuyên vội vàng vận công, tại thân người bố trí một đạo hộ thân cương trảo rồi mới chậm rãi lại gần. Nhưng chỉ là đi tới chứ không có xuống tay cầm Sí Dương thạch.

“Như thế nào, ngươi không tiếp lấy sao?”

“Việc này ta không thể cầm được.” Trương Tuyên có chút xấu hổ nói, nhưng lại lập tức nói: “Ngươi thật sự muốn đem Sí Dương thạch cho Hoàng thượng?”

“Không cần nói nhảm, đồ vật này ta không cần.” Sở Nghị Phong nói như vậy bởi vì hắn không biết giá trị của Sí Dương thạch cho nên mới hào phóng như vậy. Nếu biết giá trị chính thức của nó thì hắn sớm đã cất đi, không đem toàn bộ tặng cho người khác.

“Sở đạo huynh xin chờ ta chốc lát, ta quay lại ngay. Nói xong, Trương Tuyên che dấu thân phận thiên nhân của mình, trực tiếp đi bộ.

Sở Nghị Phong trong lòng buồn bực, nhưng chỉ trong chốc lát Trương Tuyên mang theo một người nữa quay lại. Người nọ trẻ hơn một chút, cũng mặc trường bào trên người, bên hông có đeo một cái đai lưng rất tinh tế.

“Sở đạo huynh, vị này là sư huynh ta Vương Bá Chí”

Sở Nghị Phong nhìn rồi. Vương Bá Chí cũng là một người tu chân, tu vi cũng đã tới Kim Đan trung kỳ, bất quá không biết hắn dẫn thêm một người tới làm gì.

“Sở đạo huynh” Vương Bá Chí thi lễ.

“Ân” Sở Nghị Phong không có vẻ lễ phép nhưng Trương, Vương hai người cũng không để ý, bởi vì bọn họ cảm giác được áp lực của Sở Nghị Phong đem lại. Ở tu chân giới vốn là cường giả vi tôn, nên việc Sở Nghị Phong không để ý tới họ cũng rất bình thường

“Được rồi, cầm đi” Sở Nghị Phong đưa Sí Dương thạch.

“Sư huynh, dừng trừ vật yêu quái.” Trương Tuyên nhắc nhở Vương Bá Chí. Không phải bất cứ ai ở tu chân giới cũng giống Sở Nghị Phong ngay lúc đầu đã có trừ vật giới chỉ, thường dùng nhiều nhất chính là trừ vật yêu quái, thậm chí như Trương Tuyên ngay cả trừ vật yêu quái cũng không có.

“Được”. Vương Bá Chí nhìn Sí Dương thạch phát ra hỏa nhiệt, lo lắng cho bảo bối của mình bị phá hủy.

Sở Nghị Phong chứng kiến Vương Bá Chí cẩn thận đem trừ vật yêu quái xuống, chậm chậm hướng Sí Dương thạch, sợ bị sóng nhiệt ảnh hưởng. Cuối cùng, Sí Dương thạch cũng được Vương Bá Chí thu vào trừ vật yêu quái.

“Đa tạ Sở huynh” Trương Tuyên kéo tay Vương Bá Chí cùng nhau hành lễ.

“Không cần, những gì ta cần đâu?” Sở Nghị Phong bây giờ chỉ nghĩ tới võ công bí kíp.

“Tổng đại nhân đã thay đạo huynh chuẩn bị rồi”

Sở Nghị Phong nghe xong không thêm để ý đến hai người, trực tiếp đi tìm Tổng Hiến.

Còn Trương Tuyên và Vương Bá Chí lặng lẽ đối thoại.

“Sư huynh, người xem tu vi của Sở Nghị Phong ở mức nào?”

“Nhìn không rõ lắm, ít nhất là Kim Đan trung kỳ, thậm chí là Kim Đan hậu kỳ”

“Hắn sẽ không đem thêm phiền toái cho chúng ta chứ?”

“Sẽ không, ta xem hắn có vẻ là đệ tử trẻ tuổi của môn phái nào đó đi du lịch. Ngươi xem trong mắt hắn không có chúng ta. Tiểu tử này cái gì cũng không hiểu, đến bệnh của Hoàng thượng cũng không có nhìn. Thật là tiện nghi, chúng ta lại được bảo bối như vậy.

“Ân! Ra hắn chính là đệ tử trẻ tuổi đi du lịch ”

“Tốt quá! xem ra sau khi chuyện của chúng ta thành, hắn hoàn toàn có thể thế tội thay chúng ta.”

“Ý của ngươi là...”

Trật tuân sử với việc tu chân giả tham gia vào việc của phạm nhân xuất thủ phi thường lãnh khốc. Không bằng chúng ta đem chuyện có hắn báo lên trên, đến lúc đó...”

“hắc hắc”

Lúc này, Sở Nghị Phong không biết mình đã rơi vào kế của người khác. Hắn đang ở thư khố hoàng cung. Thấy người ta vì hắn đang chuẩn bị võ công bí kíp.

"Người có khả năng mang đi không?" Người kia nhìn Sở Nghị Phong hỏi.

"Có thể"

Như để chứng minh cho câu trả lời. Sở Nghị Phong vung tay lên, bí kíp chất đồng như một tòa tiểu sơn đã bị hất cất vào trư vật giới chi. Người khán thủ nhìn hấn há mồm tròn mắt, sợ đến mức u mê.

Sau đó Sở Nghị Phong trực tiếp li khai Hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Phi Kiếm

Sở Nghị Phong từ hoàng cung trở về, ở lại trong quân dịch. Lúc này tuy lửa đã được dập tắt nhưng căn phòng đã bị thiêu hủy, bất quá lính canh cửa đã biết thân phận của Sở Nghị Phong không bình thường, liền lập tức bố trí cho hắn một căn phòng cao cấp.

Sở Nghị Phong vào phòng liền phân phó không cho ai quấy rầy, sau đó lập tức bắt đầu nghiên cứu tập luyện võ công. Thân thể hắn vốn do Từ Tĩnh ngọc hồ lô cải tạo qua, lại tu luyện Lôi Tiêu thần đạo kinh nên não bộ đã chứa kinh nghiệm tu luyện lôi điện. Cho nên lúc này não bộ linh hoạt dị thường, nghiên cứu hoàn toàn thông suốt, đọc sách hầu như siêu khoái, đã đọc qua là không quên được. Mà trong võ công bí kíp tối quan trọng các loại nhân thể đồ hình, Sở Nghị Phong chỉ nhìn một lần là có thể diễn lại, cũng bởi vì cơ thể hắn được quy công Lan thần cải tạo, đạt tới nguyên anh kỳ, làm cho cơ thể linh hoạt thông suốt dị thường. Bởi vậy hắn chỉ cần nhớ kỹ hình đồ chiêu thức là có thể sử dụng tự nhiên linh hoạt thậm chí một số động tác còn tinh thâm hơn cao thủ nhiều năm kinh nghiệm.

Sở Nghị Phong đem tất cả bản sao chép các bí kíp võ công đọc qua một lần, tất cả đều ghi nhớ vào trong đầu, hơn một trăm bí kíp võ công hắn chỉ dùng một ngày đã xem hết, sau đó tìm một nơi rộng rãi bắt đầu diễn luyện.

Ứng trảo công, liên hoàn thối, La Hán quyền, Truy Hồn kiếm, Đoạn hồn đao... Sở Nghị Phong luyện một bộ rồi lại một bộ không biết nhiều ít bao nhiêu, chỉ là không chút ngại ngùng hơn nữa còn không nói ra ngoài, từ buổi sáng luyện đến tối khiến quan viên của dịch quán, người hầu đều bị hấp dẫn đi tới.

Tại đây bọn họ nhìn thấy các loại võ công rất cao minh mà thân thể Sở Nghị Phong cũng ngày càng linh hoạt, cuối cùng họ chỉ nhìn thấy một cái bóng đen, không ai nhìn thấy thân hình, ngay cả các võ quan của dịch quán cũng không thấy qua.

Sở Nghị Phong chỉ cần có hai ngày đã trở thành tuyệt thế cao thủ, nói ra không ai tin nhưng sự thật hắn so với người thường đã thành tuyệt thế cao thủ.

Nhưng mà Sở Nghị Phong không phải từ võ ngộ đạo cho nên những quyền cước chỉ là che mắt người thường, làm cho họ không nhận ra bản lĩnh chân chính của hắn là lôi điện, do Lôi Tiêu thần đạo kinh phát ra.

Tại dịch quán Sở Nghị Phong an tĩnh tu luyện, nhưng có người không muốn cho hắn an nhàn như vậy.

Vừa mới sử một trăm chiêu thức võ công, Sở Nghị Phong cảm thấy thông suốt cả quá trình diễn luyện của mình. Đột nhiên hắn nghe thấy người trong dịch quán la to. Ngay sau đó là một đội khôi giáp chiến sĩ vọt tới trước cửa phòng.

Trong phòng Sở Nghị Phong nghe được tiếng nói: "Bao vây căn phòng lại, Sở Nghị Phong mưu đồ bất chính âm mưu hại Hoàng Thượng, phụng mệnh hoàng hậu, tróc nã Sở Nghị Phong, nếu phản kháng giết không tha".

Mưu hại Hoàng Thượng? Ta khi nào lại mưu hại Hoàng Thượng nhỉ? Sở Nghị Phong đương nhiên biết nhim không hại Hoàng Thượng. Trên thực tế hắn giao khối Sí Dương thạch cho Trương Tuyên và Vương Bá Chí, kẻ đã mưu tính giết vua lên ngôi hoàng đế.

Bên ngoài còn không ít người nhưng hắn không sợ hãi, cho dù là Trương Tuyên và Vương Bá Chí đến thì hắn cũng tin tưởng đánh bại bọn chúng. Sở Nghị Phong cao nhân đại đảm, trực tiếp từ trong phòng đi ra.

"Các người nói gì? ta mưu hại Hoàng Thượng, ta như thế nào mà lại mưu hại Hoàng Thượng? hai ngày hôm nay ta đều ở trong dịch quán, mọi người ở đây đều có thể làm chứng" mặc dù không sợ bọn chúng nhưng Sở Nghị Phong không nghĩ người khác vu oan, nghiêm mặt hỏi.

"Chúng ta phụng mệnh hành sự, có việc gì thì nói với nhiếp chánh đại nhân". Thủ lĩnh của đám lính nhìn Sở Nghị Phong lạnh lùng, cũng có chút khiếp đảm

nhưng cũng cứng rắn nói.

“Nhiếp chánh đại nhân? Tống đại nhân? Tống Hiến?”

“Bớt nói nhảm đi, lập tức đi theo bọn ta.” Bọn lính trông thấy Sở Nghị Phong có chút chần chừ nghi hoặc, còn tưởng rằng hắn sợ hãi, cho nên khí thế cũng bắt đầu to lên.

“Hừ, nếu ta không đi, các ngươi có thể làm gì ta?” Sở Nghị Phong trừng mắt, hai tròng mắt toát ra hai đạo thêm điện.

Bọn lính sợ hãi giật lùi một bước nhưng tên đầu lĩnh nói: “Các huynh đệ lập tức bắt Sở Nghị Phong, hoàng hậu có thưởng, nếu để hắn chạy thoát chúng ta chịu tội không nổi đâu. Tiến lên.”

Nói xong hắn lấy hết can đảm vọt lên.

Sở Nghị Phong cũng nhìn ra ý tứ bên trong lời nói tên đầu lĩnh, nên hắn cũng không hận bọn binh sĩ này. Sở Nghị Phong biết, muốn biết rõ chân tướng sự việc chỉ có đi tìm Trương Tuyên, Tống Hiến cùng hoàng hậu. Vì vậy hắn đối mặt với đám lính xông lên này không muốn hạ thủ, ngược lại muốn đem đám lính làm vật thí nghiệm những võ công vừa học. Cho nên Sở Nghị Phong không dùng chân nguyên mà chỉ dùng thân thể cùng võ công đầu với chúng.

Dù vậy, đám lính này cũng không phải là đối thủ của hắn. Sở Nghị Phong ra quyền tung cước, trong nháy mắt cả đám lính không có kẻ nào còn đứng vững.

“Hừ, đừng ăn nẫu nữa.”

Hắn chưa dứt lời thì sau lưng truyền tới tiếng xé gió. Sở Nghị Phong cúi người xuống một chút, một đạo hồng mang bay qua sát người, để lại một tia khí nóng.

Sở Nghị Phong tập trung nhìn, thì là là một thanh phi kiếm màu đỏ ẩn chứa hoà tính, hiển nhiên là phi kiếm hoà hệ.

Lần đầu Sở Nghị Phong cùng tu chân giả đối địch cho nên không dám khinh thường, vội vàng từ trữ vật giới chỉ xuất ra một thanh thượng phẩm linh kiếm, nhưng không phải là lôi hệ linh kiếm, bởi vì lôi hệ không thuộc ngũ hành cho nên lôi hệ pháp bảo rất ít, bởi vậy Sở Nghị Phong tạm dùng một thanh thượng phẩm linh khí kim hệ.

Hoà hệ phi kiếm đánh lên Sở Nghị Phong hiển nhiên là do có người thao túng, một kích không trúng liền quay lại, hướng về Sở Nghị Phong lần nữa, tốc độ lại càng nhanh hơn, chỉ thấy hồng quang, không thấy thân kiếm.

Nếu chỉ có thể Sở Nghị Phong an tâm không sợ, vận chuyển chân nguyên trong cơ thể quán nhập vào linh kiếm của mình, ngắm kỹ kiếm đến, phóng thẳng lên.

Chỉ nghe “Đang” một tiếng. Phi kiếm màu đỏ lập tức bị đánh bay ra ngoài, mà Sở Nghị Phong vẫn an nhiên bất động, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Cùng lúc đó, trên đỉnh một toà nhà cách dịch quán không xa, Vương Bá Chí thân thể run lên nhỏ ra một ngum máu.

Nguyên nhân là hoà hệ phi kiếm là phi kiếm của hắn, cấp bậc không cao, chỉ là hạ phẩm linh khí, kém hơn bình kiếm của Sở Nghị Phong hai bậc, vừa rồi va chạm đã bị đánh khuyết một mảnh, tâm thần của hắn đặt trên thân kiếm, lập tức bị thương nên bị thổ huyết.

Vương Bá Chí bị thương chân nguyên chấn động, Sở Nghị Phong phát hiện ra tức thời phóng lên cao tiến về phía hắn.

Vương Bá Chí, hoảng loạn trong lòng, vội vàng triệu hồi phi kiếm chạy đi trốn chết. Mà phía sau Sở Nghị Phong đuổi sát không tha.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Âm Linh

Cả hai người Sở Nghị Phong và Vương Bá Chí đều không có tu thành Nguyên Anh cho nên đều không thể phi hành mà chỉ có thể cực tốc phóng đi, chỉ là bọn họ tốc độ cực nhanh không phải cao thủ võ công bình thường có thể so sánh được.

Sở Nghị Phong tuy chưa tu thành Nguyên Anh nhưng tu vi của hắn so với Vương Bá Chí cao hơn đã đạt tới mức Nguyên Anh kỳ bình thường, bởi vậy

tốc độ hẳn nhanh hơn Vương Bá Chí rất nhiều và nhanh chóng rút ngắn khoảng cách.

Mất thấy Vương Bá Chí ở phía trước, hắn quát: "Vương Bá Chí vì cái gì muốn giết ta, hãy cùng ta nói cho rõ ràng."

Vương Bá Chí không quay đầu cũng biết Sở Nghị Phong đã đuổi tới sau lưng, nào dám mở miệng chỉ cố sức liều mạng chạy trốn.

Trong lúc truy đuổi Sở Nghị Phong đột nhiên thấy phía trước một tia quang mang màu vàng loé lên, rồi sau đó một thanh phi kiếm nhắm hắn phóng tới, cũng mang theo khí tức hoá hệ, chỉ là so với Vương Bá Chí yếu hơn nhiều.

Phi kiếm vượt qua Vương Bá Chí trực hướng Sở Nghị Phong. Sở Nghị Phong chờ đúng lúc, thượng phẩm linh kiếm trên thân loé lên màu lam quang điện, nhắm hướng phi kiếm màu vàng đánh tới.

Lúc này thượng phẩm linh kiếm đại diện uy lực trực tiếp chém thanh phi kiếm màu vàng làm hai. Cách đó không xa là Trương Tuyên tâm thần bị thương nặng, thân thể run lên, từ trên lầu cao té xuống.

Vương Bá Chí căn bản không thể thoát khỏi Sở Nghị Phong, trong lòng khẩn trương thậm chí nếu biết thế thì đừng chọc vào Sở Nghị Phong, nhưng bây giờ đã rồi hắn cũng không có biện pháp nào tốt hơn, chỉ có thể tiếp tục chạy trốn đồng thời suy nghĩ đối sách.

Hai người phút chốc chạy ra khỏi Xích Viên thành, Vương Bá Chí đột nhiên thấy một địa phương phía trước, trong lòng liền mừng rỡ lập tức chạy về hướng đó.

Sở Nghị Phong nhìn Vương Bá Chí chạy vòng vo một lúc, nhưng thủy chung vẫn hướng về một cái mộ địa, bên trong chứa không ít mộ phần, không khỏi chột dạ thầm nghĩ: "người tu chân thủ đoạn trăm ngàn kì quái, không cần đuổi theo hắn vào đây"

Mặc dù trong lòng cẩn thận nhưng Sở Nghị Phong vẫn đuổi về phía trước.

Vương Bá Chí chạy nhanh vào giữa mộ địa, trong tay đột nhiên xuất hiện một tấm bùa chú, cùng lúc Sở Nghị Phong bay đến, liền viết một cổ pháp quyết, chỉ tay không ngừng lay động trên tấm bùa chú, trong miệng niệm niệm chú ngữ.

Sở Nghị Phong vừa xông vào trong mộ địa, bỗng nghe một trận âm phong, thấy lạnh cả người, tựa hồ có ngàn vạn quỷ hồn than khóc bên tai.

Lúc đó hắn thấy Vương Bá Chí đang cầm bùa chú trong tay, đột nhiên xuất ra hơn 10 bóng ma màu đen, mờ mờ tỏ tỏ, lượn lờ bên người Vương Bá Chí.

"Quỷ hồn sao?" Sở Nghị Phong không biết hỏi đông hỏi tây xem nó là cái gì chỉ biết dựa theo chính suy luận của mình để giải thích.

Quỷ hồn vừa xuất ra từ tấm bùa chú, lập tức cảm giác thấy khí âm hùng hậu, khoan khoái bay lượn xung quanh tựa hồ tìm kiếm thức ăn. Sở Nghị Phong thấy từ các mộ phần toát ra cỗ khói xanh lập tức bị quỷ hồn hút vào cơ thể, sau đó tựa hồ rất khoan khoái, hưng phấn.

Vương Bá Chí cuối cùng cũng niệm xong chú ngữ, ngón tay bắt pháp quyết phát ra nhàn nhạt hồng quang, trên mặt toát ra vẻ dữ tợn, hướng Sở Nghị Phong nói: "Sở đạo huynh, chỉ cần ngươi buông tha ta, ta cam đoan sẽ không đối phó ngươi, nếu không ta với ngươi cùng chết".

Chỉ là Sở Nghị Phong căn bản không nói, mà cầm linh kiếm nhắm ngay Vương Bá Chí, hai tròng mắt xẹt ra tia chớp.

Vương Bá Chí nhìn Sở Nghị Phong, đột nhiên cảm thấy một trận băng lạnh, tựa như chạm phải hàn băng ngàn năm thân thể phát run, mà quỷ hồn cũng cảm giác khí tức băng lạnh, ngay cả chúng cũng chịu không được, liền hướng về phía Vương Bá Chí, như muốn quay lại đạo bùa chú, Vương Bá Chí là chủ nhân của đạo bùa âm linh, tự nhiên rõ ràng cảm giác của lũ quỷ hồn, hắn cảm giác quỷ hồn cũng cảm thấy có chút sợ hãi nhưng vẫn kiên trì ra lệnh quỷ hồn tấn công Sở Nghị Phong.

"Đã như vậy ngươi đừng trách ta" khuôn mặt Vương Bá Chí méo mó, quát lớn. Đồng thời, tay hắn bắt pháp quyết chỉ về phía Sở Nghị Phong, lập tức hơn 10 quỷ hồn hướng Sở Nghị Phong lao tới, một trận áp lực ập tới hướng Sở Nghị Phong, bao vây hắn, ngàn vạn tiếng ma kêu quỷ gào, khiến hắn tâm thần phiến loạn.

Sở Nghị Phong không dám coi thường lập tức vận chân nguyên, linh kiếm phóng ra quang điện, từng đạo phóng ra tạo thành một khối điện cầu.

Quỷ hồn phóng tới, Sở Nghị Phong quát: "tiểu quỷ tử, đến đây đi"

Bất quá rõ ràng quỷ hồn cũng sợ hãi điện quang trên tay Sở Nghị Phong, lập tức né tránh, nhưng Sở Nghị Phong cũng không chậm, trên tay linh kiếm phóng ra trúng một quỷ hồn.

Quỷ hồn đó liền phát ra tiếng kêu thảm, vụn vụn vài cái, rồi biến thành một ngọn lửa màu lục, trong chớp mắt biến mất.

Sở Nghị Phong mừng rỡ, không nghĩ có thể dễ dàng tiêu diệt quỷ hồn như vậy, mặc dù kỳ quái nhưng quỷ hồn kia đã tiêu mất.

Vương Bá Chí nhìn thấy cũng chấn động, vốn nghĩ nhiều quỷ hồn vậy, đủ để Sở Nghị Phong luống cuống tay chân thậm chí để cho quỷ hồn xâm nhập cơ thể trực tiếp tiêu diệt linh hồn Sở Nghị Phong. Nhưng quỷ hồn do mình tế luyện nhiều năm lại không có tác dụng, ngược lại lại bị đối phương dễ dàng tiêu diệt.

Vương Bá Chí biết rõ, quỷ hồn kia đã tiêu mất, hắn vốn liên lạc được với quỷ hồn giờ không thể, chứng tỏ quỷ hồn đã bị diệt.

Vương Bá Chí từng sờ thấy uy lực của Sở Nghị Phong, trong chốc lát tiêu diệt hơn nửa số quỷ hồn.

Vốn muốn cho nhiều quỷ hồn công kích Sở Nghị Phong, giờ thành ra bị Sở Nghị Phong đồ sát, Vương Bá Chí trong lòng một trận đau đớn, tâm thần vốn bị thương lại một lần nữa bị đã kích, ói ra một ngụm máu lớn, rốt cuộc không thể tiếp tục điều khiển quỷ hồn, mà những quỷ hồn còn lại cũng lập tức bay vào tấm bùa chú trên tay Vương Bá Chí.

Vương Bá Chí thật sự không biết tại sao lại xảy ra như vậy, kỳ thật ngay cả Sở Nghị Phong cũng không biết vì sao lôi điện của mình lại có thể dễ dàng tiêu diệt quỷ hồn.

Kỳ thật nguyên nhân là lôi điện đại biểu cho thiên phạt. Là lửa giận của trời, đối với âm hồn có trời sanh khắc tính, chỉ là âm hồn cấp thấp đối mặt với lôi điện bình thường cũng không thể chống đỡ, lập tức bị tiêu diệt.

Thấy pháp thuật của mình bị phá, Vương Bá Chí định chạy trốn nhưng Sở Nghị Phong nhanh chân bay đến. Trong nháy mắt đã tới, tay phải vung linh kiếm cùng phi kiếm tàn vỡ của Vương Bá Chí va chạm. Lập tức phi kiếm bị vỡ nát đồng thời kiếm phong vẫn chém tới cổ Vương Bá Chí.

Máu tươi phun ra, Vương Bá Chí gục xuống. Vì bản thân hắn không tu thành Nguyên Anh nên thân thể bị diệt, tự nhiên chết đi.

Mặc dù lần đầu giết người nhưng Sở Nghị Phong không thấy sợ hãi. Đầu tiên vì hắn ở đại học gặp qua không ít thi thể, mà tâm thần cũng đã được Lôi Tiêu thần đạo kinh tu luyện trở nên cứng rắn, cho nên không vì vậy mà chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trùng Hung

Sở Nghị Phong thở hắt một hơi. Không phải là thân thể có gì mệt nhọc mà là không nghĩ có thể dễ dàng giết chết một người như vậy, nếu còn trên trái đất chắc giờ này đã trở thành tội phạm truy nã, bất quá giờ không phải trên đó.

Sở Nghị Phong cũng không lo lắng gì, nhìn thi thể Vương Bá Chí hắn nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Người nếu không phải muốn giết ta, như thế nào lại bị giết, tự thân tạo nghiệt người chớ trách ai”

Lúc ly khai, Sở Nghị Phong nhìn thấy đạo bùa chú trong tay Vương Bá Chí nhẹ nhàng lay động, ngoại trừ nhìn thấy bên ngoài Sở Nghị Phong cũng không có cảm giác gì, chỉ là hắn không có chú ý tới một đạo thanh quang thoát ra từ đỉnh đầu Vương Bá Chí tiến vào đạo bùa.

Không biết tác dụng của đạo bùa nhưng mà Sở Nghị Phong biết tu chân giới mọi người đều có pháp bảo cho nên không thể lãng phí. Vì vậy hắn bèn thu đạo bùa chú vào trong không gian trữ vật giới chỉ rồi sau đó cầm lấy đai lưng trữ vật của Vương Bá Chí. Tâm thần chìm vào trong đó phát hiện ngoài Sí Dương thạch chứa bên trong còn có hai tử bình hòa hai khối ngọc giản và còn có hai khối hạ phẩm tinh thạch.

"Không có gì đáng giá sao!" Sở Nghị Phong thầm mắng một câu. Bất quá hắn thật không biết cho dù là đệ tử một số đại môn phái đều không có nhiều thứ quý giá như vậy.

Sở Nghị Phong xuất ra Sí Dương thạch, trên thi thể Vương Bá Chí bùng lên một ngọn lửa lớn huỷ thi diệt tích. Chuyện vừa xong, hắn hướng kinh thành tiến đến.

Kinh thành Xích Viên quốc sớm đã giới nghiêm, cửa thành đã đóng bắt quả Sở Nghị Phong vốn không muốn từ cửa thành đi vào mà là trực tiếp phóng qua tường thành.

Mà binh lính chỉ thấy nhoáng lên một đạo bóng đen, cảm giác như một đạo gió thổi qua.

Sở Nghị Phong nhắm hướng hoàng cung trực tiếp đi đến, đi được nửa đường chợt thấy Trương Tuyên đang khỏ sở đứng lên.

Nguyên là vừa rồi phi kiếm của Trương Tuyên bị Sở Nghị Phong chém thành hai mảnh, tâm thần đã bị bị thương nặng hôn mê ngất đi. Bất quá hắn cũng là người tu chân đến Kim Đan kỳ cho nên đương lúc Sở Nghị Phong trở về thì vừa mới tỉnh lại không lâu còn chưa có đi xa, vừa lúc gặp phải Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong mất thấy tay động, thân hình chợt lóe liền xuất hiện tại bên người Trương Tuyên. Trương Tuyên chưa kịp kinh ngạc đã bị Sở Nghị Phong bắt được. Còn muốn hành động thì trên tay Sở Nghị Phong phát ra một trận điện lưu, Trương Tuyên trong nháy mắt ngất đi.

Sở Nghi Phong xách Trương Tuyên hướng hoàng cung đi đến. Hoàng cung giờ bị binh lính phong tỏa, Sở Nghi Phong cũng cảm giác được việc không đơn giản, nếu không thì không có nhiều như vậy binh lính vây quanh hoàng cung. Hơn nữa đám binh lính này rõ ràng là tiến về hướng phía hoàng cung, nhìn thế nào cũng không giống bảo vệ hoàng cung.

Sở Nghi Phong không muốn dây dưa cùng đám lính này cho nên trực tiếp nhảy vào trong hoàng cung.

Bên trong hoàng cung khí thế khôi hoành, trang sức hoa lệ, cung điện hoành vĩ rộng lớn nghiêm trang, cung tường cao lớn, không nơi nào không thể hiện hoàng gia uy nghiêm. Nhưng giờ phút này cả hoàng cung giống như quân doanh, nơi nơi đều là binh lính khôi giáp sáng, ở trước cung điện cao lớn nhất một đội binh lính đang bao vây hơn trăm quan văn võ, ánh kiếm hắt trên mặt khiến họ không rét mà run.

Mà tại trước cửa cung điện một người đang chỉ trò nói chuyện, Sở Nghi Phong vừa thấy đúng là Tống Hiến. Sở Nghi Phong trong lòng đột nhiên hiểu được tất cả sự tình, đây là một cảnh tượng đại thần soạn ngôi diễn hình.

Sở Nghi Phong vốn không lo nghĩ tới nhưng vì những người này cũng vô duyên vô cớ lôi kéo hấn vào cho nên hấn hiểu được sự tình không thể để cho tên tiểu nhân Tống Hiến này chiếm tiện nghi.

Đột nhiên Sở Nghi Phong xuất hiện tại bên cạnh Tống Hiến, làm cho Tống Hiến bị dọa một trận lập tức sai binh lính bắt Sở Nghi Phong.

Bắt quá hấn chỉ đơn giản huy động hai nắm tay, đồng thời linh kiếm cầm trong tay cử động chung quanh liền loé lên trận trận điện xà, binh lính lập tức bị đẩy ra xa chỉ biết đứng nhìn.

Sở Nghi Phong bỏ Trương Tuyên xuống đất, giương mắt lạnh lùng nhìn Tống Hiến, ngữ khí bất thiện nói: “Chuyện này đều là âm mưu của ngươi, Trương Tuyên đã nói hết ngươi còn điều gì để nói?”

Tống Hiến vừa nhìn thấy người đến là Sở Nghi Phong còn chỗ dựa lớn nhất của hấn là Trương Tuyên lúc này như con chó nằm phục dưới đất sống chết chưa rõ, hấn lập tức hoảng sợ, tay chân đều run run. Sở Nghi Phong giờ tay, lôi điện ngoằn ngoèo phóng ra lôi điện lực, tạo ra uy nghiêm của thiên phạt làm cho Tống Hiến khụy xuống chỉ có thể quỳ trên mặt đất, trên miệng lắp bắp nói: “Sở công tử, Sở công tử. A không, Sở tiên bối, ta biết ngài là thiên nhân, người đừng nghe lời bọn chúng nói bậy, đây đều là chủ ý của bọn chúng, ta chỉ là con cò trong tay bọn chúng thôi. Hoàng thượng cũng là do bọn chúng giết, ta không có quan hệ đâu. Đại nhân ngài đại lượng, tha cho ta...” Vừa nói Tống Hiến vừa bắt đầu khóc, đáng vẻ thương tâm vô cùng.

Oanh...

Trăm quan văn võ trước cung điện đều nghe Tống Hiến nói, lập tức bộc phát một trận huyền não. Bọn họ vốn là ở nhà, đột nhiên nghe được tin tức hoàng thượng băng hà cho nên lập tức chạy vào hoàng cung. Nhưng mà không nghĩ tới, vừa vào hoàng cung đã bị Tống Hiến mạng binh vây bắt. Tống Hiến muốn bọn họ ủng hộ hấn làm tân hoàng, vừa lúc này thì Sở Nghi Phong đột nhiên xuất hiện làm cho Tống Hiến nói ra hết sự tình. Trăm quan văn võ bị Tống Hiến không chừa giờ nghe được Hoàng thượng chết là do hấn rút cuộc không thể im lặng, mà binh lính đang giữ trăm quan cũng không biết là có nên nghe lời Tống Hiến nữa không.

“Giết hấn!”

“Đúng, thỉnh vị anh hùng này ra tay giết Tống Hiến, vì quốc trừ gian”

Trăm quan văn võ không biết là ai nói trước, ngay sau đó tất cả đều kêu lớn. Tống Hiến ánh mắt chứa đầy tuyệt vọng, đáng thương nhìn Sở Nghi Phong, trong miệng chỉ luôn nói: “Tiên bối... tha mạng...”

Sở Nghi Phong nhìn Tống Hiến rơi lệ, cũng không khỏi có chút mềm lòng, lạnh lùng nói: “Ta sẽ không giết ngươi”

Tống Hiến vừa nghe, lộ vẻ vui vẻ, vội vàng đập đầu nói: “Đa tạ thiên nhân tiên bối, đa tạ thiên nhân tiên bối...”

Nhưng lúc đó Sở Nghi Phong đặt tay lên vai Tống Hiến nói: “Bất quá, ta chỉ muốn giáo huấn ngươi.”

Trong lúc Tống Hiến kinh ngạc thì trên tay Sở Nghi Phong xuất hiện một đạo điện lưu, cả người Tống Hiến bắt đầu run rẩy, râu tóc đều dựng đứng nhưng mà lúc này bỗng xảy ra dị biến.

“Dừng tay!” một tiếng hét từ trên bầu trời truyền đến, thanh âm cực lớn chấn động màng nhĩ mọi người.

Sở Nghi Phong theo hướng thanh âm nhìn lại, phát hiện ba người chân đạp phi kiếm đứng trên cao, chỉ một khắc đã xuất hiện trước người Sở Nghi Phong.

Sở Nghi Phong trong lòng cả kinh, cảnh giác tăng cao.

Có thể phi hành, ít nhất là tu chân giả Nguyên Anh kỳ. Sở Nghi Phong bỏ Tống Hiến đã mất đi tri giác xuống đất, kinh hãi đánh giá ba người trước mặt, trong tay nắm chặt thượng phẩm linh khí chuẩn bị nếu có điều không ổn lập tức đối phó.

Chương 23: Đội Tuần Tra Trật Tự

Ba người trước mắt Sở Nghị Phong gồm có hai nam một nữ, phong cách ăn mặc hoàn toàn khác nhau, còn có chút xung đột.

Chính giữa là một người tầm trung, thân mặc đạo bào tím nhạt, đội nón bát quai, da mặt trắng, đường hoàng khí độ, mang theo vài phần nho nhã, trong hai mắt ẩn chứa vài phần uy nghiêm.

Bên phải là một người đeo xích sắt trên mình, mặc áo khoác đen, hạ thân mặc quần dài, eo mang đai lớn khảm một chiếc khô lâu, hai má gầy hóp còn hai mắt chỉ là hai điểm nhỏ, trông mắt lộn xộn, trên người mang khí âm hàn làm người ta run sợ, Sở Nghị Phong nhìn hán hiểu được hán không phải là người tốt.

Bên trái là một nữ tử khuôn mặt hài hoà, mi thanh mục tú, chóp mũi cao, trên vai mang khăn choàng, tóc xanh biếc không gió nhưng vẫn tung bay. Thân mang lục bào, thấu xuất xuân quang, thân thể mị hoặc không giống tiên tử mà có mấy phần giống ma nữ.

Trên cung điện có rất nhiều người nhìn nàng, trong mắt thất thần, vừa yêu vừa sợ.

Sở Nghị Phong sớm nhìn rõ tu vi của họ, trong lòng hiểu ba người đều là cao thủ. Bây giờ bọn họ đều nhìn vào Sở Nghị Phong. Trước khí thế bọn họ, hán cảm thấy như đứng giữa biển to gió lớn. Hán còn chưa nói chuyện, thì nghe nữ tử kia nũng nịu nói: “Tiểu bằng hữu. Người cũng là người tu chân, như thế nào lại đi đối phó con người?”

Sở Nghị Phong mặt không thay đổi, đối với loại người nhân sự lo chuyện kẻ khác hán vốn không có hảo cảm. Giờ phút này cũng vậy, mặc dù bọn họ đều là Nguyên Anh kỳ nhưng hán cũng không quy lụy, huống hồ còn gọi mình là tiểu bằng hữu.

“Việc này với các người không có quan hệ”. Sở Nghị Phong lạnh lùng nói.

“Cuồng vọng” nam tử âm hàn đeo xích sắt khinh thường nói, mà nữ tử kia như là nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, cứ cười mãi.

"Hừ!" Sở Nghị Phong hừ lạnh, xem như đáp lại.

Nam tử thấy thế, trong mắt hiện lên tia sát khí.

Lúc này nam tử đứng giữa đi đến, ngữ khí bình thản nói: “Người thuộc môn phái nào vì sao cùng con người tranh đấu?”

“Ta vì cái gì phải nói cho người?”

“A! Bởi vì chúng ta là trật tuần sử”. nam tử mỉm cười.

“Trật tuần sử? Là làm gì?” Sở Nghị Phong lần đầu tiên nghe thấy tên này.

“Là người tuần sát tu chân giới, cho nên người phải nói cho ta biết nguyên nhân vì sao người tranh đấu với con người?”

Sở Nghị Phong lúc này nghĩ đến một từ, không khỏi trợn mắt: “Tu chân giới cũng có cảnh sát?”

“Nói mau!” Nam tử âm hàn kia tính tình không tốt, lạnh lùng thúc giục.

Sở Nghị Phong nghĩ thầm: “Hào hán không cúi đầu, dù sao ta cũng không sai, ta cũng không có giết người”

Vì vậy hán đem chuyện Tổng Hiến nói cho nam tử đứng giữa, mà không để ý tới nam tử âm hàn.

“Kẻ này cũng là người tu chân?” Lúc này họ mới để ý đến Trương Tuyên nằm dưới đất.

Nữ tử kia nói: "Là Kim Đan sơ kì tu chân giả"

Nam tử đứng giữa đã nhìn thấy nhiều người, từ từ thông thả vừa nhíu mày nói: “Được rồi, chúng ta trước tiên rời khỏi nơi này rồi nói sau.”

Rồi chỉ vào Trương Tuyên bảo: “Đem theo người này đi cùng.”

Vừa nói nam tử đứng giữa nắm lấy cánh tay Sở Nghị Phong, Sở Nghị Phong giằng lại. Nam tử cười nói: "Người bắt quá chỉ là Kim Đan hậu kì, còn muốn chống cự sao?"

Quả nhiên sau đó Sở Nghị Phong đã bị nắm lấy cánh tay, ngay cả đối phương ra tay như thế nào cũng không thấy chỉ là cuối cùng bị nắm lấy.

Rồi sau đó năm người bay lên trời, trong nháy mắt bay đến một sa mạc.

Nam tử buông Sở Nghị Phong ra ngửi khí vẫn bình thản như cũ nói: “Ta gọi là Đinh Hành, ngươi tên gì?”

"Sở Nghị Phong." Sở Nghị Phong ánh mắt băng lạnh nói, đối với loại này rất bất mãn chỉ là đánh không lại người chỉ có thể cùng người ta nói chuyện.

“Ngươi thuộc môn phái nào?”

“Vô môn vô phái”.

“Gi, ngươi là tán tu? Sư phụ ngươi đâu?”

“Sư phụ ta đã ly khai. Phi thăng rồi.”

"Ồ!" Đinh Hành từ thông thả bỗng giật mình, có thể tán tu thành công phi thăng không thể nghi ngờ đều là thiên tài, vậy đồ đệ của hắn cũng không đơn giản, lúc này ánh mắt hắn nhìn Sở Nghị Phong từ thông thả có chút đáng tiếc.

Nếu Đinh Hành biết là sư phụ hắn phi thăng trực tiếp thần giới, không chừng đã thay đổi chủ ý, nhưng mà hắn không biết cho nên có chút tiếc nuối: “Mặc kệ sư phụ ngươi là ai, chỉ cần ngươi vi phạm tu chân giới quy củ đều phải trừng phạt.”

“Cái gì là tu chân giới quy củ?” Sở Nghị Phong cảm giác sự việc không ổn.

Nam tử cười cười nói: “Tu chân giới có một cái quy củ là người tu chân không thể làm hại con người, con người có sự tình thì do bọn họ tự giải quyết tu chân giới không thể nhúng tay, ngươi đã phạm quy củ bị giam cầm hai năm.”

Sở Nghị Phong nhíu mày, ánh mắt băng lạnh nhìn hai người nói: “Nếu ta không đồng ý?”

“A, ta nhìn ngươi là mới vào tu chân giới một ít quy củ đều không biết, chúng ta trật tuân sử, nói ra ngươi không đáp ứng thì không được.” Đinh Hành cười nhạt tựa như đang giáo huấn Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong thừa lúc Đinh Hành vừa nói xong lập tức xoay người bỏ chạy. Đáng tiếc hắn cùng đối phương tu vi chênh lệch quá lớn. Chạy được vài bước thì nam tử âm hàn đã đuổi kịp hắn, cười nói: “Ngươi tu vi chỉ Kim Đan hậu kỳ mà muốn chạy thoát từ chúng ta, thật sự là tìm chết”

Sở Nghị Phong thấy tình hình không ổn, liền ra tay hướng về âm hàn nam tử xuất ra hơn mười quyền. Sở Nghị Phong võ công hiện giờ không phải không cao nhưng trước mặt địch thủ cả quần áo cũng đánh không trúng.

Nam tử âm hàn mắt lộ vẻ khinh miệt, đứng trên không âm lãnh nói: “Phản kháng trật tuân sử giả, giết không tha”.

Nói xong trong tay một đoàn hắc quang xuất hiện bắn về phía Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong nhìn tốc độ hắc quang, chính mình không có biện pháp kháng cự, mắt thấy trước mặt toát ra tử vong khí tức, làm cho hắn tâm thần hỗn loạn, hai tay liên loé lên quang điện đâm về hắc quang hai đám.

Oanh một tiếng, điện quang va chạm hắc quang. Sở Nghị Phong bị đánh bay đi, còn âm hàn nam tử chỉ là nhẹ nhàng phát ra tiếng hỏi: “Sao, không nghĩ ngươi có thể ngăn trở ta một kích.”

Sở Nghị Phong hai tay lạnh như băng, cảm giác bị tê dại, kinh mạch đình trệ, không thể xuất chân nguyên, chỉ là ánh mắt bất khuất kiên định nhìn âm hàn nam tử.

“Hừ không phục à. Chết rồi thì sẽ phục, ta xem ngươi kháng cự như thế nào?”

Một đoàn gấp đôi hắc quang xuất hiện, trên mặt hắn nở nụ cười âm tà tựa hồ bốn cột. Mà lúc này Sở Nghị Phong có cảm giác tử vong đang đến.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Phong Ấn

Hắc quang lớn ẩn chứa thanh âm gào thét. Trong nháy mắt xuất hiện trước mắt Sở Nghị Phong. Lúc này Sở Nghị Phong thật sự không có năng lực phản kháng lập tức nghĩ tới tiên giáp, trong lòng thầm nghĩ: “Chỉ có đem tiên giáp mặc lên, nếu không chỉ có chết ở đây.”

Từ lúc Lan thần đưa cho Sở Nghị Phong tiên giáp hắn không thường xuyên mặc trên người. Vì tiên giáp có công năng tự động bảo vệ, chỉ cần có một chút nguy hiểm thì tiên giáp sẽ tự động xuất hiện có thể làm cho người khác phát hiện. Vì sợ có người động lòng tham cho nên Sở Nghị Phong sau khi lấy máu nhận chủ đã cất tiên giáp trong trữ vật giới chỉ.

Bất quá Sở Nghị Phong còn chưa có điều động thì một đạo thân ảnh tím nhạt xuất hiện trước mặt hắn tiếp đó hiện lên một đạo quang mang màu trắng đánh vào hắc quang. Cuồng phong nổi lên, từ trung tâm va chạm bạo phát ra ngoài.

Nhưng Sở Nghị Phong lại không cảm thấy tia gió nào. Trước mặt Dĩnh Hành xuất hiện một vòng bảo hộ màu trắng, vây quanh hai người.

"Hắc yểm, đừng giết hắn" Dĩnh Hành hướng về nam tử âm hàn nói: "Hắn mới lần đầu phạm tội mà tội không đáng chết. Hơn nữa hắn đối với trật tuần sử không biết, không biết thì không có tội."

"Hừ, là nguoi tốt" Hắc Yểm hơi không hài lòng, sau đó khoanh tay trước ngực không hề nói chuyện.

Dĩnh Hành cũng không thèm để ý hắn chỉ cười nhàn nhạt, xoay người lạnh nhạt nhìn Sở Nghị Phong.

Trước mặt Dĩnh Hành, Sở Nghị Phong cảm thấy có chút bối rối tựa như trở về thời đi học. Dĩnh Hành giống như một vị nghiêm sư.

"Vì sao lại cứu ta?" Sở Nghị Phong trong lòng xuất hiện ý niệm vui vẻ thay cho vẻ băng lãnh lúc trước, nghi vấn hỏi.

"Ta nói rồi, nguoi tội không đáng chết mà dựa theo quy củ của tu chân giả chúng ta cũng chỉ giam cầm nguoi hai năm mà thôi. Đối với người tu chân thì một hai năm cũng chỉ là phút chốc, nguoi cần gì liều mạng phản kháng?" Dĩnh Hành chậm rãi giảng giải cho Sở Nghị Phong.

"Nguoi không sợ ta chạy sao?" Sở Nghị Phong cũng cảm giác được thiện ý của Dĩnh Hành, ngữ khí cũng hoà hoãn lại.

A... Dĩnh Hành cười, đột nhiên xuất ra một đạo pháp quyết. Năm ngón tay xuất hiện năm tia bạch quang. Rồi sau đó năm luồng quang mang rời đi vây lấy Sở Nghị Phong và bắt đầu xoay tròn.

"Nguoi có thể thoát khỏi chiều này." Hắc Yểm nhìn năm đoá bạch quang xoay tròn khinh thị nói.

Mà bị năm đoàn bạch quang vây quanh, Sở Nghị Phong cũng không dễ dàng đứng dậy. Hắn không tin bạch quang này vô hại với mình chỉ là hắn cảm nhận được trong bạch quang ẩn chứa lực lượng cường đại phi thường.

"Tiến" Dĩnh Hành nhẹ nhàng thốt ra. Theo lời hắn nói năm đạo quang mang như có linh tính, trước sau biến mất trên người Sở Nghị Phong.

Bất quá Sở Nghị Phong rõ ràng cảm nhận được bạch quang đang hướng đan điền hắn tiến tới. Sau đó tại đan điền bao lấy Chanh Sắc Kim Đan xoay tròn ngày càng nhanh cuối cùng dung hợp hình thành khối cầu màu trắng. Khối Chanh Sắc Kim Đan hoàn toàn bị bao kín thậm chí còn bao cả Tử Tinh ngọc hồ lô. Khi quang cầu màu trắng thành hình, Sở Nghị Phong đột nhiên cảm thấy bất lực sắc mặt cũng kém đi rất nhiều. Đây là lần đầu tiên sau khi được Tử Tinh ngọc hồ lô cải tạo hắn cảm thấy bất lực, không khỏi cảm thấy kinh hoàng hỏi: "Nguoi đã làm gì với ta?"

Nhìn Dĩnh Hành cười mà không đáp, Sở Nghị Phong tự vận chuyển Lôi tiêu thần đạo kinh phát hiện ngay một tia chân nguyên cũng không thể điều động, ngay cả Kim Đan năng lượng cũng không cảm giác được.

"Nguoi cảm giác được chứ? Đó là ta hạ đã phong ấn trong cơ thể nguoi, khiến cho nguoi không thể điều động chân nguyên, muốn chạy cũng chạy không được."

"Nguoi!" Sở Nghị Phong nghe Dĩnh Hành nói lập tức hiểu được mình tạm thời bị phế đi võ công.

"Nguoi yên tâm đi, phong ấn của ta chỉ duy trì được hai năm, sau hai năm tự động mất đi, lúc đó nguoi có thể tái tu luyện" Dĩnh Hành như là pháp quan. Tiếp theo nói Sở Nghị Phong nên hưởng thụ đãi ngộ. "Chúng ta đem nguoi tới Thủy lao tinh, nguoi sẽ bị giam ở đây".

"Tại sao lại giam ta?" Giờ Sở Nghị Phong chỉ còn có thể chất vấn.

"Sở Nghị Phong, nguoi đã là người tu chân giới phải theo những quy củ của tu chân giới, một trong đó là quyền xử phạt của trật tuần sử. Nguoi vì phạm quy củ, phải bị trừng phạt. Hiện tại ta đối đãi nguoi đã là nương nhẹ, nguoi cũng nên im lặng chấp nhận đi." Dĩnh Hành trước cứng sau mềm, cuối cùng biến thành an ủi.

"Thủy lao tinh, nghe tên đã biết không phải là một nơi tốt" Sở Nghị Phong biết sự tình cũng không thể vấn hỏi, chỉ là thấp giọng ai oán.

Mà lúc này vị nữ tử tử bồng xuất hiện bên cạnh Sở Nghị Phong, cười duyên nói: "Tiểu bằng hữu, nguoi đừng có chống cự với chúng ta. Dĩnh đại ca tâm địa hiền lương nên không có giết nguoi, nếu là người khác thì nguoi đã chết rồi"

"Hừ" Sở Nghị Phong chỉ hừ lạnh một tiếng. "Không cần gọi ta tiểu bằng hữu, ta không thấy nhỏ so với nguoi".

A... lần này cả Đinh Hành và nữ tử đồng loạt cười.

Chỉ nghe nữ tử kia nói: “Ngươi biết ta bao nhiêu tuổi không mà nói là không nhỏ hơn ta?”

“Không biết” Sở Nghị Phong nói.

“Nói cho ngươi cũng không sao, năm nay ta đã bốn ngàn năm trăm tuổi hơn, vậy có thể gọi ngươi một tiếng tiểu bằng hữu không?”

“Bốn ngàn... năm trăm...” Sở Nghị Phong thâm nhủ, không nghĩ đến người nhìn còn trẻ thế lại bốn ngàn năm trăm tuổi.” Nàng quả thật là tổ tông mà.

Kỳ thật tại tu chân giới không sai khác lắm cũng có thể phân ra tuổi. Đại đa số người đều là tu vi tích lũy theo thời gian, đương nhiên cũng có người như Sở Nghị Phong được địa bảo cái tạo thành.

“Ngươi bao nhiêu tuổi?” Nữ tử không bỏ qua hỏi.

Bất quá Sở Nghị Phong đã có ý bất hảo, chỉ nói ra một câu: “Không nói cho ngươi”

Sở Nghị Phong nhìn Trương Tuyên nằm phía sau nói: “Các ngươi làm gì với hắn?”

“Giết” nữ tử khinh thường nói, âm thanh cho người ta cảm giác bình thường giết một người tự như giết con kiến.

"A! tu chân giới còn có tử hình?"

“Đương nhiên lão nhân kia giết Hoàng đế con người tự nhiên cũng phải chết” Đinh Hành nghiêm túc nói, cũng là nhắc nhở Sở Nghị Phong từ nay về sau không thể giết con người.

“Xích Viên quốc Hoàng đế là do hắn giết sao?” Sở Nghị Phong mặc dù đã nghĩ tới nhưng cũng có chút kinh ngạc: “Ngươi như thế nào biết hắn giết?”

“Hắn nói cho ta biết.” con ngươi của nữ tử chuyển động mang theo vài phần giảo hoạt.

“Có lẽ hắn nói là giả thôi?” Sở Nghị Phong trên mặt có một tia vô lại.

Nữ tử không nói gì, chỉ là xuất ra một cây Điều Linh, nhoáng lên trước mặt Sở Nghị Phong. Sở Nghị Phong cảm thấy trước mặt chớp lên thất sắc quang mang thì trong đầu đã có một tia mê muội.

Bất quá tâm thần Sở Nghị Phong cao hơn Kim Đan kỳ bình thường nên chỉ thất thần một chút liền thanh tỉnh lại.

"Thôi miên sao?" Sở Nghị Phong lập tức nghĩ đến. Vừa rồi hắn thấy Trương Tuyên ở bên cạnh nữ tử, nếu là lợi dụng thôi miên thuật thì có thể biết hết thảy.

Nhìn ánh mắt Sở Nghị Phong nhanh chóng tỉnh dậy. Đinh Hành cùng nữ tử kia hiện lên một tia kinh dị.

"Bọn Tổng Hiên kia các ngươi định làm thế nào?" Sở Nghị Phong lại hỏi.

"Chuyện con người chúng ta mặc kệ, muốn chém muốn giết tùy bọn họ." Nữ tử cao ngạo nói.

"Tốt lắm, xử lý xong Trương Tuyên chúng ta về Thủy lao tỉnh" Đinh Hành lời nói vừa dứt liền nắm lấy bả vai Sở Nghị Phong.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Thủy Lao Tỉnh

Đinh Hành là đứng đầu trong ba người, vì thái độ hắn đối với Sở Nghị Phong vô cùng tốt nên hai người còn lại cũng không có hành động gì quá đáng. Ngay cả Hắc Yểm cũng không còn nhìn Sở Nghị Phong bằng con mắt âm tà nữa.

Điều này càng làm cho Sở Nghị Phong may mắn là trừ vật giới chỉ của hắn không bị Hắc Yểm cướp lấy, cũng là do Đinh Hành nói. Hắn nói trật tuần sứ không phải là cường đạo không thể cướp của người khác cái gì. Mà Sở Nghị Phong bây giờ cũng bị phong ấn không dùng được trừ vật giới chỉ cho nên không cần lấy đi.

"Dĩnh đại ca, ta có thể hỏi ngươi tu vì không?" Dọc đường đi, Sở Nghị Phong bị yêu cầu xưng hô Dĩnh đại ca.

"Ta bây giờ bắt quá là Phân Thần kì thôi." Dĩnh Hành nhàn nhạt nói.

Phân Thần kì à! Sở Nghị Phong có chút hâm mộ, trong lòng thầm nghĩ: "Nếu ta tới Thanh Lô Kì mới có thể so sánh cùng Phân Thần kì tu chân giả, không biết là còn bao nhiêu năm nữa đây?"

"Tiểu bằng hữu, không cần chú tâm, chỉ cần ngươi kiên trì tu luyện, nhất định sẽ đạt tới Phân Thần kì mà." Ma Linh cười hi hi nói.

"Đúng vậy, mặc dù nói là bị giam cầm hai năm, nhưng mà dùng hai năm này bế quan cũng tốt lắm."

"Vậy còn ngươi?" Sở Nghị Phong hỏi Ma Linh: "Cũng là Phân Thần kì sao?"

"Ta nếu tới Phân Thần kì, có thể cùng Dĩnh Hành giống nhau có thể thống lĩnh một tổ nhỏ, ta bây giờ cũng chỉ là Xuất Khiếu hậu kì thôi."

Sở Nghị Phong lại dùng ánh mắt lặng lẽ nhìn về phía Hắc Yểm. Nhìn tới ánh mắt lạnh lẽo của Hắc Yểm, chỉ nghe Ma Linh nói: "Hắc Yểm không thích người khác hỏi tu vì hắn, ngươi nên cẩn thận."

Sở Nghị Phong làm ra vẻ không thèm để ý, thật ra hắn rất muốn biết tu vì Hắc Yểm bởi vì hắn đã có kinh nghiệm chiến đấu với Hắc Yểm.

"Hi, ta nói nhỏ cho ngươi biết, hắn cùng với ta giống nhau." Ma Linh đột nhiên nói vào tai Sở Nghị Phong.

Với tu vi của Hắc Yểm đương nhiên nghe được bất quá chỉ là lạnh lùng liếc nhìn hai người im lặng không nói.

Dĩnh Hành lúc này cười cười nói: "Hắc Yểm chỉ là mặt lạnh mà thôi."

Sở Nghị Phong đối với Dĩnh Hành có phán đoán của mình. Hắn đoán Dĩnh Hành là người chánh phái, đối với người khác vô cùng thiện ý. Như vậy người khác rất dễ ở cùng, rất tôn trọng cho nên Hắc Yểm cùng Ma Linh mặc dù có chút phản nghịch thậm chí là kiêu ngạo bất thuần nhưng cũng vô cùng tôn trọng lời Dĩnh Hành nói. Mà Sở Nghị Phong cũng cảm nhận được từ trên người hắn sự quan tâm của huynh trưởng, mặc dù đối với việc giam cầm có chút phẫn nộ nhưng còn có thể bình tĩnh tiếp nhận.

Thủy lao tinh này nghe tên tựa đoán được là một tinh cầu có nước đặt phòng giam. Thủy tinh lao truyền tống trận không ở trên bề mặt tinh cầu mà ở trong một đám mây đen trên trời.

Dù Sở Nghị Phong có chuẩn bị tư tưởng nhưng khi hắn từ truyền tống trận đến Thủy lao tinh cũng có chút bất ngờ.

Xuyên qua mây đen, Sở Nghị Phong mới nhìn rõ ràng tinh cầu phía dưới. Trên mặt không hề có chút đại lục mà toàn là một đại dương mênh mông, nước gợn lăn tăn phản chiếu màu xanh.

Bất quá Sở Nghị Phong cũng không thấy bóng dáng phòng giam, trong lúc đang nghi hoặc thấy từ xa một bóng người bay đến.

Người này thân mang khôi giáp nhìn giống với Kim giáp thiên thần. Chỉ có điều trên người không có cánh mà thôi, bất quá hắn đạp trên một phi kiếm, trên mặt thể hiện thần sắc nghiêm túc.

Dĩnh Hành gặp người kia đi đến liền lấy trong trữ vật giới chỉ ra một khối lệnh bài. Nhưng mà người kia vừa nhìn thấy Dĩnh Hành thì lại không nhìn lệnh bài nữa mà cười nói: "Dĩnh Hành ngươi mỗi lần đến đều cho ta xem lệnh bài, ta còn không biết ngươi sao?"

"Đây là quy củ, phải làm vậy." Dĩnh Hành chân thật nói, vừa cười vừa chào hỏi: "Triệu Vân lâu ngày không gặp, ngươi vẫn khỏe chứ?"

"A, có gì tốt đâu. Ngày ngày ở đây không nhìn những kẻ này toạ lao thì cũng là ta toạ lao, đâu được như ngươi đi đâu thì đi so với ta tốt hơn nhiều. Lần này ngươi trở lại là có việc gì?" Triệu Vân nói nhưng ánh mắt lại nhìn những người phía sau Dĩnh Hành.

Hắc Yểm cùng Ma Linh đều đã gặp Triệu Vân, cho nên bọn họ đều chỉ gật đầu cười xem như chào hỏi.

Mà Triệu Vân nhìn tới Sở Nghị Phong thì mới hỏi: "Hắn là ai vậy? là người ngươi vừa mới nhận vào tổ à?"

"Không phải. Hắn tên Sở Nghị Phong. Trên đường ta đi qua gặp hắn phạm quy liền đưa hắn đến cho ngươi" Dĩnh Hành mang Sở Nghị Phong đây tới.

"Ta đang nghĩ lạ, ngươi như thế nào lại đem một tên Kim Đan hậu kì làm tổ viên, bất quá ngươi cũng thật là ... ngay cả Kim Đan kỳ mà cũng không buông tha. Là không có người sợ ngươi." Triệu Vân cười nói.

"Không có biện pháp, chúng ta là tổ trật tuần sứ đều phải biết sự tình tu chân giới" Dĩnh Hành bình tĩnh nói với sự nghiêm chỉnh.

"Ngươi là người chăm chỉ, mẫn cán. Tốt lắm, đến chỗ ta ngồi đi, đừng ở đây đứng nói nữa."

"Không được, chúng ta có việc cần làm để lần sau đi."

"Sao gấp vậy? Thật vất vả đến đây cũng không ngồi một chút, sao là bằng hữu của ta được?"

"A, là ta thật sự có việc. Đại trưởng lão lệnh ta đi Hoàng Qua tỉnh xem xét một sự tình, ta còn phải về đi nữa."

"Được rồi, ta biết ngươi chưa làm xong thì không nghỉ ngơi. Ta không ép ngươi, bắt quá lần sau nhất định phải ở lại."

"Được." Đinh Hành cười cười. Hắn với Triệu Vân là bằng hữu, chỉ cần cười một cái là được.

Rồi sao đó Đinh Hành nhìn thoáng qua Sở Nghị Phong, nói nhỏ với Triệu Vân vài câu. Sau mấy câu đó, ánh mắt Triệu Vân nhìn về phía Sở Nghị Phong có mấy phần thay đổi, có chút kinh ngạc.

Đinh Hành nói xong quay sang nói với Sở Nghị Phong: "Ngươi an tâm ở đây, bắt quá chỉ có hai năm thôi."

Nói xong Đinh Hành mang theo Hắc Yểm và Ma Linh trực tiếp trở vào trong mây đen dùng truyền tống trận dời đi.

"Tiểu tử, theo ta đi thôi."

Sở Nghị Phong lúc này lại nhìn xem bộ dáng Triệu Vân. Long mày đậm, mắt to, mũi cao hợp với khô môi tạo thành một bộ dáng uy nghiêm, nhìn vào khô môi như có một đôi mắt ẩn chứa cái nhìn xuyên suốt mọi vật.

Trên người Triệu Vân mang theo một loại khí tức cường bạo tựa hồ muốn nói hắn ở Thủy lao tỉnh một thời gian dài đã trở nên giận dữ, tâm phiền ý loạn.

Triệu Vân nắm lấy vai Sở Nghị Phong nhắm hướng bắc bay đi.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Sở Nghị Phong nhìn biến cả vô tận, bay đi rất lâu vẫn không nhìn thấy lục địa.

"Đương nhiên mang ngươi đến phòng giam, ngươi còn muốn đi đâu nữa?" Triệu Vân nói chuyện như sét vào tai: "Cũng không biết tiểu tử ngươi vận khí tốt thế nào lại gặp Đinh Hành đầu gối kia."

"Vậy là ý gì?"

"Ngươi không thấy Đinh Hành là người quản nhiều chuyện sao? Nếu gặp người khác ngươi bị giết cũng mặc kệ chỉ có Đinh Hành mới phí tâm sức đem ngươi, một Kim Đan kỳ đến đây."

Sở Nghị Phong tò mò liền hỏi: "Kim Đan kỳ thì làm sao?"

Triệu Vân nhìn Sở Nghị Phong giống như nhìn quái vật, cười nhạo nói: "Ngươi thật sự là Kim Đan kỳ, chuyện gì cũng không biết. Tu chân giới nhiều nhất là tu chân giả Kim Đan kỳ, mười người tu chân Kim Đan kỳ thì chỉ có bốn năm người tu thành Nguyên Anh. Hình thành Nguyên Anh thì sẽ có sơ kiếp đầu tiên. Đại đa số mới hình thành Nguyên Anh đều chết tại đây. Nếu không phải trong cơ thể ngươi có Kim Đan thì ta cũng không biết là Kim Đan kỳ, ngay cả phi hành cũng không biết."

Lúc này Sở Nghị Phong mới biết tu chân giả Kim Đan kỳ chỉ là cảnh giới xa nhất trong giới tu chân, mà căn bản người như vậy Triệu Vân không thèm nhìn tới.

Nhưng Sở Nghị Phong cũng không có hình thành Nguyên Anh, vì vậy hắn cũng nghĩ nếu mình sinh ra Nguyên Anh thì liệu có phải chịu sơ kiếp hay không.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Kết Giới

Vì chân nguyên bị phong ấn nên Sở Nghị Phong cũng không xem qua Kim Gian. Bắt quá hai năm không tu luyện cũng không cần lo lắng, tu vi có đột phá đạt tới Hoàng Lôi kỳ sẽ hình thành Nguyên Anh. Bây giờ Sở Nghị Phong nghĩ nếu tu vi không thật lùi thì được rồi, còn tu luyện gì ở nơi này?

Thủy lao tỉnh chẳng lẽ không có lục địa sao? Sở Nghị Phong không thích biển nhưng mà trước mắt đâu đâu cũng là nước.

Đương nhiên Thủy lao tỉnh tất cả đều là nước.

"A, phòng giam cũng ở trong nước!" Sở Nghị Phong không nghĩ mình sẽ biến thành cá, bình thường hẳn rất ghét cá.

"Người tưởng dễ sao? Người nghĩ có thể tại nhà lao dưới nước đều là người như thế nào không?"

"Dưới nước thật sự có phòng giam?"

"Đều có, bất quá trong phòng giam đều là đại hung đại ác, tội ác kinh người. Người có thể so sánh sao?"

"Ta không quan tâm. Nếu không bị giam cầm thì tốt vì ta cũng là con người. Còn muốn nhốt ta hai năm thật sự là quá đáng..." Sở Nghị Phong than vãn nói.

"Đừng có than vãn. Đã đến đây thì không ai giúp được người đâu. Nhưng vì Đinh Hành nói ta chiếu cố người một chút cho nên ta sẽ an bài cho người một chỗ tốt, cam đoan không có nước."

"Thật là tốt quá, là địa phương nào vậy?" Cuối cùng Sở Nghị Phong cũng nghe được một chút tin tốt, vội vàng hỏi.

"Ở nơi này" Triệu Vân đột nhiên chỉ.

Sở Nghị Phong lòng đầy hi vọng nhìn theo ngón tay của Triệu Vân. Nhưng đúng như người ta thường nói hi vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Sở Nghị Phong nhìn cảnh tượng xa xa lập tức hít vào một ngụm không khí.

Triệu Vân chỉ một nơi không có nước nhưng mà toàn băng, giống như Nam cực ở địa cầu. Nhìn vào chỉ có băng giá không có thứ gì khác. Chim cánh cụt, gấu trắng đều không. Chỉ thấy u uất từ khí, không có đến một tia sinh khí.

"Đưa ta tới địa phương này? Muốn đông cứng chết ta uh!" Sở Nghị Phong cảm thấy từ tận đáy lòng cảm giác rét lạnh khắc cốt ghi tâm. Vì chân nguyên của hắn đã bị phong ấn cho nên chỉ có thể kháng cự cái lạnh bằng cơ thể. Tự nhiên chịu không được.

"Như vậy cũng không trách ta được. Ai bảo người công lực kém, ráng chịu vậy." Triệu Vân mới nói một chút đã tới băng nguyên.

Triệu Vân đặt Sở Nghị Phong trên băng đồng thời trong tay xuất ra pháp quyết, một đạo bạch quang loé lên. Sở Nghị Phong cảm thấy chớp lên một trận băng nguyên sau đó xuất hiện một lỗ thủng lớn tới tận đáy băng.

Sở Nghị Phong phản xạ có điều kiện run rẩy cùng Triệu Vân tiến vào lỗ băng. Ở cửa băng quật có nhiều người đứng nhìn bọn họ, cũng giống như Triệu Vân chỉ khác có khí tức trên người. Họ đều là quản ngục.

Gặp Triệu Vân đi đến những người này đều hành lễ, trong miệng nói: "Triệu trưởng lão."

Triệu Vân miễn lễ rồi kéo Sở Nghị Phong đi tiếp.

Đi vào bên trong, Sở Nghị Phong phát hiện không còn lạnh quá. Mà đi một lúc liền xuất hiện rất nhiều băng quật lớn nhỏ. Trong đó còn có người giám ngục, bất quá băng quật không có đại môn, chỉ để trống.

"Tại sao không có cửa, không sợ người ta chạy sao?"

"Người bây giờ có thể chạy sao?"

Sở Nghị Phong hồi tâm nghĩ lại những người này đều giống mình đều bị phong ấn làm sao có thể chạy? Nhìn những người đó trên mặt xanh xám, Sở Nghị Phong có cảm giác như tiến vào bệnh viện. Những người này trải qua thời gian dài giam cầm hầu như mất đi hy vọng sống sót. Giống như xác chết đi động.

Sở Nghị Phong thấy ánh mắt vô hồn của họ liền cảm thấy phát lạnh tận đáy lòng. Không phải vì rét lạnh mà vì cảm giác cô độc. Cảm giác cô độc tràn ngập trái tim, liền nghĩ đến: "Mình cũng sẽ biến thành như thế này sao?"

"Người sẽ ở chỗ này" Triệu Vân đưa Sở Nghị Phong vào một cái băng quật rồi huy động vài cái.

Sở Nghị Phong trước tiên nhìn xung quanh dò xét. Kỳ thật cũng không dễ nhìn, đều là lam băng băng tần, bất quá diện tích không nhỏ chừng bảy tám mươi thước vuông.

Sở Nghị Phong vừa đi đến một bên băng quật thì xuất hiện một bức màn ánh sáng loá lên quang điện bắn vào Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong bị quang điện kích trúng và vào giữa băng quật, liền cảm thấy đầu một trận u u.

"Ha ha... Tiểu tử người đừng có nóng vội. Ta còn chưa nói cho người lao phòng này có kết giới lôi điện, không dễ chịu đâu." Triệu Vân nhìn Sở Nghị Phong run rẩy tại nền băng, cười nói.

"Người... vì cái gì mà không nói sớm chứ?" Sở Nghị Phong giãy dụa đứng lên trong mắt có tia lửa giận.

"Sao người không tự trách mình? Người còn ảo tưởng nghĩ rằng lao phòng này không có cửa cũng như có kết giới, thật sự là ngốc tử."

Sở Nghị Phong làm sao biết có kết giới, hắn bắt quá mới chỉ tu chân.

"Tốt lắm, người ở đây. Đinh Hành nói với ta người chỉ có hai năm, thời gian rất nhanh, rất nhanh. Ha ha..."

Triệu Vân cười to làm cho Sở Nghị Phong cảm thấy phần hận. Trong lòng có cảm giác bị giễu cợt.

Mà Triệu Vân cũng thật là an nhàn vô sự. Nhìn bọn người này thụ tội hắn mới có thể cảm nhận được một chút lạc thú.

Nhìn Triệu Vân rời đi, Sở Nghị Phong lập tức khoanh chân ngồi xuống đưa tâm thần vào đan điền xem xét cơ thể. Bởi vì vừa rời khi Sở Nghị Phong bị kết giới lôi điện oanh kích thì Kim Đan bị phong ấn hình như cũng có một tia chấn động làm cho tâm trạng băng lạnh của hắn có chút gợn sóng.

Mà khi Sở Nghị Phong đem tinh thần chìm vào thì không thấy phát hiện gì. Thuyết chung chỉ là một khối Kim Đan bị quang cầu màu trắng bao quanh không một khe hở.

Sở Nghị Phong dụng tâm thần quay quanh quang cầu vài lần đều không có phát hiện gì liền cảm thấy nhụt chí.

Nhưng khi hắn vừa muốn rời đi thì một tia chớp nhỏ xuất hiện bên ngoài quang cầu, tia chớp rất nhanh biến mất mà quang cầu cũng hơi nhúc nhích.

Lúc này không phải cảm giác của Sở Nghị Phong mà là tâm thần nhìn thấy rõ ràng.

"Sao lại thế?" Sở Nghị Phong không giải thích được điều khó hiểu này. Chỉ là khiếp sợ, giống như thấy được hy vọng phá phong ấn.

Sở Nghị Phong rất muốn xuất ra Lôi tiêu thần đạo kinh. Lại một phen nghiên cứu nhìn xem đây là như thế nào nhưng cũng không hiểu được.

Lúc Sở Nghị Phong đưa tinh thần chìm đắm tại Kim Đan thì một đạo tia chớp đồng dạng xuất hiện oanh kích quang cầu. Quang cầu lại run lên.

Đột nhiên linh quang Sở Nghị Phong sáng lên, trong lòng thầm nghĩ: "Có hay không? Vừa rồi kết giới là do tia chớp cung cấp năng lượng mà sự phụ có nói Lôi tiêu thần đạo kinh có thể luyện hoá hết thầy năng lượng. Ta cũng có thể hấp thu kết giới năng lượng, dùng nó luyện hoá phong ấn trong cơ thể." Nghĩ đến đây Sở Nghị Phong có chút hưng phấn, vì vậy lập tức chuẩn bị.

Sở Nghị Phong đứng lên, đến bên cạnh kết giới đưa bàn tay chạm vào kết giới.

"Ca sát!" Một đạo tia chớp hướng Sở Nghị Phong đánh tới. Bất quá Sở Nghị Phong chỉ đưa tay trái ra, so với lúc này ít hơn nhiều. Mà Sở Nghị Phong cũng có thể dụng tâm thần cảm thụ tia chớp tiến vào trong cơ thể.

Lúc này tia chớp có uy lực không lớn nhưng chân nguyên bị phong ấn vẫn không có đủ năng lượng dẫn dắt tia chớp chỉ đành mặc cho nó tiến vào trong cơ thể dọc theo kinh mạch, tự do vận hành. Năng lượng tia chớp còn chưa tới Đan điền thì đã mất tiêu, đồng thời tay trái cũng vì nhận điện mà trở nên có chút bất động. Bất quá Sở Nghị Phong không nghĩ việc đình chỉ mà tiếp tục thí nghiệm theo suy nghĩ của hắn. Vì vậy một lần nữa đưa tay trái chạm vào kết giới.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Oanh Kích Phong Ấn

Sở Nghị Phong cố ý dẫn phát tia chớp của kết giới tiến vào trong cơ thể. Sau đó dọc theo lộ tuyến vận hành giống nhau. Nhưng kết quả vẫn như cũ không tới được Đan điền đã tiêu tan. Mà tay trái Sở Nghị Phong càng thêm tê dại, may thay hắn đã thấy được một tia hy vọng.

Điện lưu biến đổi thật nhanh, vận hành dọc theo kinh mạch có dài hơn một chút. Mặc dù chỉ một chút nhưng Sở Nghị Phong cũng cảm giác được.

Tâm tình càng lúc càng tốt. Sở Nghị Phong lại đưa tay trái tiếp xúc kết giới, từng đạo tia chớp liên tiếp oanh kích cơ thể. Có lẽ do sự thay đổi điện lưu rất nhanh nên điểm tiêu tán lại ngày càng tiến về trước.

Mặc dù điện lưu cứ tiến tới liên tục nhưng tay trái Sở Nghị Phong sau một thời gian dài chịu đựng oanh kích cũng chịu không nổi nữa. Vốn tu luyện Lôi tiêu thần đạo kinh nên cơ thể Sở Nghị Phong có khả năng đối kháng điện rất lớn. Nhưng do không có chân nguyên hộ thể mà chỉ là nhờ lực lượng cơ thể mới có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Điện lưu oanh kích trên cơ thể Sở Nghị Phong, thiêu đốt kinh mạch trong thân thể. Dần dần, Sở Nghị Phong không chỉ cảm giác cánh tay trái như chết

đi, mà cơ nhục cũng gần như không thể nào chịu được trôi luyến nữa. Cả cánh tay không tự chủ được bắt đầu run rẩy. Mà đây chỉ là mặt ngoài còn kinh mạch trong cơ thể vì tiếp thu lỗi điện không ngừng oanh kích đã bắt đầu bị tổn thương. Trên tay trái Sở Nghị Phong xuất hiện nhiều vết thiêu đốt, mà một chút cơ nhục bị đốt đã bốc mùi khét.

Điện lưu tại cơ thể đã tiến rất gần tới Đan điền nhưng là do Sở Nghị Phong không ngừng kiên trì. Lúc này cảm giác đau lan khắp cơ thể cùng kinh mạch, thậm chí còn nhập vào xương cốt. Xương đầu đau đớn kịch liệt tựa hồ muốn nát bấy. Bất quá Sở Nghị Phong vẫn bất động như cũ, tựa hồ chỉ có một ý niệm là đưa điện lưu tới được Đan điền nhất định phải khai phá phong ấn.

Chỉ dựa vào một tinh thần bất khuất mà Sở Nghị Phong kiên trì thực hiện. Lúc này không chỉ cánh tay run rẩy mà cả nửa người bên trái cũng run rẩy. Cơ thể còn có dấu hiệu loạn choạng không ngừng nhưng điện lưu trong cơ thể càng tiến xa hơn.

Rốt cuộc một đạo năng lượng do điện lưu hình thành đã đến cạnh phong ấn. Ngay sau đó, đạo điện lưu tiếp theo trong nháy mắt nhẹ nhàng oanh kích trên quang cầu phong ấn.

Quang cầu chỉ chớp lên một cái, rồi sau đó không có động tĩnh.

Hy vọng đã đến gần hơn, Sở Nghị Phong lại càng hưng phấn điên cuồng tiếp xúc kết giới đem lỗi điện mạnh hơn truyền vào cơ thể. Cổ lực lượng mạnh mẽ đánh vào phong ấn. Quang cầu màu trắng trong chớp mắt sẫm màu đi, chớp lên nhưng cuối cùng cũng khôi phục như cũ không có gì thay đổi.

Nhưng trong lần cuối cùng chạm kết giới Sở Nghị Phong bị điện lưu mạnh hơn oanh kích bay đi ra ngoài xa khỏi kết giới mà hậu não hắn cũng bị một trận mê mụ đi.

Người canh giữ băng quật nghe thấy nơi giam giữ Sở Nghị Phong có động tĩnh liền chạy tới thì thấy Sở Nghị Phong đang nằm trên băng toàn thân đều run rẩy. Thấy trên kết giới điện quang còn chưa biến mất, liền khinh thường lạnh giá nói: "Tự làm tự chịu."

Lúc Sở Nghị Phong tỉnh lại, thấy chỗ tiếp xúc kết giới ở tay trái cháy đen như là than củi nhưng mà vẫn còn cảm giác, chỉ là hoạt động có chút gượng gượng. Thân thể Sở Nghị Phong ở Chanh Lôi Trung kỳ có thể so sánh với thân thể của tu chân giả ở Nguyên Anh kỳ, bởi vậy hắn không có bị thương tổn nghiêm trọng, chỉ là cánh tay trái từng đợt từng đợt đau đớn làm hắn phiền lòng.

Đây không phải là điều quan tâm nhất của Sở Nghị Phong, điều hắn lo lắng nhất là phong ấn trong cơ thể cho nên vừa tỉnh lại hắn liền đem tinh thần chìm vào trong cơ thể xem xét phong ấn.

Khi hắn nhìn phong ấn thì thấy phong ấn vẫn như vậy chỉ có điểm làm hắn hoan hỉ là quang cầu có một điểm biến thành tối sẫm.

Nguyên lúc đầu quang cầu màu trắng như bây giờ đã trở thành màu phân bạch, nhìn âm đạm đi rất nhiều. Nó cho thấy cố gắng của Sở Nghị Phong đã có hiệu quả.

Sở Nghị Phong thấy kết quả như vậy lập tức đứng lên, lại hướng kết giới đưa tay trái lên.

Từng đạo tia chớp đánh vào cơ thể Sở Nghị Phong, truyền dọc theo kinh mạch. Do kinh mạch đến Đan điền đã được đã thông mà khắp cơ thể đều đã đầy điện lượng cho nên đại bộ phận tia chớp đều hướng phong ấn đi tới, đánh vào phong ấn.

Phong ấn không ngừng loạn choạng, lúc sáng lúc tối, loé lên không ngừng. Nhưng mà thực tế phong ấn không dễ phá bỏ như suy nghĩ của Sở Nghị Phong. Hắn tổng cộng bị đánh bảy mươi mấy lần, kết quả là phong ấn chỉ còn lại một tầng màu trắng bạc.

Nhưng cái giá phải trả là cánh tay trái của Sở Nghị Phong không đưa lên được mà kinh mạch cũng hoàn toàn hư hao, điện lưu mới rất khó đi đến Đan điền. Lại còn từ những chỗ hư hại tán phát ra cơ thể, vài lần hắn cảm thấy trái tim bị lỗi điện oanh kích.

"Tạm thời dừng sao?" Sở Nghị Phong tự hỏi. "Không, không được. Tay trái không còn thì còn tay phải, tay phải mất thì còn hai chân, nhất định phải giải khai phong ấn."

Kỳ thật vì cái gì muốn phá phong ấn. Chỉ cần thời gian hai năm tự nhiên có thể cởi. Nhưng trong lòng Sở Nghị Phong có cảm giác bất an phi thường.

Khi hắn vào băng quật cảm giác cô độc xuất hiện làm cho hắn cảm thấy áp lực không có chỗ phát tiết cho nên hắn biết hắn không thể bị vây khốn như vậy. Nếu cứ như vậy cho dù chỉ hai năm hắn cũng không thể hồi tỉnh như lúc đầu mà sẽ bị áp lực cô độc áp bức. Bây giờ có cơ hội phá phong ấn, vậy đây là động lực. Sở Nghị Phong bây giờ không đơn giản chỉ đột phá phong ấn mà còn là một điểm trên con đường nhân sinh của Sở Nghị Phong, nếu có thể làm được thì phải làm.

Sở Nghị Phong đứng lên, không chút do dự đưa tay trái hướng kết giới. Với kinh nghiệm trong quá trình đã thông kinh mạch vừa rồi cùng với sự đau đớn và với dấu chỉ bất khuất cuối cùng kinh mạch cũng được thông. Từng đạo điện lưu lại đánh vào phong ấn.

"Oanh..." Sở Nghị Phong lại bị đánh bay một lần nữa. Lại hôn mê.

Mà từ xa cách vài tinh cầu, Dĩnh Hành cũng cảm thấy một trận tâm động rung mình một cái, tựa hồ dự cảm có điều gì sẽ phát sinh.

Sở Nghị Phong đã có vài lần tỉnh lại, theo thói quen đều xem xét phong ấn. Vừa muốn đứng lên nhưng thân thể lập tức ngưng lại. Sau một lúc lâu có chút không tự chủ được, tựa hồ giống như bị sét đánh trên mặt hoàn toàn bất động. Bây giờ trên mặt Sở Nghị Phong xuất hiện nét khó tin sau đó biến thành hưng phấn mừng như điên.

Tại băng quật Sở Nghị Phong cười to, tựa như chỉ có mình hắn trên đời. Bởi vì hắn biết mình còn sống không có chết, tinh thần của hắn còn sống.

Người coi ngục nghe tiếng thấy Sở Nghị Phong cười to giống như người điên. Không biết hắn vì cái gì bật cười cuối cùng nói một câu: "Thằng điên." Sau đó xem xét kết giới vẫn như cũ liền không để ý Sở Nghị Phong nữa mà đi mất.

Rốt cuộc cũng dừng cười, Sở Nghị Phong bình phục hưng phấn tâm thần chìm vào cơ thể. Quang cầu màu trắng vẫn tồn tại như cũ. Nhưng nếu cẩn thận nhìn sẽ phát hiện trên quang cầu có một lỗ hồng mà qua đó Sở Nghị Phong có thể cảm nhận sự tồn tại của Kim Đan. Điều đó cũng minh chứng cho một điều, hắn có thể vận dụng năng lượng Kim Đan.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Luyện Hoá Phong Ấn

Có thể vận dụng lực lượng của chính mình có thể nói tựa như được ăn một bữa tiệc lớn mong chờ đã lâu. Chân nguyên trong cơ thể Sở Nghị Phong vận hành dựa theo lộ tuyến của Lôi tiêu thần đạo kinh. Cùng lúc đó chung quanh Kim Đan không ngừng loé lên từng đạo tia chớp, đồng thời từng đạo tia chớp cũng oanh kích phong ấn còn lại.

Oanh kích lúc này hoàn toàn khác vừa rồi. Lúc trước là mượn lực bên ngoài còn bây giờ là năng lượng tia chớp của chân nguyên trong cơ thể dựa theo ý chí Sở Nghị Phong sinh ra lôi điện. Không còn đơn giản oanh kích mà là hoá luyện hấp thu.

Phong ấn cũng là năng lượng mà Lôi tiêu thần đạo kinh có thể luyện hoá.

Chỗ khuyết của phong ấn càng lúc càng lớn. Sở Nghị Phong có thể vận hành chân nguyên càng lúc càng nhiều mà tốc độ luyện hoá lại càng nhanh hơn. Sở Nghị Phong lúc này không có thời gian nghỉ ngơi mà chỉ có thể vận hành hết sức chân nguyên luyện hoá phong ấn.

Cùng lúc đó chân nguyên trong cơ thể đồng thời cũng vận hành chữa trị kinh mạch bị tổn thương cùng với xương cốt cơ nhục.

Kinh mạch sau khi bị lôi điện oanh kích nay được chữa trị lại cho năng lượng điện lưu đi qua nhanh hơn. Khi bị năng lượng lôi điện tàn sát ra khắp cơ thể đã làm tổn thương cơ nhục, nhưng sau khi khôi phục lại càng thêm cứng rắn. Các tế bào thêm gắn kết chặt chẽ, mật độ càng cao hơn làm xương cốt cứng lên không ít.

Toàn bộ năng lượng lôi điện còn tồn đọng lại trong tay bị Sở Nghị Phong mang đến Kim Đan. Kim Đan không ngừng toả ra quang mạng do Chanh Sắc từ từ hướng màu vàng biến đổi vì vật tu vi của Sở Nghị Phong cũng gia tăng không ngừng tiến vào Chanh Lôi hậu kỳ.

Phá mở phong ấn, đem toàn bộ thương tích tu bổ xong, Sở Nghị Phong không hề vội vã. Chỉ là bắt đầu từ từ tu luyện, mặc dù còn lại một bộ phận năng lượng phong ấn nhưng Sở Nghị Phong thấy kinh mạch biến đổi cũng ngừng lại. Vì theo Lôi tiêu thần đạo kinh ghi lại khi tu luyện có cảm giác thì đã tới cực hạn.

Sở Nghị Phong lúc này đã có thể từ từ vật giới chỉ lấy ra Kim Giáp. Nhưng không muốn sau này phải mang ra lần nữa nên hắn bắt đầu xem xét toàn diện một lần, từ đó đối với Lôi tiêu thần đạo kinh có một sự cảm ngộ toàn diện vô cùng lớn.

Lúc này đây kẻ mê học là Sở Nghị Phong đã nghiền cứu Lôi tiêu thần đạo kinh vô cùng thấu đáo. Biết chú ý đến khả năng quan trọng của Lôi tiêu thần đạo kinh là luyện hoá hết thảy năng lượng. Nguyên lai Lôi tiêu thần đạo kinh có ghi lại người tu luyện Lôi tiêu thần đạo kinh dùng chính mình làm vật dẫn, lợi dụng lôi điện làm thủ đoạn, thay đổi tính chất tất cả năng lượng tự nhiên hoá thành chân nguyên của chính mình.

Thân thể và lôi điện vừa hô vừa ứng. Thân thể là bình chứa, càng lớn càng chứa nhiều năng lượng, tu vi lại càng tăng cao. Đồng thời sinh ra năng lượng lôi điện càng lớn, mà lôi điện càng mạnh thì tẩy luyện năng lượng càng tinh thuần lại làm cho năng lực tu vi gia tăng. Cứ tuần hoàn như vậy, tu vi tu luyện gia tăng ngày càng cao.

Lôi tiêu thần đạo kinh ghi lại phương pháp chuyên môn làm sao đem đi chúng năng lượng luyện hoá, nếu lúc này Sở Nghị Phong bị phong ấn hắn có thể dễ dàng phá giải phong ấn.

Mà sau khi biết phương pháp này Sở Nghị Phong bắt đầu luyện hoá năng lượng phong ấn còn sót lại trong cơ thể. Tâm thần chìm vào trong cơ thể có thể thấy rõ ràng phần phong ấn còn lại đang được các tia lôi điện thật nhỏ bao quanh, không ngừng oanh kích, từ từ luyện hoá biến thành những tia nhỏ năng lượng tiến vào trong vòng tuần hoàn năng lượng của cơ thể rồi lại tiến về Đan điền, biến thành tu vi của chính mình.

Mặc dù bị cầm tù nhưng lúc này Sở Nghị Phong không còn cảm giác cô độc. Bây giờ hắn chìm đắm trong trạng thái tu luyện tuyệt vời.

Thời gian bất giác trôi qua đã một năm sau. Bất quá Triệu Vân một năm sau lại xuất hiện.

Sở Nghị Phong đang ngồi luyện hoá một chút phong ấn còn lại thì Triệu Vân đã xuất hiện bên ngoài kết giới không một tiếng động.

Sở Nghị Phong lúc đầu bị phong ấn chân nguyên không có một chút cảm giác nhưng sau khi chân nguyên thay đổi đã có thể phát hiện một chút thay đổi bên ngoài kết giới, tuy nhiên kết giới thật sự có chút trở lực đối với thần thức.

"Sở Nghị Phong, A, tiểu tử" Triệu Vân cao giọng nói: "Chân nguyên đã bị phong ấn còn tu luyện cái gì nữa?"

Bởi vì Sở Nghị Phong còn ở trong kết giới cho nên Triệu Vân cũng không phát hiện Sở Nghị Phong đã phá mở phong ấn, trên người tràn ngập chân nguyên.

"Thế thì sao?" Sở Nghị Phong có chút không nhịn được, hắn bây giờ không muốn nói chuyện cùng bất kỳ kẻ nào.

"Ah, thanh âm rất lớn, xem ra ngươi cũng không tệ. Ta cũng an tâm" Triệu Vân giọng nói có chút ngượng ngập.

"Ngươi đến đây chỉ để nói vậy?"

"Là ta có chút bận rộn không thường xuyên đến xem xét ngươi, bất quá ngươi bây giờ có vẻ tốt. Ta đối với Đinh Hành cũng có giao ước nhưng vài ngày nữa ta có việc phải đi. Ta sẽ bảo người chiếu cố tốt cho ngươi."

"Ngươi phải đi? Có thể mang ta theo không?" Sở Nghị Phong nghe được tin đó tâm tư liền rời khỏi việc tu luyện.

"Nghĩ gì vậy? ngươi bây giờ là bị giam. Còn muốn theo ta đi?"

"Ngươi nói gì?" Sở Nghị Phong vừa đứng lên được nửa người thì lại ngồi xuống: "Ngươi không đến xem ta, ta cũng qua được thời gian dài như vậy. Giờ ngươi ra đi, không quản ta, lúc ngươi về ta cũng đã rời đi rồi. Hơn nữa cũng không quay trở lại đây, hừ"

Triệu Vân trừng mắt lên quát: "A, tiểu tử ngươi nói chuyện thật khiến người ta tức giận, Nếu ta không chiếu cố ngươi, có lẽ ngươi đã bị lột da rồi. Tưởng rằng bị giam đều yên ổn như ngươi sao, ngươi có nghe tiếng kêu của những kẻ khác không?"

"Tiếng kêu? tiếng kêu gì? không có nghe thấy." Sở Nghị Phong tựa hồ hiểu ra thời gian dài như vậy không có ai quản hắn, nguyên lai là do Triệu Vân an bài. Còn tiếng thét thảm thiết của kẻ khác hắn căn bản không nghe thấy, bởi vì loại âm thanh này đều bị kết giới ngăn cách.

"Hừ, nếu không nể mặt Đinh Hành, ta nhất định tự mình giáo huấn ngươi. Dừng lại!" Lúc nói chuyện Triệu Vân không để ý Sở Nghị Phong quay đầu bước đi.

Đối với Sở Nghị Phong mà nói, bất quá là một đoạn thời gian thôi. Cuộc sống lao ngục của hắn không có quá thay đổi, là tại tiến hành tu luyện.

Phong ấn trong cơ thể đều đã luyện hoá hết thành chân nguyên của hắn, mà tu vi của hắn cũng tiến đến Chanh Lôi hậu kỳ, bên trong Chanh Sắc Kim Đan ẩn chứa màu vàng.

Bất quá khi Triệu Vân rời đi thì cuộc sống bình yên của Sở Nghị Phong tựa hồ chấm dứt.

Ngày đã tàn, Sở Nghị Phong đang xem xét một chút pháp quyết phòng ngự công kích. Một tay nắm Kim Giản mang theo trong người lẳng lặng nghiên cứu thì nghe tiếng chân bên ngoài truyền đến.

Sở Nghị Phong liền cắt Kim Giản, định chỉ chân nguyên vận hành che giấu tu vi của mình.

Một lát sau, hiện ra trước mắt Sở Nghị Phong là một người cho tới bây giờ chưa từng gặp qua. Người này một thân béo tốt không ngừng rung động, hai mắt nhỏ dị thường cùng với khuôn mặt thật không hài hoà, như một cái bánh bao gắn hai hạt đậu. Chỉ là thỉnh thoảng ánh mắt âm hàn chớp động làm cho Sở Nghị Phong cảm thấy trong lòng có một chút không ổn, như có việc gì xấu phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Dịch Toái Địch Từ Bình

"Người tên Sở Nghị Phong?" Thanh âm ôn hòa từ người mập mạp truyền đến. Nhưng giọng nói cùng với ánh mắt hần không tương đồng khiến cho Sở Nghị Phong có cảm giác quái dị, tựa như một dạng khẩu phật tâm xà, muốn giết người nhưng lời nói lại vô cùng ngọt ngào. Chỉ là trong tay hần cầm hung khí lạnh như băng đã làm bại lộ rõ ràng tâm tư của hần.

"Người là ai?" Sở Nghị Phong hỏi nhẹ.

"Người quản lý người." Người mập mạp vừa nói vừa ném một chiếc bình màu tím vào kết giới nhưng không có một sự cản trở nào. Chiếc bình rơi "đang" một tiếng trên nền băng lạnh.

"Cái gì thế?" Thân thể Sở Nghị Phong không chút động đậy, lạnh lùng hỏi.

"Thuốc, cho người uống." Giọng nói người mập ôn hòa tựa như đã trải qua huấn luyện, không có một chút nào biến đổi trong giọng nói.

"Uống thuốc làm gì?"

"Thí nghiệm được liệu."

"Cái gì?" Sở Nghị Phong nhìn người mập. Vốn là sinh viên trường y, hần biết các loại thuốc hữu ích bình thường đều trải qua rất nhiều lần thí nghiệm, bắt đầu là dùng chuột, rồi khi sau đó mới đến những người tình nguyện, nhưng giờ hần cảm thấy mình như một chú chuột.

"Sao người ném cho ta? Ta không uống." Sở Nghị Phong liếc mắt một cái, ngồi yên trên băng lạnh không để ý tới người mập.

"Người tốt nhất là nghe lời ta" người mập bình tĩnh nói, trong mắt hần quang lóe ra.

"Hừ!" Sở Nghị Phong không để ý tới hần, nhìn qua một bên.

"Hắc hắc....." người mập kia đột nhiên cười âm trầm làm Sở Nghị Phong cảm thấy sợ hãi.

Chỉ thấy đột nhiên người mập kia hai tay không ngừng chuyển động, hần quang trong mắt ngày càng lóe sáng.

Sở Nghị Phong cảnh giác nhìn người mập. Nhưng bỗng nhiên vang lên tiếng sấm, một đạo tia chớp to lớn đánh ở xung quanh Sở Nghị Phong.

"A!" Sở Nghị Phong kêu thảm, lăn ra ngoài, trên mình tỏa ra khói xanh.

Thật ra Sở Nghị Phong hoàn toàn có thể lợi dụng Lôi tiêu thân đạo kinh phát ra lôi điện luyện hóa năng lượng nhưng bây giờ hần không thể làm như vậy nếu không sẽ bị người mập kia nhìn thấy chân nguyên hần đã khôi phục, cho nên bây giờ Sở Nghị Phong chỉ có thể cố chịu. Cũng may là thân thể hần không ngừng tiếp nhận oanh kích của lôi điện nên đối với lôi điện có năng lực chống đỡ phi thường.

Sở Nghị Phong gầy dựa đứng lên, trong lòng thầm mắng: "tên mập chết kia, nếu ta ra được bên ngoài nhất định cho người ăn sét."

Bất quá, tên mập đã nói trước: "Xem ra thân thể người cũng không tệ lắm, bị lôi điện oanh kích mà có thể đứng lên nhanh như vậy. Được, hoàn này chỉ có thể cho người uống."

"Hừ, có bản lĩnh thì cho lôi điện đánh nữa, ta đây không uống." Sở Nghị Phong tỏ ra không sợ, vẫn ngồi trên mặt băng.

"Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt." Tên mập lại mắng một câu, đồng thời tay động pháp quyết, một đạo lôi điện còn to hơn lúc nãy đánh về Sở Nghị Phong.

Bất quá lúc này hần đã có sự chuẩn bị tốt, thấy tên mập vừa tung pháp quyết lập tức cảnh giác đứng lên, lôi điện vừa lóe hần đã chạy ra chỗ khác.

Nhưng mà hần còn chưa ổn định thân hình thì đạo lôi điện như có mắt đuổi sát tới bên hần. Sở Nghị Phong khiếp sợ lại bị lôi điện đánh trúng sau lưng, ngã lăn về phía trước.

"A!" Sở Nghị Phong kêu lên thảm thiết, thu hút hai người quản ngục băng đi tới. Một người đi tới nói nhỏ với tên mập, sau đó thấy tên mập tiếp tục ôn hòa nói: "Triệu Vân đã đi rồi, hiện nay ở đây do ta làm chủ, ta quyết định. Đã bị giam thì phải bị trừng phạt, nếu không làm thế nào cho bọn chúng nhớ kỷ giáo huấn."

Vừa nói tên mập vừa khoát tay. Người quản ngục liền lui ra sau, chỉ là trước khi rời khỏi có nhìn về Sở Nghị Phong với ánh mắt có tia bất đắc dĩ, còn có ý xin lỗi, làm cho Sở Nghị Phong nhớ lúc Triệu Vân tới, trong lòng nghĩ: "Xem ra lúc trước cuộc sống tốt thật sự là do Triệu Vân chiếu cố ta."

Bất quá, cuộc sống tốt đã qua. Giờ đây tên mập lại đem lôi điện đánh hần bay loạn xạ, nhưng mà hần tuyệt đối không uống.

Mà lúc này, đột nhiên một người đến bên cạnh tên mập nói nhỏ, tên mập hơi nhíu mày sau đó nói với Sở Nghị Phong: "Tốt nhất người ngoan ngoãn mà uống thuốc đi, sẽ không chết đâu. Nhưng nếu người không uống, ta nhất định sẽ cho người ném tư vị sống không bằng chết."

Nói xong, thân thể mập mạp run run rồi đi.

Tên mập đi khỏi Sở Nghị Phong cũng không muốn di chuyển, chỉ nằm một chỗ. Nhưng trong cơ thể bắt đầu vận động Lôi tiêu thân đạo kinh nhanh

chống chữa trị thân thể bị lôi điện oanh kích, đồng thời toàn bộ năng lượng lôi điện còn trong cơ thể bị luyện hóa, biến thành chân nguyên chính mình, từ từ đi vào Kim Đan.

Sở Nghị Phong mặc dù bị lôi điện oanh kích nhưng vô tình lại giúp gia tăng tu vi, làm cho Sở Nghị Phong nghĩ tới Lan thần từng nói: "Lôi tiêu thần đạo kinh có thể tự hấp thụ năng lượng từ lôi điện."

Nghĩ vậy đột nhiên Sở Nghị Phong nảy ra một ý niệm: "Liệu có thể dùng lôi điện từ kết giới sinh ra để tu luyện?" Mang ý niệm này trong đầu, hắn liền muốn thử một chút bất quá lúc này cơ thể chưa hoàn toàn hồi phục phải chờ một đoạn thời gian.

Vì vừa đem Lôi tiêu thần đạo kinh chữa trị tổn thương thì hắn cảm thấy trong kinh mạch một trận ba động cho nên hắn còn chưa đi thử nghiệm ý nghĩ mới này. Bất quá trong lúc vô ý hắn nhìn thấy chiếc bình, trầm nghĩ: "Đây là thuốc gì mà muốn ta uống?"

Vì vậy Sở Nghị Phong nhặt chiếc bình lên vừa định mở thì nghe bên ngoài một tiếng ho khan, nhìn ra thì là người quản ngục.

Âm thanh người quản ngục bình thần nói: "Ta khuyên ngươi tốt nhất là không nên mở ra."

Vì lời quản ngục vừa nói, Sở Nghị Phong liền cảm thấy hảo cảm, hỏi: "tại sao?"

Đan dược của Lưu trưởng lão không phải trò đùa, có thể ngươi vừa mở thì sẽ có cái gì đó nguy hiểm, lúc đó ngươi dù chết như thế nào cũng không biết đâu.

"A!" Nghe nói thế hắn lập tức ném chiếc bình ra ngoài.

Song một chuyện không ai tưởng được xảy ra, chiếc bình rơi xuống liền bị vỡ nát.

Con mắt Sở Nghị Phong thiếu chút nữa rơi ra: "sao có thể xảy ra như vậy!"

Vị quản ngục kia nhú mày nhìn gắt gao, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện này.

Bất quá chuyện nghiêm trọng còn ở phía sau. Đúng như lời quản ngục đã nói, từ chiếc bình vỡ nát toát ra một cỗ khói đen từ từ lan rộng.

"A!" Sở Nghị Phong kêu lên sợ hãi lập tức núp vào bên cạnh.

Nhưng khói đen lan rất nhanh chỉ chốc lát đã tràn ngập phân nửa ngục băng.

Sở Nghị Phong đi nhanh vòng qua khói đen đến trước mặt quản ngục, chỉ cách kết giới kêu lên: "Nhanh một chút mở kết giới cho ta ra ngoài"

Quản ngục bộ dáng có chút khẩn cấp, dù sao Triệu Vân cũng căn dặn hắn chiếu cố Sở Nghị Phong. Sở Nghị Phong bị lôi điện oanh kích thì hắn đến ngăn cản, mặc dù không có tác dụng nhưng Sở Nghị Phong cũng không chết. Nhưng hiện nay nếu bị nhiễm khói đen thì hậu quả không biết sẽ ra sao.

"Chính ta cũng không biết pháp quyết mở kết giới." Quản ngục lo lắng nói.

"A, ngươi không phải là quản ngục sao? Như thế nào lại không biết" Sở Nghị Phong vội vã nói.

"Chỉ có ở cấp trưởng lão mới biết, chúng ta khan thủ cũng đều không biết."

"Vậy bây giờ ngươi đứng đó nhìn ta chết sao? Nhanh nghĩ biện pháp đi, tìm tên mập chết tiết kia đi." Sở Nghị Phong đã bắt đầu phát cuồng.

"Ngươi kiên trì một chút nha, ta lập tức đi gọi Lưu trưởng lão." Vừa nói quản ngục vội vã chạy đi.

"Ta kiên trì? ta kiên trì như thế nào đây? Ngươi có bản lĩnh thì làm cho khói đen dừng qua đây. Khốn kiếp, tên mập chết tiết còn dùng cách này để đối phó ta."

Chính là bất kể thế nào , khói đen cũng không ngừng phát tán.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Phong Cuồng Địch Kết Giới

Khói đen không ngừng phát tán, càng lúc càng dày đặc. Đứng bên ngoài Sở Nghị Phong đã nhìn không ra vị trí chiếc bình, hơn nữa bây giờ hấn vì núp khói đen mà càng lúc càng gần kết giới, chỉ một bước là dẫn phát lôi điện của kết giới.

Quản ngục cùng tên mập còn chưa xuất hiện, hấn đã cảm thấy khói đen toát ra mùi khó chịu, ngay trên mặt băng cũng đã nhuộm đen, mục nát đi một phần.

Khói đen vẫn lan ra, Sở Nghị Phong không có chỗ né tránh, thậm chí hấn còn cảm giác được một bộ phận khói đen đi vào cơ thể bắt đầu ăn mòn cơ thể. Hấn thầm nghĩ trong lòng: "Bị sét đánh xem ra còn tốt hơn khói đen, không bị mục nát hủy đi dung nhan."

Vì vậy hấn liền tiến đến kết giới.

Ca...sát.

Sở Nghị Phong cùng kết giới tiếp xúc, làm phát ra đầy đặc lôi điện, không ngừng đánh về phía Sở Nghị Phong, khiến cho toàn thân hấn run rẩy loạn xạ choạng tựa như đang nhảy múa.

Lúc này Sở Nghị Phong càng tiến về phía kết giới, ngoại trừ các đạo lôi điện to lớn không ngừng oanh kích, bên ngoài hấn còn bị bao bởi các tia điện, tựa hồ như chìm vào kết giới.

Nhưng mà lôi điện mang đến một điều tốt không tưởng, khói đen như sợ hãi lôi điện, mỗi khi một tia lôi điện xuyên qua khói đen liền biến mất.

Nhưng lúc này chiếc bình vỡ không ngừng toát ra khói đen, cũng không biết chiếc bình nhỏ kia rốt cuộc là chứa bao nhiêu khói đen.

Cho nên trong thời gian ngắn cả băng quật tựa hồ như chìm trong khói đen còn có lôi điện không ngừng phát nổ.

Lưu Quán nhận được báo cáo của quản ngục lập tức chạy tới băng quật nhưng khi hấn chứng kiến tình cảnh thì cũng có chút kinh hãi.

Quản ngục vội vàng nhắc nhở Lưu Quán: "Lưu trưởng lão người mau thả Sở Nghị Phong ra đi. Nếu Triệu trưởng lão trở về mà hấn có bề gì, chúng ta không dễ trả lời."

Lưu Quán trong mắt có chút hưng phấn nhìn kết giới bên trong, với lời quản ngục nói tựa như không nghe thấy, chỉ nhíu mày. Chốc lát mới nói một câu: "xem ra khói đó còn sợ lôi điện, phải cải tiến một phen."

Quản ngục mới hiểu được Lưu Quán căn bản là không nghĩ thả Sở Nghị Phong ra mà ngược lại đang quan sát được liệu. Trong lòng lo lắng, vội vàng nói: "Lưu trưởng lão, ngài nhìn kết giới này."

Lưu Quán mập mập lộ ra một tia tàn nhẫn nhưng vẫn ôn hòa nói: "Kết giới không thể dỡ bỏ, nếu không khói đen sẽ lan đến đây, hơn nữa lôi điện đang phát ra, muốn bỏ cũng bỏ không được. Đợi một chút đi, chỉ hy vọng tên Sở Nghị Phong kia mạng lớn."

Quản ngục làm sao không biết ý tứ Lưu Quán, hơn nữa hấn đã sớm nghe nói Lưu Quán dùng phạm nhân Thủy lao tình làm thí nghiệm. Nhưng bây giờ nói cái gì cũng đã muộn rồi, trước tình cảnh Sở Nghị Phong lãnh ít dữ nhiều quản ngục đã nghĩ tới cơn tức giận điên cuồng sau này của Triệu Vân.

"Người ở đây xem, nếu có chuyện gì phát sinh thì báo cho ta biết" Nói xong Lưu Quán đứng đỉnh rồi đi, mang theo một tia thỏa mãn.

Khan thủ chỉ có thể âm thầm lo lắng, nhưng mà cũng không có biện pháp gì.

Mà lúc này Sở Nghị Phong đang trải qua kinh nghiệm thống khổ nhất từ trước tới nay.

Ngay khi hấn đi vào kết giới, lực lượng kết giới liền bị dẫn phát, từng đạo tia chớp không ngừng oanh kích Sở Nghị Phong.

Lúc này Sở Nghị Phong cũng không bị lôi điện đánh nổ mà chỉ không ngừng bị oanh kích. Bất quá lúc này Sở Nghị Phong đang dùng Lôi tiêu thần đạo kinh luyện hóa toàn bộ năng lượng lôi điện đi vào cơ thể.

Đồng thời một chút khói đen tiến vào lúc này cũng đã bị lôi điện luyện hóa thành một bộ phận chân nguyên. Mà lúc này khói đen trong băng quật cũng đã giảm bớt rất nhiều, hơn nữa vì lôi điện khiến cho không tiến lại gần Sở Nghị Phong được.

Bây giờ uy hiếp lớn nhất của Sở Nghị Phong không phải là khói đen mà là lôi điện của kết giới dày đặc không ngừng nghỉ đánh tới hấn, chuyển hóa thành năng lượng tiến vào cơ thể Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong vận dụng Lôi tiêu thần đạo kinh, năng lượng trong kinh mạch hấn điên cuồng vận chuyển, phần lớn trải qua tẩy luyện đi vào Kim Đan. Kim Đan lập tức phóng ra chói mắt quang mang, tu vi nhanh chóng gia tăng.

Nhưng tốc độ luyện hóa dù rất nhanh nhưng vẫn không theo kịp năng lượng tiến vào cơ thể. Năng lượng càng ngày càng khổng lồ, vẫn còn phần năng lượng lôi điện không được luyện hóa, bắt đầu phá hủy kinh mạch.

Lôi điện chưa luyện hóa phá hư kinh mạch tiến vào cơ thể, đồng thời cũng phá hoại cơ thể. Đầu tiên là cánh tay Sở Nghị Phong đột nhiên bị vỡ toạc ra, máu tươi lênh láng.

Sở Nghi Phong trong lòng lo lắng, lập tức vận chuyển tốc độ chân nguyên lên cao, bất kể năng lượng luyện hóa hay không cũng đều vận hành trong kinh mạch.

Như vậy mang đến hậu quả là làm cho lõi điện chưa luyện hóa đến nơi khiến kinh mạch bị phá hư dẫn đến toàn thân kinh mạch đều bị phá hư, cuối cùng cơ thể có thể bị xé rách. Cảm thấy toàn thân đầu các khớp xương đều đau đớn. Lúc này Sở Nghi Phong đã không còn cảm giác đau toàn thân nữa, tựa hồ đều bị phá hủy bởi lõi điện.

Nhưng bỗng chốc hắn cảm thấy một cỗ năng lượng trong Đan Điền từ từ vận hành dọc theo kinh mạch, chậm rãi chữa trị làm cho kinh mạch sau khi chữa trị càng thêm rộng lớn, giống như một dòng suối nhỏ nay trở thành con sông, năng lượng một lần nữa lại chảy theo kinh mạch. Đồng thời một trận đau nhức truyền đến đại não Sở Nghi Phong, làm cho hắn đau đớn dữ dội.

Sở Nghi Phong cố nén đau đớn, đem tâm thần ổn định cỗ năng lượng này, tiếp tục vận hành tại kinh mạch toàn thân. Mà các nơi hao tổn lại được chữa trị, rốt cuộc cỗ năng lượng cũng yếu dần, cuối cùng hắn cảm giác cỗ năng lượng tiến vào Tử Tinh ngọc hồ lô.

Kinh mạch được mở rộng, Sở Nghi Phong thừa dịp nắm thời cơ vận khởi Lôi tiêu thần đạo kinh nhanh chóng luyện hóa lõi điện phá hoại, từng đạo năng lượng tinh thuần cường đại hơn rót vào Kim Đan, vì vậy Kim Đan nhanh chóng biến thành màu vàng.

Nhưng chuyện này còn lâu mới chấp dứt, bởi vì Sở Nghi Phong còn ở trong kết giới. Kết giới phát ra lõi điện tiếp tục oanh kích thân thể hắn, kinh mạch vừa được Tử Tinh ngọc hồ lô chữa trị không kiên trì được bao lâu lại bị đại lượng lõi điện phá hư.

Sở Nghi Phong lại đem lõi điện dẫn nhập kinh mạch toàn thân làm cho kinh mạch lại một lần nữa bị phá hủy toàn bộ, nhưng mà cỗ năng lượng của Tử Tinh ngọc hồ lô lại một lần nữa xuất hiện.

Cùng lúc đó tâm thần của hắn cũng được lõi điện rèn luyện nhanh chóng tăng cao, làm cho năng lực khống chế năng lượng tăng rất nhiều.

làm ơn thanks để có xu mà mướn người dịch chứ

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lạc Cung Thần

Đó chính là không phá thì không lập, phá rồi lại lập. Kinh mạch Sở Nghi Phong lần lượt bị phá hư rồi sau đó lại được chữa trị, càng ngày càng trở nên rộng lớn, từ một dòng suối nhỏ biến thành một dòng sông, rồi từ một dòng sông nhỏ mở rộng thành dòng sông lớn.

Giống với quá trình xảy ra trong kinh mạch, cơ thể cũng đồng thời cũng phát sinh biến hóa. Những sợi cơ trong cơ thể sau khi bị xé rách lại khôi phục, khôi phục rồi lại xé rách, chậm rãi gia tăng thêm mật độ khiến cho cơ thể hắn ngày càng cứng cỏi, lực đạo ngày càng mạnh mẽ.

Thời gian?

Sở Nghi Phong đã sớm quên mất khái niệm này lại càng không biết đã qua bao lâu. Giờ đây khói đen trong hố băng đã không thấy tăm hơi, kết giới trong hố băng cơ hồ bị lõi điện phủ đầy, khói đen bên trong sớm đã bị lõi điện oanh kích không thấy tăm hơi.

Một ngày.

Hai ngày.

...

Mười ngày.

...

Một tháng.

...

Hai tháng.

Kể ra thì việc Sở Nghi Phong bị giam trong kết giới trong băng quật đúng là số trời, bị lôi điện đánh trúng sẽ khiến cho người ta trở nên ngốc nghếch. Nhưng bất luận thế nào cũng ko một ai có thể chịu được bị lôi điện oanh kích thời gian dài như vậy, không cần nghĩ cũng cho rằng Sở Nghi Phong sẽ sớm chết. Bất quá Sở Nghi Phong cũng cảm thấy kinh ngạc vì thân thể của hắn có thể kiên trì ở trong lôi điện thời gian dài như vậy, cũng không bị lôi điện đánh tan, thân thể này phải cường ngạnh cỡ nào a.

Lưu Quánh cũng đến xem qua vài lần. Ngay cả hắn cũng không thể tưởng tượng nổi lại có thể như vậy. Sở Nghi Phong phảng phất đã trở thành một bộ phận của kết giới, bởi vì trong kết giới lôi điện đan xen. Nhưng Lưu Quánh cũng không có thu hồi kết giới.

Liên tiếp mấy tháng liên đều như vậy. Người trong băng quật tựa hồ đều đã quen với thanh âm của lôi điện. Dường như ngay cả người trên toàn tỉnh cầu đều nghe thấy tiếng lôi kích (sét đánh) không ngừng.

Ngoại trừ lần đầu, sau đó trên Thủy Lao tỉnh không còn biến động gì. Triệu Vân cũng chưa quay về, tất cả vẫn do Lưu Quánh làm chủ. Nếu mất đi Sở Nghi Phong - cái thí nghiệm phẩm này, hẳn lại tìm thấy cái khác. Bất quá những người đó cơ hồ không sống quá ngày thứ hai.

Một ngày, trong Truyền Tống trận đặt trên nước đột nhiên phát ra một đạo bạch quang sáng chói, rồi sau đó xuất hiện một người thanh niên mặc áo đen theo Truyền Tống trận từ chỗ bóng tối chui ra.

Người thanh niên trẻ tuổi này cũng có thể coi như khá anh tuấn. Phía trên cặp mắt chìm ửng sắc bén là đôi lông mày kiếm, cặp môi hơi mỏng có chút xanh xao nhợt nhạt, quần áo mặc thì thật là hoa lệ có điều thần sắc có hơi chút bối rối nhưng vẫn giữ được sự lãnh đạm thâm sâu. Thỉnh thoảng trong mắt chớp lóe ánh mục quang âm hàn lạnh lẽo.

Thanh niên áo đen vừa xuất hiện lập tức có người bước đến nghênh đón. Người này thân thể mập mập đằng trước cầm một cây phi kiếm nhỏ. Bộ dạng cả hai không thể phân biệt bạn thù, tựa hồ không nghĩ qua là có chút bất thường, người này không phải là Lưu Quánh thì là ai cơ chứ?

“Lưu trưởng lão!” Thanh niên áo đen từ xa nhìn thấy lão già họ Lưu lập tức sắc mặt vui vẻ, đứng lên rồi hô to.

“Nhị công tử! Đừng như thế mà! Chúng ta bây giờ đang lúc cần phải giữ bí mật, ngàn vạn lần xin đừng phát ra tiếng động lộ liễu!”

Lưu Quánh không ngừng quan sát bốn phía xung quanh, đi đến bên cạnh người thanh niên mà thấp giọng dặn dò.

“Thân thủ nhị công tử quả thật rất cao minh, mặc dù truy quân đuổi gấp đến thế mà vẫn có thể đào thoát được khỏi tay của bọn chúng!” Lưu Quánh trước hết vội vã khen ngợi người đó một hồi.

“Đó cũng là do bọn chúng không xem ta là ai, mấy tên truy sát còn vọng tưởng bắt sống được ta nữa chứ!” Trên mặt người thanh niên áo đen đã bắt đầu có chút hồng hào khởi sắc.

Rất nhanh trong mắt Lưu Quánh lộ ra một tia sát ý nhưng lại nhanh chóng trở về vẻ hèn mọn ti bi, lại hỏi thêm: “Vật đó đã tới tay chưa?”

Thanh niên áo đen cười cười có vẻ đắc ý, giơ tay lên cao để lộ ra một cái giới chỉ rồi trả lời: “Lạc Thần Cung đang ở đây này!”

“Tốt quá, có Lạc Thần Cung này rồi thì tương lai ngày sau địa vị Gia chủ không phải vào tay Nhị công tử thì còn vào tay ai nữa chứ?” Lưu trưởng lão nhẹ nhàng vỗ mông ngựa nịnh hót.

Dường như đó cũng mong ước của người thanh niên áo đen nên hắn đã cười lên vui vẻ.

“Có người nhận ra ngươi không?”

“Không có.” Vừa nói, thanh niên áo đen móc từ trong ngực ra một cái ngọc giản, “Có cái Túc Thần Phù này, không có ai nhận ra ta đến.”

Hai người vừa nói vừa bay về phía trước. Không lâu sau hai người đi tới băng nguyên. Lưu Quánh dụng một pháp quyết làm xuất hiện một cái thông đạo tương tự băng quật chỗ Sở Nghi Phong, hai người nhanh chóng chui vào trong.

Ngay khi hai người vừa mới biến mất trên băng nguyên thì trên mây đen trong truyền tống trận lại phát sáng lên bạch quang. Sau chốc lát, Đinh Hành dẫn theo Hắc Yểm và Ma Linh từ trên mây đen đi ra.

“Ma Linh, thế nào? Có thể xác định vị trí người đó không?” Đinh Hành đầu tiên là nhìn quanh bốn phía một lượt, sau đó mới hỏi Ma Linh.

Ma Linh yên lặng mỉm cười, sau đó song thủ bắt pháp quyết, trong ánh mắt đột nhiên phát ra ngân quang, toàn bộ linh khí lập tức tụ tập trước mắt nàng, ở trước mặt nàng hình thành một vòng xoáy, nhưng cũng chỉ vút qua trước mắt Ma Linh, trong nháy mắt lại tiêu tán.

Sau một lát, Ma Linh buông lỏng thủ ấn, linh khí tụ tập lại giống như bị gió thổi qua, lại tiêu tán lần nữa trong thiên địa. Làm xong hết thấy, Ma Linh mới nói: “Không sai, hắc y nhân kia đã ở nơi này, trong linh khí có mùi của hắn.”

“Tốt, hắn chạy đi về hướng nào?”

“Bên kia!” Ma Linh lấy một ngón tay chỉ đúng về phương hướng mà Lưu Quánh cùng thanh niên áo đen vừa rời đi.

Dinh Hành nhìn phương hướng rồi quay sang Ma Linh cười nói: ” Cũng may là có người tai mắt tinh minh, thật không hổ danh gọi là 'Thiên mục linh điều' (loài chim có nghìn mắt), nếu không đã không tìm thấy hắc rồi!”

“Dinh đại ca, xin đừng gọi thẳng danh tự của ta ra! Tên của ta bây giờ gọi là Ma Linh!” Ma Linh nói với một niềm hãnh diện, kiêu ngạo nhưng cũng pha một chút ngượng ngùng.

“Hành vì nói lên chủng loài.” Hắc Yểm lại ở một bên đá kích Ma Linh.

“Người nói gì? Cái tên quỷ mặt đen.”

“Nói ai người ấy biết.”

“Người... Dinh đại ca, người xem hắc...”

Dinh Hành đối với việc đầu võ mồm của hai người sớm thành thói quen cũng không nói gì thêm, theo hướng Ma Linh chỉ trực tiếp đuổi theo.

Hắc Yểm cùng Ma Linh vội vàng theo sau.

Khi ba người bọn hắc đuổi tới khu vực cánh đồng phủ đầy băng tuyết trắng xóa thì không phát hiện được gì. Dấu vết cuối cùng là nhờ vào pháp quyết đặc thù của Ma Linh phát hiện ra nhưng tới đây cũng không tìm thấy được chút khả nghi nào.

Nhưng dù cho không phát giác ra một vị trí cụ thể đặc biệt nào thì Dinh Hành vẫn giữ được dáng vẻ bình tĩnh. Hắc nhìn chăm chú vào mặt băng tuyết mênh mông trải dài dưới chân, suy nghĩ trầm tư một lát rồi bất chợt cao giọng quát to: “Đi ra đi, chúng ta đã tìm thấy người rồi! Hãy đem Lạc Thần Cung giao nộp ra đây thì còn giữ được mạng sống, bằng không chúng ta sẽ cho người hồn phi phách tán!”

Trên cánh đồng băng tuyết vẫn im lặng phi thường, thanh âm của Dinh Hành cao vút truyền đi thật xa, làm cho cả khu vực nhất thời đều phát ra tiếng ong ong cộng hưởng ngân nga.

Ba người có chút kinh hãi cảnh giác quan sát toàn bộ cánh đồng băng phía dưới nhưng vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì. Dinh Hành không khỏi cau mày lại.

Hắc Yểm lại đột nhiên nói: “Đề ta nhấc một ít băng lên, xem hắc chạy đi chỗ nào?”

“Từ từ, nơi này là Thủy Lao tinh, có lẽ phía dưới giam giữ phạm nhân, chúng ta không thể làm càn.” Dinh Hành ngăn Hắc Yểm lại.

Mà tại phía dưới băng nguyên, thanh niên áo đen lại hướng Lưu Quán kinh hoảng nói:

“Lưu trưởng lão, làm sao bây giờ? Làm thế nào mà bọn họ tìm tới đây được? Ta đã dùng Tức Thần phù, bọn chúng lẽ ra không nhận ra ta tới...”

Người thanh niên áo đen có chút lúng búng không ngừng, làm cho Lưu Quán càng thêm phiền lòng. Hơn nữa vẻ hèn mọn trong ánh mắt càng tăng, suy nghĩ một lát nói: “Nhị công tử, chúng ta bây giờ có Lạc Thần cung, nếu như bọn chúng không bỏ qua, chúng ta hãy dùng Lạc Thần cung giết chúng. Tôi tin rằng có Lạc Thần cung, muốn giết chúng dễ như trở bàn tay.”

Thanh niên áo đen thấy ánh mắt âm trầm của Lưu Quán chăm chú nhìn một lúc, sau đó hung hăng nói: “Hay lắm, vậy làm theo lời người nói. Giết chúng.”

“Lạc Thần cung đâu?” Lưu Quán hỏi.

“Ở đây.” Nói rồi, thanh niên áo đen lấy trong trữ vật giới chỉ ra một bộ trường cung.

làm ơn thanks để có xu mà mướn người dịch chớ

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thần Cung Chi Uy

Lưu Quán tiếp nhận Lạc Thần Cung từ tay người thanh niên áo đen, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy Lạc Thần Cung toàn thân màu đen, sử dụng chất liệu vừa giống kim loại vừa giống gỗ lại vừa giống đá, nhưng lại hoàn toàn bất đồng không nhận ra là gì. Chính giữa cung giống như mỏ chim, đầu mỏ bén nhọn hướng về phía trước còn cánh chim mở rộng ra hướng bên ngoài kéo ra rất lớn, chính là hình thành thân cung. Cả cung thể như giương cánh muốn bay, mười phần động cảm.

Trên thân cung cũng không có nhiều trang sức, đơn giản mà trang nghiêm mang đến một loại cảm giác lắng đọng ngàn năm. Bất quá lúc nào trên thân cung cũng truyền đến linh khí ba động cường đại, biểu lộ ra sự bất phàm của cây cung lớn.

“Hảo cung ! Đây là Lạc Thần Cung được xưng tụng là có công kích lực tối cường đại sao!” Lưu Quánh phát ra lời tán dương từ đáy lòng nhưng trong lòng lại thầm nghĩ : “Chỉ cần nắm Lạc Thần Cung trong tay, hơn nữa với đan dược kia có thể hướng sứ giả bọn họ giải thích rồi, hắc hắc !”

“Lưu trưởng lão, giờ chúng ta phải làm sao ?” Hắc bảo thanh niên hoàn toàn không biết những tính toán của Lưu Quánh, chỉ là lễ phép hỏi.

“Bọn chúng có ba người, người dụ chủ lực bọn chúng đi. Ta trước tìm cơ hội bắn chết một tên sau đó chúng ta một đối một giết hết bọn chúng.” Trong mắt Lưu Quánh lấp lánh ánh sáng âm hàn, lạnh lùng nói.

Thanh niên áo đen hạ quyết tâm, tàn nhẫn nói : “Hảo !”

“Người đi theo bên này.” Lưu Quánh dẫn thanh niên áo đen đi về một phương hướng khác vào trung tâm băng quật. Bất quá lúc người thanh niên áo đen không chú ý trong tay hắn lại nắm một truyền tẫn ngọc giản.

Truyền tẫn ngọc giản đương nhiên chỉ dùng để truyền đi tin tức, chỉ là không biết Lưu Quánh đem tin tức truyền cho ai và truyền tin tức gì.

Mà lúc này trên trời Ma Linh hỏi : “Dinh đại ca, hảo bằng hữu kia của huynh có ở chỗ này không? Chúng ta tìm hắn hỗ trợ đi.”

“Người nói Triệu Vân uh? Hắn hiện giờ không có ở đây. Nếu giống như người vừa nói thì ta đã tìm hắn lâu rồi. Ta vừa mới truyền tẫn gấp cho hắn, hắn có chuyện phải đi rồi.” Dinh Hành giải thích.

“Chúng ta làm sao bây giờ ?” Ma Linh đang đưa dải lụa màu trên người, có chút bất đắc dĩ nói.

“Nghe Triệu Vân nói bây giờ trên Thủy Lao Tinh là do một mình Lưu Quánh phụ trách. Chúng ta trước hết tìm hắn rồi nói.”

Đúng lúc này Hắc Yểm lại đột nhiên kinh hô: “Ra đây. Ở chỗ đó !”

Dinh Hành nhìn theo phương Hắc Yểm chỉ. Một người thanh niên áo đen đang lén lút chui lên từ một băng quật. Chỉ liếc nhìn ba người trên trời một cái, chân đạp phi kiếm, bay về phía trước mà không quay đầu lại.

“Truy !”

Lời Dinh Hành vừa dứt Hắc Yểm đã bay ra thật xa rồi, đồng thời cao giọng quát : “Lưu Đàm, đứng lại !”

Dinh Hành và Ma Linh đã nhanh chóng đuổi theo. Nhưng khi bọn họ vừa mới xẹt qua cái băng quật mà Lưu Đàm vừa chui ra kia thì trong lòng hai người đồng thời sinh ra một trận kinh hãi. Một cỗ khí lạnh đánh úp đến tâm trí hai người.

Dinh Hành khó khăn dừng thân hình đang tiến lại, thần thức tìm kiếm chung quanh. Vừa lúc phát hiện từ trong băng quật Lưu Quánh mới lộ ra.

Dinh Hành cũng không biết Lưu Quánh mà chỉ thấy hắn từ chỗ ẩn thân của Lưu Đàm đi ra tự nhiên đã nhận thức hắn là đồng lõa của Lưu Đàm. Lập tức nói với Ma Linh : “Ma Linh, người đối phó tên kia.”

Ma Linh đã thấy Lưu Quánh đồng thời trong lòng phát hiện cỗ hàn ý kia cũng là đến từ kẻ này lập tức xoay người hướng Lưu Quánh phóng đi, đồng thời hai tay vội vàng huy động pháp quyết. Lập tức trong hai mắt tràn đầy quang mang ngân sắc.

Vậy mà Lưu Quánh lại chỉ lạnh lùng giương mắt nhìn Ma Linh đang lao xuống, không hề tránh né gì.

Lúc Ma Linh nhanh chóng đến gần, lại đột nhiên phát hiện trên khuôn mặt mập mạp của Lưu Quánh đột nhiên lộ ra một tia cười băng lãnh. Ngay sau đó lại nhìn thấy trong tay Lưu Quánh không biết từ lúc nào lấy ra một cây cung lớn.

“Lạc Thần Cung !” Ma Linh trong lúc phi hành vội vàng sắc mặt đại biến, thất thanh kêu lên. Thân hình đang vọt nhanh về trước không những cấp tốc ngừng lại mà còn tránh né qua một bên. Đồng thời dải lụa màu trên người không ngừng dao động. Lập tức trong không gian hiện ra ngũ thái quang mạng, ngăn cản tầm mắt của Lưu Quánh.

Nhưng điều này trong mắt Lưu Quánh chỉ là phí công. Lưu Quánh đã sớm nhắm mắt từ đầu, chỉ bằng thần thức tập trung khoá chặt Ma Linh ở trên không, sau đó tay nâng Lạc Thần Cung một tay đặt trên dây cung bắt đầu chú nhập chân nguyên vào trong Lạc Thần Cung.

Theo chân nguyên rót vào thì một mũi tên hoàn toàn do chân nguyên ngưng kết mà thành xuất hiện trên Lạc Thần Cung. Mà mũi tiễn trực chỉ Ma Linh.

Nhưng trên mặt Lưu Quánh lại hiện lên một tia kinh hãi. Hắn phát hiện chân nguyên chính mình không thể giương hết Lạc Thần Cung. Tự mình huy động tất cả chân nguyên, mới có thể kéo được năm thành.

Nhìn thấy thân ảnh Ma Linh sắp bay xa, Lưu Quánh hạ quyết tâm tay kéo dây đột nhiên buông lỏng. Một đạo lưu quang ám hồng sắc trong nháy mắt bắn ra. Chân nguyên toàn thân Lưu Quánh theo một tiễn này bắt ra mười thành bị hút ra hết chín thành. Thân hình Lưu Quánh lay động một trận.

Nhưng tiễn do chín thành chân nguyên của Lưu Quánh ngưng kết thành, uy lực có thể tương đương được. Gặp được ngũ thải quang mang Ma Linh bày ra trên trời không bị ngăn cản chút nào mà trực tiếp bay xuyên qua. Sau một khắc bắn đến trên người Ma Linh.

Ma Linh sớm đã cảm giác được sự uy hiếp của một tiễn Lạc Thần Cung phát ra này. Vừa lúc tiễn quang loé lên liền vận khởi chân nguyên toàn thân bố trí trước người ba đạo cương táo, đồng thời nhỏ xuống hai cái lông vũ trên đầu nắm trong tay.

Tiễn quang ám hồng sắc mang theo linh khí đầy trời, nhẹ nhàng phá tan hai đạo cương táo ngưng tốc độ không chút giảm xuống chỉ là lúc gặp tầng cương táo thứ ba bỗng run rẩy nhẹ, nhưng vẫn như cũ không có gì ngăn trở.

Ma Linh trong lòng khiếp sợ. Không dám giữ lại trên tay, hai cái lông vũ bắn nhanh ra không sai một li và chạm với đầu tiễn.

“Phanh ! Phanh !” hai tiếng. Lông vũ đập nát, tiễn ám hồng sắc rút cuộc đã âm đạm đi nhiều nhưng vẫn như cũ không hề tiêu tán. Hơn nữa cuối cùng đã đến sát trước người Ma Linh.

Ma Linh lúc này có muốn làm gì cũng không còn kịp nữa, chỉ đành đem một dải lụa màu trên người đồng thời gọi ra thượng phẩm linh giáp mặc trên người, chuẩn bị nghênh kháng một tiễn Lạc Thần Cung phát ra này.

“Phanh !”

Dải lụa màu không ngăn cản được mũi tên ám hồng sắc, một tiễn này bắn chính xác Ma Linh.

Ma Linh kêu thảm bay ra ngoài, từ không trung rơi xuống lún thật sâu vào trong băng nguyên. Sau đó không còn hơi thở nữa.

Thời khắc Ma Linh bị Lạc Thần Cung bắn đến, Đinh Hành và Hắc Yểm đều cảm giác được khí tức tuyệt cường một tiễn kia của Lạc Thần Cung. Thân hình lập tức dừng lại, tức khắc quay đầu. Nhưng lại chỉ nhìn thấy Ma Linh bị một tiễn bắn xuống, rơi xuống dưới băng sinh tử chưa biết.

Đinh Hành trong con chấn kinh, gào lớn hướng phía Ma Linh rơi xuống. Còn sắc mặt Hắc Yểm đen như đáy nồi. Trong sự đen đúa mang theo khí tức băng lãnh âm hàn, hai mắt như độc xà lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Quánh.

Mà Lưu Quánh phát hiện sự tình cũng không thuận lợi như hắn tưởng tượng, Lạc Thần Cung nhao cái cơ hồ đã hút hết chân nguyên hắn. Nhìn lại, thấy hai người Đinh Hành và Hắc Yểm đang quay lại. Lập tức hắn lấy từ trong trữ vật giới chỉ ra hai khoả đan được ngâm trong miệng, nhanh chóng bổ sung chân nguyên.

Bất quá Hắc Yểm không cho hắn thời gian, cấp tốc hướng đến Lưu Quánh vọt tới. Áo choàng hắc sắc sau lưng hắn vù vù hướng ứng, đồng thời trong hai tay tuôn ra một đoàn hắc mang.

Hai tay vung lên, hai đạo hắc sắc liệt diễm mang theo thanh âm gào thét phảng phất không khí chung quanh cũng trở nên cuồng bạo hẳn lên.

Khuôn mặt béo của Lưu Quánh run rẩy một trận. Hắn đã cảm nhận được trong loại hắc sắc liệt diễm này truyền đến một khí thế khiến hắn khiếp sợ. Mà hắn bây giờ lại cơ hồ hoàn toàn không có lực hoàn thủ. Mặc dù tá trợ đan được khôi phục một ít chân nguyên nhưng chỉ bằng chân nguyên lúc này khẳng định không đấu lại Hắc Yểm.

Cuối cùng Lưu Quánh lại lần nữa rơi Lạc Thần Cung trong tay lên

@bänder : " ku " nào hả :die:

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Dị Biến

Mặc dù Hắc Yểm đã thấy cử động của Lưu Quánh nhưng thân hình vẫn không chút dừng lại. Ngược lại còn đem chân nguyên dững mảnh đưa vào trong hắc sắc liệt diễm khiến cho hắc sắc liệt diễm bùng lên càng thêm cuồng bạo. Mà lúc này trên mặt Hắc Yểm đã mang một loại thần sắc điên cuồng, khoe miệng mang theo nụ cười ác độc.

Trong mắt của Lưu Quánh cũng đồng dạng điên cuồng, một lần nữa ngưng tụ trên Lạc Thần Cung một quang tiễn màu đỏ sậm. Gầm lớn rồi chú nhập

vào đó chân nguyên vừa mới được khôi phục không bao nhiêu.

Không chút rức rở, hắc sắc liệt điểm cùng hồng sắc quang tiễn kịch liệt va chạm với nhau khiến cho cả băng nguyên tựa hồ đều rung lên, phảng phất như là muốn vỡ ra.

Quang tiễn đỏ sậm xuyên qua hắc sắc hoả điểm và lưu lại ở giữa hắc sắc hoả điểm một lỗ. Sau đó thế đến không giảm tiếp tục bắn trúng Hắc Yểm một cách chính xác.

Hắc Yểm kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bay ngược về sau. Đồng thời rơi từ không trung xuống. Bất quá trông thân thể lại như xiên xiên lệch lệch chứ không phải rơi thẳng xuống như Ma Linh. Vừa rồi chân nguyên còn lại của Lưu Quán chỉ vừa đủ giương Lạc Thần Cung chứ chưa đủ để giết chết Hắc Yểm. Nhưng cũng đã đủ làm cho Hắc Yểm bị thương không nhẹ. Từ đó có thể thấy được uy lực to lớn của Lạc Thần Cung.

Mà Lưu Quán cũng chẳng được tốt lành gì. Lần thứ hai giương Lạc Thần Cung khiến cho chân nguyên hắn bị đánh cho không còn một mảnh. Lúc công kích của Hắc Yểm đến nơi, hắn gần như không môn mở rộng, chỉ là linh giáp trên người ngăn cản được một chút. Nhưng căn bản sự phòng hộ yếu ớt này không thể chống lại một kích toàn lực của Hắc Yểm. Băng quật chỗ Lưu Quán sụp xuống thật sâu khiến cho hắn nhất thời đã bị chôn vùi.

Dinh Hành tìm được Ma Linh, lại kinh hi phát hiện Ma Linh còn chưa chết chỉ là bị thương rất nặng. Trên linh giáp trước ngực có một lỗ thủng to, hơi thở mỏng manh. Sau đó lại không thể duy trì hình thái con người nữa mà chậm rãi biến thành một con Thiên Mục Linh Điều năm màu.

Dinh Hành lập tức niết động thủ ấn. Một đạo hào quang màu trắng hiện ra trong tay hắn vây quanh bên ngoài Thiên Mục Linh Điều bắt đầu xoay tròn. Cuối cùng hình thành một quang quyển, đem bản thể Ma Linh vây bên trong.

Vừa mới làm xong việc này thì Dinh Hành lại trông thấy Hắc Yểm cũng bị quang tiễn do Lạc Thần Cung phóng ra bắn trúng đang rơi xuống. Trong lòng cả kinh, chỉ sau khi phát hiện Hắc Yểm khi rơi xuống còn có thể tự mình lao đảo trụ đứng được mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Dinh Hành trước hết đi đến bên người Hắc Yểm xuất ra một viên đan dược liệu thương đưa vào trong miệng hắn, sau đó nói : “Người yên tâm, hãy điều tức đi.”

Rồi Dinh Hành bay nhanh đến bên cạnh băng quật nơi Lưu Quán bị chôn đem thần thức chìm vào dưới băng quật cẩn thận tìm kiếm hơi thở của hắn.

Nhưng vào lúc này người thanh niên áo đen Lưu Đàm vừa mới bay đi lại đập phi kiếm quay lại.

Từ xa xa Lưu Đàm nhìn thấy Hắc Yểm đang ngồi trên băng nguyên chữa thương, còn Ma Linh đã không thấy bóng dáng. Hắn nghĩ Ma Linh nhất định đã bị Lưu Quán dùng Lạc Thần Cung giết chết.

Mà giờ phút này Lưu Đàm nghĩ đối thủ của mình chỉ còn lại có một người Dinh Hành. Nhất thời lòng can đảm tăng mạnh không còn sợ hãi nữa, ngược lại có chút cuồng vọng cười rộ lên, miệng quát: “Dinh Hành, chẳng phải ngươi vẫn truy đuổi ta. Giờ thì sao. Hắc hắc... Chỉ còn lại mình ngươi. Hãy xem ta thu thập ngươi như thế nào.”

Dứt lời, phi kiếm dưới chân Lưu Đàm xuất hiện trong tay hắn, tiện tay vung một cái phi kiếm hoá thành một hào quang thanh sắc hướng Dinh Hành mà đâm.

“Hừ !” Dinh Hành sắc mặt nghiêm nghị mang theo sát khí lạnh lẽo, cùng với khí độ bình hoà hàng ngày của hắn khác biệt hoàn toàn. Tiêu tử của hắn thoáng cái bị thương hai người, hơn nữa Ma Linh thậm chí bị đánh trở lại nguyên hình thương thể như vậy có thể vài trăm năm cũng không tốt hơn được.

Dinh Hành nhìn Lưu Đàm khoa trương, phi kiếm trong tay ôm hận mà xuất. Phi kiếm của hắn mang theo sắc hào quang ngân bạch bay về phía phi kiếm của Lưu Đàm với tốc độ nhanh hơn.

Trong thoáng chốc hai thanh phi kiếm không tầm thường đụng vào nhau. Lập tức phi kiếm của Lưu Đàm bị đánh bay, mà ngay chính thân thể của Lưu Đàm tại không trung cũng rung lên mãnh liệt.

Nhưng phi kiếm màu bạc của Dinh Hành chỉ bắt chợt dừng lại rồi sau đó hướng Lưu Đàm tiếp tục đâm tới.

Lưu Đàm biến sắc, hắn vốn nghĩ bằng tu vi của chính mình chính là Xuất Khiếu hậu kỳ cùng với thượng phẩm linh khí đủ để chống lại cùng Dinh Hành một phen. Nhưng hắn lại không nghĩ tới căn bản Dinh Hành không phải là kẻ địch thích hợp.

Nhìn thấy phi kiếm Dinh Hành sắp đâm tới. Lưu Đàm vội vã triệu hồi phi kiếm của mình đồng thời triệu hồi thêm một món thượng phẩm linh giáp, Thanh sắc linh giáp, nhất thời đem hắc bào bọc ở bên trong. Rồi sau đó đột nhiên từ từ vật giới chỉ lấy ra một kiện thuẫn bài, đặt tại trước người.

Hoàn thành hết thấy thì phi kiếm của Dinh Hành đã đến. Trước tiên cùng với hộ thuẫn của Lưu Đàm va chạm vào nhau. Nhân tiện đánh bay Lưu Đàm ra xa, rồi sau đó Dinh Hành lại niệm pháp quyết, phi kiếm màu bạc tại không trung bay lượn một vòng, tiếp tục đuổi sát Lưu Đàm.

Lưu Đàm nhờ có hộ thuẫn ngăn cản nên không có bị thương, chỉ có thân hình bay ngược về phía sau. Lúc này, lại một lần nữa phi kiếm trên tay Dinh Hành té xuất ra. Trong khi đó phi kiếm vừa rồi hắn khá xa vì Lưu Đàm đã dùng toàn lực mà phát ra. Vì vậy “lâm” một tiếng, hai thanh phi kiếm đồng thời bị đối phương đánh bay.

Dinh Hành có chút chau mày phi thân lên, nhắm hướng Lưu Đàm. Đồng thời một tay thủ ấn đóng pháp quyết, chỉ huy phi kiếm tiếp tục truy sát Lưu Đàm. Trên tay kia thoáng hiện ra một đạo ngân sắc quang mang, thiên địa nguyên khí cấp tốc hướng về tập trung trong tay hắn.

Lưu Đàm sắc mặt lại đại biến, gấp giọng hô : “ Lưu trưởng lão ! mau tới giúp ta !”

Bất quá lời nói của Lưu Đàm thật hữu dụng. Hắn vừa mới hò hét không lâu thì Lưu Quánh cư nhiên từ băng quật sụp đổ bên dưới chui ra nửa đầu. Chỉ là trên người đạo bào sớm đã rách rưới nát vụn, sắc mặt cũng là tái nhợt dị thường. Phảng phất như từ một người mập mạp dinh dưỡng quá thừa thải nay biến thành một người bệnh dinh dưỡng không đủ, ngay cả thịt béo trên người tựa hồ bỏ hết xuống.

Lưu Quánh mới ra khỏi băng quật thì việc đầu tiên là đi đến ngồi ở xa xa vận công chữa thương, không khỏi nhếch môi đắc ý nở nụ cười. Bất quá mới vừa cười hai tiếng, lại ho khan một trận. Vì ngay chính bản thân hắn cũng bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Vừa ngẩng đầu nhìn trời, con mắt Lưu Quánh có chút chuyển động. Cũng không để ý tới Lưu Đàm mà chỉ xuất ra một hoàn đan được đưa vào trong miệng. Chân nguyên trong người vốn khô kiệt lập tức được bổ sung đồng thời bắt đầu khôi phục thương thể trên thân thể

Lúc này Lưu Đàm sớm đã không còn công lực để chống đỡ, chỉ là hần nhờ vào hộ thuẫn trong tay không ngừng trốn tránh. Mà hộ thuẫn trong tay hắn cũng là một kiện pháp bảo phi thường. Phi kiếm của Đinh Hành có mấy lần đều đánh trúng hộ thuẫn nhưng Lưu Đàm cũng chỉ bị chấn bay, trên hộ thuẫn không có lưu lại một chút dấu vết gì.

Đinh Hành cùng Lưu Đàm đều thấy Lưu Quánh từ băng quật đi ra, nhưng tâm tư lại hoàn toàn khác biệt. Lưu Đàm hy vọng có thể ngăn chặn Đinh Hành để Lưu Quánh có được nhiều thời gian khôi phục lại công lực. Còn Đinh Hành thì muốn tốc chiến tốc thắng giải quyết Lưu Đàm để sau đó có thể đi đối phó Lưu Quánh. Dù sao trong tay Lưu Quánh cũng đang nắm giữ Lạc Thần cung, nếu lại để cho Lưu Quánh bán ra một tiền thì có thể khiến cho cái tiêu tởn này của hắn bị trừ danh bên trong rồi.

Nhưng lúc này Lưu Đàm lại một mực phòng thủ khiến cho Đinh hành không có biện pháp gì, chỉ có thể làm Lưu Đàm bị thương nhẹ mà thôi. Đinh hành muốn không để ý Lưu Đàm mà đi đối phó với Lưu Quánh, lúc đó Lưu Đàm lại quay đầu ngăn cản hắn.

Nếu bên này chậm trễ một chút thì bên kia Lưu Quánh lại có thêm chút thời gian. Bất quá chỉ một lát Lưu Quánh đã có thể bay được rồi. Lại một lần nữa lấy Lạc Thần cung, trong miệng “kiệt kiệt” cười nanh ác, nhằm phía Lưu Đàm đang chiến đấu cùng chỗ với Đinh Hành

Lúc này, Lưu Quánh tựa hồ nghĩ lại không cần phải sử dụng Lạc Thần cung. Huống hồ Lạc Thần cung tiêu hao chân nguyên rất lớn, cho nên lấy ra một thanh phi kiếm. Thân kiếm xanh đen, không có chạm khắc hoa văn, phát ra tiếng “Ồ ồ” rền rĩ, nhân lúc đó vọt lên.

Ban đầu khi Đinh Hành nghe thấy âm thanh trước mắt hoa lên tựa hồ tâm thần cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ. Bất quá Đinh Hành tu chính là chính tông đạo gia pháp môn, tâm thần lại là cường đại mà bình hoà. Nên rất nhanh đem huyền vụng (mê muội) bên trong giải trừ đi. Nhưng đã có chút chậm trễ, Lưu Quánh đã tới bên người Đinh Hành. Lưu Đàm thấy Lưu Quánh đã tới bên cạnh liền phối hợp cùng Lưu Quánh đồng loạt nhắm đến Đinh Hành

Hai người vừa mới vây quanh Đinh Hành thì lúc này phía trên bầu trời lại đột nhiên sinh ra dị tượng, ẩn hiện một âm dương ngư ngao mạn đã thành hình

Mãi đi chơi nên mai hàng chỉ có 2 chương thôi (^_^)!

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sơ Kiếp

Thân hình ba người đang đối chiến ở trên không trung đều dừng lại, đối mặt với nhau nhìn nhau một cách khó hiểu. Lưu Đàm thì đi tới bên người Lưu Quánh truyền âm hỏi: "Lưu Trưởng Lão, đây là chuyện gì?"

Lưu Quánh cũng hơi cau mày, ngẩng đầu lên nhìn kiếp vân trên bầu trời đang cuộn cuộn không ngừng, đồng thời hắn còn nhìn chòng chọc một cách cảnh giác với Đinh Hành ở đối diện chỉ sợ đối phương có hành động gì.

Mà rõ ràng lúc này âm dương như đang thành hình, Đinh Hành không khỏi kinh hãi hô to: "Có người đang ở đây độ kiếp!"

Lời vừa dứt, kiếp vân dữ dội trên đỉnh đầu ba người cuộn cuộn vùng lên. Nguyên khí cuồng bạo trong thiên địa cùng kiếp vân trên trời kết hợp lại với nhau tạo nên trận cuồng phong gào thét khiến cho ba người đứng ở trên trời đều có chút bất ổn.

"Nhanh rời khỏi nơi này, nếu không chúng ta cũng sẽ bị cuốn vào trong kiếp vân đó." Lưu Quánh lập tức lên tiếng nói với Lưu Đàm, đồng thời cũng mặc kệ Đinh Hành vội vàng hướng về chỗ xa mà trốn đi. Lưu đàm cũng theo sát theo sau.

Đinh Hành vốn định truy đuổi lần nữa nhưng khi nhìn xuống dưới, chính là Hắc Yểm và Ma Linh đang bị trọng thương, hai người bọn họ vẫn còn ở trong

phạm vi của kiếp vãn. Nếu như mặc kệ bọn họ, bọn họ rất có thể sẽ chết dưới kiếp vãn mà không biết bị người nào dẫn xuất. Vì thế hần tạm thời bỏ qua ý niệm truy kích trong đầu tới cứu đồng bạn của mình trước.

Ba người vừa mới rời khỏi thì trong phương viên mười dặm, âm dương như đã thành hình. Những người ở đây đều cảm giác được hơi thở đáng sợ ẩn chứa trong đó, uy áp tầng tầng lớp lớp so với nhất vị cao thủ mà bọn họ từng gặp qua đều phải cường đại hơn. Cái này là uy của trời đất (thiên địa chi uy)

Mọi người ở đây đều là người đã vượt qua Nguyên Anh Kỳ. Nhưng trong mắt bọn họ giờ phút này kiếp vãn trên bầu trời hiển nhiên không phải là của người vừa mới độ qua sơ kiếp sinh thành Nguyên Anh. Lúc bọn họ vượt qua sơ kiếp thì cả một nửa lớn nhỏ của kiếp vãn này cũng không có. Mà bây giờ kiếp vãn lớn như vậy hiển nhiên chính là một vị Độ Kiếp Kỳ cao thủ đang độ thiên kiếp.

Thiên kiếp vẫn còn đang ở trong công tác chuẩn bị đã khiến cho vài người ở đây đều cảm giác được áp lực cực độ. Dĩnh Hành mang theo Hắc Yểm và Ma Linh rời ra xa kiếp vãn, trông thấy phía dưới kiếp vãn nhỏ ra một âm dương ngư không ngừng xoay tròn, giống như một cái phễu đang xoay lật, bầu không khí trong thiên địa càng trở nên kim nén, khiến cho người ta hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, phảng phất như một khối đá lớn đè ở trong lòng.

Bất quá trong lòng vài người đều đoán là ai có thể ở Thủy Lao Tinh độ kiếp ?

Đột nhiên lúc này gió lại ngừng thổi. Trong thiên địa càng giống như ngưng kết lại, thực sự quỷ dị. Nhưng trong một sát na, có một đạo lôi điện từ trong âm dương ngư tiết xuất ra ngoài. Lôi điện giống như cự long mang theo uy áp vô biên đánh xuống phía dưới băng nguyên

Thật là một trận kỳ quái, bởi vì nơi đó không có một người nào, kiếp lôi như thế nào lại đánh xuống nơi đó, chẳng nhẽ lão Thiên biến thành ngu ngốc rồi sao?

Khi mọi người ở đây còn đang nghi hoặc, thì một đạo lôi điện thật lớn đã oanh kích trên băng nguyên. Băng tầng dù có dày thêm nữa cũng không có khả năng tiếp thụ được đạo lôi điện to lớn như thế, ngay sau đó liền đánh xuống tạo thành một cái hố lớn, cả Băng Nguyên đều rung chuyển tựa hồ như muốn thật sự tan rã. Một cái kẽ hở băng đá rộng lớn từ cái hố kéo dài ra bốn phía, băng nguyên phát ra thanh âm “Chi nha” giống như là rên rỉ.

Bất quá ngay tại lúc này một bóng người từ trong chiếc hố to dưới băng nguyên đột nhiên bay lên. Trên dưới toàn thân một màu đen nhánh, chỉ là vì điện quang không ngừng lóe lên, khiến người xem bị quáng mắt.

Bất kể là Dĩnh Hành hay là Lưu Quánh, tựa hồ đều cảm giác được người trước mắt có chút quen thuộc, nhưng cũng không nhận ra người này chính là Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong như thế nào lại đột nhiên phải độ kiếp chứ?

Nguyên lai, vì Sở nghị phong muốn tránh né Lưu Quánh đã ném khỏi độc cho hần nên nỗ lực tiến vào kết giới. Kết quả là bị kết giới oanh kích không ngừng. Rồi sau đó lợi dụng kết giới dẫn xuất lôi điện luyện hóa một ít độc trong cơ thể, tiếp đó lại mạnh mẽ hấp thu năng lượng của lôi điện trực tiếp nâng cao tu vi của chính mình. Sở Nghị Phong vốn đã đạt tới Chanh Lôi hậu kỳ nên lúc Kim Đan trong cơ thể hấp thu lượng lớn năng lượng đã bắt đầu nhắm Nguyên Anh mà tiến hóa.

Lúc ấy Sở Nghị phong chỉ cảm thấy một trận nổ vang trong cơ thể, từ nơi Đan Điền đột nhiên dũng mãnh xuất ra một cỗ năng lượng rất lớn. Trong nháy mắt chạy khắp toàn thân. Cỗ năng lượng này cùng lôi điện cuồng bạo không giống nhau, nhanh chóng hồi phục thương thế trong cơ thể, xương cốt toàn thân rộ lên âm thanh “𠄎 ba”. Sở Nghị Phong cảm giác thấy thân thể mình cường tráng lên hơn một tầng, mà lúc lôi điện lại bị dẫn phát tiến vào thân thể hần thì cũng không cách nào có thể tạo thành tổn thương nữa. Mặc dù lôi điện vẫn còn cuồng bạo như trước, nhưng lại bị trói buộc một cách ngoan ngoãn trong kinh mạch, dựa theo lộ tuyến vận hành kinh mạch vững chắc của Lôi tiêu thần đạo kinh như lời Lan Thần đã nói.

Mà lúc lôi điện được Sở Nghị phong gạt nửa luyện hóa tiến vào trong Đan Điền. Sở Nghị Phong phải đem tâm thần chuyển đến Đan Điền, phát hiện Kim Đan màu chanh hoàng đã thay đổi bộ dáng. Kim Đan biến thành một hình người nhỏ khoanh chân ngồi ngay ngắn, cùng một hình dáng với Sở Nghị Phong giống như một Sở Nghị Phong được thu nhỏ lại, chỉ là còn chưa có tóc, bình tĩnh tự nhiên, trên dưới toàn thân một màu hoàng kim làm cho nơi Đan Điền ánh lên kim quang lấp lóe, mà từng đạo thiểm điện quán quanh bên cạnh Nguyên Anh của hần, khiến cho Nguyên Anh bản thân càng ngày càng tinh khiết.

Đây chính là Nguyên Anh của Sở Nghị Phong. Nhưng cùng với Nguyên Anh của tu chân bình thường không giống nhau cho nên nó cũng không gọi là Nguyên Anh, Lan Thần nói: "trong kinh có ghi lại, đây là Lôi Anh!"

Kết giới lúc này vẫn đang không ngừng oanh kích Sở Nghị Phong, nhưng chẳng qua chỉ là để cung cấp năng lượng mới cho hần mà thôi. Năng lượng cung cấp cho Lôi Anh càng nhiều thì Lôi Anh càng giống như ăn được một loại bổ dược nhanh chóng lớn mạnh, ổn định trạng thái.

Bất quá, khi Nguyên Anh sinh thành sẽ trải qua sơ kiếp. Mặc dù Sở Nghị phong sinh ra Lôi Anh nhưng cũng không ngoại lệ. Vừa mới sinh ra Lôi Anh không lâu hần liền cảm thấy áp lực trong thiên địa cấp cho hần. Cũng ngay lúc này, trên bầu trời liền bắt đầu hình thành kiếp vãn.

Nhưng Sở Nghị Phong lúc này chẳng những không lo lắng ngược lại còn có một tia chờ mong. Thực lực lúc này của hần đã đạt mức cao, tự nhiên muốn chống đỡ lại Thiên địa chi uy, cũng là kiểm nghiệm thực lực của mình, hơn nữa, Lôi Tiêu Thần nói kinh mạch vốn chính là tu luyện Lôi điện lực lại há sợ gặp phải lôi điện sao.

Đạo kiếp lôi thứ nhất cũng không có toàn bộ đánh trúng Sở Nghị Phong bởi vì Sở Nghị Phong ở trong băng quật nên được tầng băng rất dày ngăn cản. Và lại trên đầu hần còn một tầng kết giới vì thế đạo kiếp lôi đầu tiên là đánh xuống tầng băng dày rồi tiếp đó lại đánh phá kết giới nên năng lượng theo sau còn có hơn phân nửa mới đánh trúng được Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong vừa cảm giác nhận được lần lôi kiếp đầu tiên oanh kích, cơ thể toàn thân một trận phát run. Mà cho dù kinh mạch trong cơ thể là Hoàng Lôi Kỳ cũng không cách nào thừa nhận thiên địa chi uy như thế. Nhưng đã có rất nhiều lần Sở Nghị Phong trải qua việc như thế này nên không quá để ý, chỉ là dựa theo biện pháp ban đầu tiếp tục để cho năng lượng lôi điện trong kinh mạch tuần hoàn rồi sau đó lại bắt đầu chậm rãi luyện hóa năng lượng tinh khiết theo sau tan vào trong Lôi Anh, cơ thể, xương cốt, trong kinh mạch.

Thiên kiếp chẳng những không mang đến thương tổn lớn, ngược lại còn gia tăng tu vi của hắn. Trải qua lần sơ kiếp này Sở Nghị Phong hưng phấn thét lên, thân hình phóng lên cao. Bởi vì lúc này hắn đã có thể bay rồi.

Đám người Đình hành thậm chí còn nghe được tiếng cười to điên cuồng của Sở Nghị phong. Trong lòng không khỏi âm thầm kinh hãi: "Là ai có thể đối với độ kiếp lại khinh thường như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Lăng Điện Chi

Lăng Điện Chi

Lôi Anh vừa mới hình thành thì sẽ phải trải qua sơ kiếp. Nhưng sơ kiếp của mỗi người đều khác nhau, sơ kiếp ít nhất chỉ có một đạo lôi điện còn tối đa thì có tới ba đạo lôi điện.

Đại đa số người vượt qua sơ kiếp chỉ có một đạo lôi điện, đồng thời cũng nói lên được rằng thực lực của bọn họ bình thường vì trải qua càng nhiều lôi điện sơ kiếp càng nói lên rằng thực lực lúc này càng cao. Mà lúc vượt qua sơ kiếp tu vi tăng lên càng nhanh, thành tựu trong tương lai tất nhiên cũng càng cao. Dù chân lý này không phải là tuyệt đối nhưng tuyệt đại đa số người tu chân đều tuân theo quy luật này.

Sau khi trải qua một kích của kiếp vân, năng lượng cũng không bị tiêu tan ngược lại còn quay cuồng càng dữ dội hơn. Âm dương ngưng không lồ càng xoay tròn cấp tốc hơn, năng lượng hình thành trong kiếp vân so với kích đầu tiên còn phải không lồ hơn. Thân người của Sở Nghị Phong đang ở giữa kiếp vân nên bản thân cảm thụ được áp lực của kiếp vân mang đến cho hắn. Giống như một tòa núi lớn đè xuống, không khí xung quanh dường như đều biến thành chất rắn, đem Sở Nghị Phong cố định bền vững ở dưới kiếp vân. Đây chính là hình thành kết giới thiên nhiên của kiếp vân.

Sở Nghị Phong thân hình phóng lên cao giống như một cây giáo vững chắc trong thiên địa, điện quang quán quanh bên người, đưa thân xuôi theo ra xa hơn một trượng. Trong đôi mắt lại lóe ra thiểm điện nhẹ nhàng màu u lam, đâm thẳng lên bầu trời.

"Ca sát!" đạo lôi điện thứ hai không hề báo trước đột nhiên đánh xuống. Sở Nghị Phong muốn xem chính xác khí lực của Lôi điện liền giơ hai tay lên quá đỉnh đầu, trên tay phát ra hai đạo điện mang màu xanh da trời, bảo vệ chặt chẽ phía trên đỉnh đầu mình.

Lập tức đạo lôi điện thứ hai liền đánh phá sự phòng hộ của Sở Nghị Phong, đánh trúng cánh tay hắn. Sau đó lôi điện truyền vào trong thân thể hắn lại nhiều hơn nữa. Thân hình của Sở Nghị Phong bị đánh bay dữ dội, rơi thẳng xuống dưới.

Thấy được những chuyện này của Sở Nghị Phong làm cho bọn người Đình Hành kinh ngạc một trận. Bọn họ phát hiện người độ kiếp chỉ dựa vào thân thể của mình chống lại thiên kiếp, không những không bày ra tầng tầng kết giới, cấm chế ngược lại ngay cả pháp bảo cũng không cần. Đồng thời trong lòng bọn họ sợ hãi than: "thế này thì quá cường hãn rồi!"

Đáng tiếc bọn họ không biết rằng Sở Nghị Phong không phải không cần kết giới mà là không biết dùng. Huống hồ cho dù hắn có thể bố trí kết giới cũng không nhất định phải làm như vậy, bởi vì Lôi Tiêu Thần đã từng nói qua nguyên nhân, Sở Nghị Phong còn muốn lợi dụng kiếp lôi để tăng cường thực lực.

Sở Nghị Phong chỉ dựa vào thân thể chống lại đạo lôi điện thứ hai. Lúc này điện mang bên ngoài thân của hắn càng tăng lên, cả thân người giống như một con nhím lớn chỉ là không có gai, thay thế chúng chính là ngàn vạn đạo điện mang.

Đạo lôi điện thứ ba cũng không phải chờ đợi lâu lắm. Lôi điện màu tím uốn lượn giống như một con điện long khổng lồ thiêu đốt không khí xung quanh. Tốc độ không nhanh, ngược lại chậm rãi đè xuống nhưng Sở Nghị Phong lại có cảm giác không thể trốn thoát, phảng phất như bốn phía đều bị đạo lôi điện to lớn này trời buộc, nên hắn chỉ có thể ngạnh kháng đạo lôi điện này.

Lúc này Sở Nghị Phong còn chưa có luyện hóa hoàn toàn năng lượng của đạo lôi điện trước đó. Kinh mạch còn đau đớn dị thường nhưng hiện tại không có bất cứ lựa chọn nào khác, chỉ có thể khổ cực ghènh đón mà thôi.

Oanh! Không thể né tránh, cũng không có bất cứ cái gì để ngăn cản. Sở Nghị Phong cùng điện long to lớn đụng vào nhau, sau đó lôi điện biến mất. Sau khi kiếp vân trên bầu trời bốc lên vài lần rồi tiêu tan, trên bầu trời lại một lần nữa xuất hiện ánh sáng.

Mà Sở Nghị Phong cũng đồng thời biến mất. Đình Hành và bọn người Lưu Quán ở nơi xa quan sát, ai cũng không nhìn thấy được thân ảnh của người

vừa mới độ kiếp.

Thanh âm Luru Đàm có chút run rẩy hỏi Luru Quánh: "Luru trưởng lão, người kia thế nào rồi?"

Luru Quánh chỉ díp mắt lại nhìn trong chốc lát rồi mới nói: "Hắn là chết rồi."

"Vì sao nói hắn đã chết?" Hắc Yểm ở bên kia cũng đang hỏi một câu hỏi tương tự.

Dinh Hành giải thích: "Uy lực của kiếp lỗi vừa rồi khẳng định chỉ có người Độ Kiếp kỳ mới có thể dẫn phát, mà người Độ Kiếp kỳ dẫn phát thiên kiếp ít nhất phải có sáu đạo lỗi điện. Nhưng lúc này chỉ có ba đạo nên người độ kiếp kia chỉ có khả năng là chết rồi thôi."

"Ài, đây là thiên uy a. Ai cũng tránh không khỏi, đáng thương cho người này khổ tu cả ngàn vạn năm cuối cùng rơi vào kết cục bay vào trong tro bụi." Luru Quánh lại ở bên kia cũng cảm thán.

Bất quá cả hai bên đều không có dùng nhiều thời gian để cảm khái. Dinh Hành thấy kiếp vân tản mát liền nhắm phía Luru Quánh. Mà thân thể Hắc Yểm lúc này cũng đã tốt lên một chút nhưng lại không thể chiến đấu mà chỉ có thể tiếp tục chữa thương.

Tuy nhiên hai người Luru Quánh và Luru Đàm đồng thời hướng về Dinh Hành mà đánh tới, Luru Quánh lạnh lùng nói: "Không thể để ngươi sống."

Hai người ở xa xa đã ngưng tụ chân nguyên lại, một xanh một đen, phi kiếm trong tay gào thét mà tới.

Dinh Hành không dám sơ ý, mặc dù hiện tại hắn là người có tu vi cao nhất ở nơi này nhưng thứ hắn am hiểu nhất không phải là công kích mà là phong ấn. Cho nên vừa rồi hắn đối diện với sự vây bọc của Luru Đàm cũng không giết chết hoặc trọng thương được hắn, chỉ là gần làm cho hắn chịu vết thương nhỏ mà thôi. Lúc này đối mặt với hai người, hắn lại càng có chút lực bất tòng tâm.

Bất quá sự phòng thủ của Dinh Hành lại vô cùng đáng khen ngợi, vì hắn cũng có sách lược ngăn địch của mình. Chỉ thấy trên tay trái của Dinh Hành ngưng tụ lại một quang cầu màu trắng, quang cầu này chậm rãi biến lớn che chở một nửa thân người của chính mình. Tay kia lại chỉ huy phi kiếm cùng Luru Quánh tiến hành tranh đấu.

Sở dĩ lựa chọn Luru Quánh mà không phải Luru Đàm là vì trong tay của Luru Đàm có tám chắn. Dinh Hành oanh kích vài lần đều là không cách nào mà phản lại. Mặt khác thể lực Luru Quánh lúc này lại có chút suy yếu, với lại trong tay Luru Quánh lại có Lạc Thần Cung.

Luru Đàm thấy Dinh Hành chỉ tận lực phòng thủ vì vậy hắn yên tâm mạnh dạn tiến công nhưng phi kiếm của hắn và kiếm mang đều không cách nào xuyên qua quang cầu trên tay Dinh Hành.

Mà Luru Quánh bên kia lại không được lạc quan cho lắm. Phi kiếm của Dinh Hành từng bước bức bách, thậm chí ngay cả lực phòng thủ cũng gần như không có. Trên người sớm đã bị Dinh Hành đánh trúng vài lần nếu không phải hắn trốn nhanh thì bây giờ đã sớm mất mạng rồi.

Linh khí ba động rồi rạc trên người Hắc Yểm ở phía xa phát ra càng ngày càng mạnh, nhìn bằng mắt có thể thấy Hắc Yểm muốn khôi phục năng lực hành động.

Trong ánh mắt Luru Quánh lại vừa hiện lên màu sắc tàn nhẫn, quay về phía Luru Đàm truyền âm nói: "Nhị công tử, ngươi giữ hắn lại, ta sẽ dùng Lạc Thần Cung."

Nói xong Luru Quánh liền chạy ra bên ngoài. Khi Dinh Hành trông thấy lập tức đuổi sát. Nhưng Luru Đàm liền giơ tám chắn nhanh chóng nhích lại gần.

Dinh Hành ngay tức khắc hiểu được tâm tư của hai người bọn họ, trong lòng sốt ruột tận lực chém ra một đạo ngân mang đánh Luru Đàm ra ngoài thật xa, sau đó nhanh chóng đuổi theo Luru Quánh.

Tuy nhiên Luru Quánh cũng đã lấy ra được Lạc Thần Cung, một quang tiễn màu đỏ sẫm đang chậm rãi ngưng tụ lại ở trong.

Dinh Hành cảm giác được thân thể một trận lạnh buốt. Biết mình đã bị Lạc Thần Cung khóa chặt giống như tù nhân ở trước mắt, mà tự mình thì rất nhanh bay đến nơi chính là hoàng Tuyền.

Luru Quánh mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng nhìn thấy Dinh Hành nhanh chóng vọt tới chỗ mình trong miệng dữ tợn cười: "Chậm rồi!"

Xong tay của Luru Quánh còn chưa có buông ra, quang tiễn còn chưa bắn tới thì đã nghe thấy trong hồ to ở phía dưới băng nguyên đột nhiên truyền ra một âm thanh hồ: "Lăng Điện chỉ!"

Trong lòng Luru Quánh đề cao cảnh giác. Ngay sau đó một đạo điện quang màu xanh da trời từ trong chiếc hồ to bắn nhanh tới, mục tiêu thẳng đến Luru Quánh.

Tốc độ của điện quang bay nhanh dị thường, Luru Quánh căn bản chưa kịp trốn đi thì điện quang đã đánh trúng hắn rồi.

Điện quang sắc bén làm Luru Quánh bị điện giật một trận co rúm, phảng phất như đang khiêu vũ, tay kéo Lạc Thần Cung không chịu được liền buông xuống, mà quang tiễn kia lại bắn ra ngoài.

đi xin chút cháo ăn tét :050:050:

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Dị Biến Liên Tục

Nước đổ khó hốt, chân nguyên cũng tương tự như vậy. Lưu Quánh đã đem tất cả chân nguyên còn sót lại của bản thân vào trong Lạc Thần cung vì thế trên người hắn lúc này không còn một chút chân nguyên nên sau khi bị điện mạng đánh trúng cơ hồ không có bất cứ phản ứng nào, chỉ trực tiếp bốc khói rồi rơi xuống. Mà sau khi vội vàng bắn quang tiễn ra thì Lạc Thần Cung trong tay hắn cũng rớt xuống dưới.

Kinh nghiệm của Đinh Hành vốn vô cùng phong phú nên vừa nhìn thấy Lưu Quánh bị người khác tập kích từ trên trời rơi xuống liền lập tức cầm phi kiếm trong tay bắn tới, ngân quang lóe lên cùng với quang tiễn đỏ sẫm đụng vào nhau.

Phi kiếm màu bạc rú lên một tiếng đồng thời quang mạng âm ảm đạm rớt xuống dưới. Ngay trong một sát na, thân hình Đinh Hành đột nhiên nhoáng lên 1 cái, nhưng quang tiễn màu đỏ sẫm đã trở nên âm ảm đạm không chút ánh sáng, khi đạo quang tiễn này đang tiến đến trước mắt Đinh Hành, cơ hồ xem ra đã âm ảm đạm không tới được. Đinh Hành chỉ có thể chống đỡ cùng với bao bọc liền đưa quang tiễn chặn lại, mà sự bao bọc này ngay cả lặc lư cũng không có.

Trong khi Lưu Quánh vẫn còn chưa rơi xuống đất, từ trong chiếc hố lại bắn ra một đạo điện quang. Giống như đạo điện quang ban đầu đều là màu xanh da trời nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó thì ngay cả Đinh Hành cũng không dám xem thường, bất quá điện quang vẫn là hướng về phía Lưu Quánh.

Lưu Quánh giống như một quả cầu thịt, khi rơi xuống không chỉ bị ném lên trên, bay lên trên một khoảng rồi sau đó mới rơi xuống. Đồng thời khói trên người càng tăng thêm, từ xa nhìn lại phảng phất như một khối thiên thạch rơi xuống mặt đất.

Đinh Hành vui mừng khi thấy Lưu Quánh biến thành quả cầu lửa, nhưng trong lòng hắn không chút nói lòng, thân hình chợt lóe lại một lần nữa triệu hồi phi kiếm màu bạc về trong tay, đồng thời vọt tới Lạc Thần cung mà Lưu Quánh vừa buông tay.

Nhưng người muốn chụp lấy Lạc Thần Cung không chỉ có Đinh Hành mà còn có Lưu Đàm luôn quần lấy hắn. Khi nhìn thấy Lưu Quánh từ trên trời rơi xuống, trong lòng Lưu Đàm liền cả kinh, dự cảm được sự tình không ổn nhưng hắn vẫn không muốn buông tha cho kiện bảo bối Lạc Thần Cung này. Lạc Thần Cung được mệnh danh có lực kích siêu cường ngay cả thần cũng có thể bắn chết, có cây cung này trong tay đủ để Lưu Đàm có thể gọi là cao thủ đứng đầu.

Hai người cơ hồ cùng lúc thẳng tới chỗ Lạc Thần Cung nhưng đúng lúc này dị biến lại tái sinh. Đột nhiên một bóng người xiêu vẹo màu xanh từ trong bụi gai chạy tới với tốc độ cực kỳ nhanh, so với Đinh Hành và Lưu Đàm còn nhanh hơn không chỉ một cấp.

Đinh hành và Lưu Đàm không ai cầm được Lạc Thần Cung, ngược lại Lạc Thần Cung lại rơi vào tay của một người khác. Sau khi bóng người màu xanh cầm được Lạc Thần Cung liền nhanh chóng kéo dài khoảng cách giữa Đinh Hành và Lưu Đàm, sau đó đứng ở chỗ xa cẩn thận xem xét lại Lạc Thần Cung trong tay.

Mà đến lúc này Đinh Hành mới nhìn rõ mặt người áo xanh. Người đó tướng mạo bình thường, đặc điểm duy nhất chính là bên cạnh khóe miệng hắn có một nốt ruồi đen cực lớn giống như một viên hắc trân châu. Đồng thời Đinh Hành có thể xác định cho tới bây giờ chưa từng gặp qua người này.

"Người là ai?" Đinh Hành cảnh giác với người đứng đối diện cẩn thận hỏi, hắn có thể cảm nhận được sự cường đại của người này, ít nhất là tu vi Hợp Thể Kỳ, cùng Đại trưởng lão trên Bắc Cổ tinh xấp xỉ nhau, thậm chí chỉ có hơn chứ không có kém.

Nhưng người kia lại giống như không nghe thấy, tất cả ánh mắt đều bị Lạc Thần cung hấp dẫn, trong mắt tỏa ánh sáng lấp lánh. Qua một lúc lâu mới nói: "Cung tốt!"

"Hừ!" Lại một âm thanh lạ lẫm từ phương xa truyền đến. Những người ở đây đồng thời kinh nghi nhìn về hướng âm thanh truyền lại. Sau một lúc, một người quần áo màu vàng nhanh chóng bay đến.

Người vừa đến thân hình chưa ổn định đã mở miệng nói: "Đương nhiên là cung tốt rồi, nhưng người đừng hòng mang nó đi!"

"Niên Hồng!" Người áo xanh lập tức nhận ra được người vừa đến, trong miệng hô nhẹ.

"Ta tưởng là ai. Dựa vào tiểu tử Lưu Đàm này sao có thể lấy trộm được Lạc Thần cung, nguyên lai là người ở sau lưng giờ trò. Tất Uyên, người thực sự là ko noi nào mà ko có mặt a!"

"Hắc...." Niên Hồng cao giọng cười, sau đó lại nói: "Ta không noi nào vắng mặt? Cũng không giống người, vì sao ta đi tới đâu cũng có thể đụng tới

ngươi vậy?"

"Người nói đi, nếu như không phải ngươi gây chuyện khắp nơi, ta còn phải truy tìm ngươi khắp thiên hạ sao?" Người áo vàng đối đáp không khoan nhượng.

Mà lúc này Đinh Hành đã nhận ra người áo vàng vừa đến chính là Trật tuần sứ, Niên Hồng một trong những trưởng lão cấp trên. Trong lòng vui vẻ, vì thế liền lập tức qua làm lễ.

"Thuộc hạ Đinh Hành xin ra mắt Niên Trưởng Lão. "

"Ân, cường địch đang ở trước mặt, không cần đa lễ." Niên Hồng vẻ mặt hiền hậu, đôi lông mi dài rủ xuống, tỏ ra có chút phờ phạc nhưng trong hai con mắt lóe lên tinh mang mờ ảo, lại luôn luôn nhắc nhở người khác không thể coi thường hắn.

"Hừ! Niên Hồng, bây giờ ta có Lạc Thần Cung ở đây, ngươi sao có thể chịu nổi ta. Ngược lại hôm nay ta muốn xem xem ngươi có bản sự gì có thể ở dưới Lạc Thần Cung này toàn mạng mà rút khỏi." Tất Uyên cười lạnh, chậm rãi giơ Lạc Thần cung lên.

"Đừng cầm Lạc Thần Cung dọa người khác, ta và ngươi là Hợp Thể Kỳ giống nhau, đều kéo không hết Lạc Thần Cung. Chỉ cần ngươi bắn ra một tiễn thì sẽ dùng hết chân nguyên toàn thân của ngươi. Mà hiện tại Đinh Hành ở bên cạnh, ta xem ngươi đến lúc đó làm thế nào?" Niên Hồng không chịu yếu thế đáp trả, chỉ làm thế thủ hướng về Đinh Hành làm cho hắn cách xa ra một chút, để tránh bị ảnh hưởng đến.

"A, bên này chẳng nhẽ không có người sao?" Tất Uyên liếc mắt qua Lưu Đàm đang muốn lên rút chuồn đi. "Lưu Đàm, bây giờ nếu ngươi chạy đi thì ngày sau chính là chuột qua đường, trở về cho ta!

"Cái này..... ta lại không biết ngươi." Lưu Đàm do dự nói.

Tuy nhiên hắn vừa nói ra khiến cho Niên Hồng và Đinh Hành hơi kinh nghi, cơ hồ trong lòng đều nghĩ: "không biết, vậy người kia tại sao phải cùng lúc vì Lạc Thần Cung đi tới tình cầu hoang vu này?"

"Ngươi bằng vào những lời này thì có thể rửa sạch tội danh của ngươi sao? Đừng quên, Lạc Thần Cung chính là do ngươi trộm đi, nếu như ngươi bị bắt trở lại chỉ có một con đường chết!" Tất Uyên tiếp tục đe dọa Lưu Đàm.

Lưu Đàm đương nhiên hiểu được đạo lý trong đó, vì thế liền lập tức xoay người lại áp sát tới Tất Uyên.

"Lưu Đàm! Nếu như ngươi bây giờ bỏ tôi theo sáng, ta cam đoan sẽ không truy cứu trách nhiệm. Hơn nữa sẽ ghi nhận công lao của ngươi trong việc bắt tặc nhân này. Thế nào?" Niên Hồng rất không muốn sinh thêm rắc rối để cho Tất Uyên mang Lạc Thần Cung trốn đi.

Lưu Đàm lại nhìn hai người Niên Hồng và Tất Uyên. Sau khi quan sát tới lui vài lần đành cắn răng nói với Niên Hồng: "Đừng coi ta là trẻ con lên ba. Hiện tại thì nói dễ nghe, chờ khi bắt được ta, còn không phải là trở thành tù nhân tranh công của các người. Hừ, vị đại nhân này có Lạc Thần Cung trong tay, nhất định có thể giết chết các người."

"Được! Được! ha ha....." Tất Uyên cất tiếng cười to, đồng thời lại giơ Lạc Thần Cung trong tay lên, bắt đầu chậm rãi kéo, chân nguyên bắt đầu dồn mạnh nhập vào Lạc Thần Cung.

Nhưng đúng vào lúc này trong chiếc hồ to trên băng nguyên đột nhiên lại có một đạo điện mang màu xanh da trời bắn ra, tuy nhiên mục tiêu lần này lại là Lưu Đàm.

"A!" Lưu Đàm chưa kịp phản ứng, ngay lập tức bị bắn trúng. Mà điều càng làm cho hắn không tưởng được chính là điện mang màu xanh da trời không ngừng bắn ra, hơn nữa cũng vô cùng chính xác bắn trúng Lưu Đàm.

Dưới làn đầu tiên sau khi bị bắn trúng, thân thể chỉ hơi có chút tê cứng. Nhưng điện mang liên tiếp không ngừng oanh kích hắn, khiến cho hắn ngay cả thời gian đưa tấm chắn lên đỡ cũng không có. Thân thể từng cơn tê cứng, lại càng kịch liệt. Sau đó tấm chắn trong tay hắn bùng nổ, rơi xuống trước tiên và ngay sau đó thân người hắn cũng rơi xuống.

Đinh Hành và Niên Hồng sửng sốt khi nhìn thấy cảnh này. Nếu như Lưu Đàm rơi xuống bị tiêu diệt. Vậy một mình Tất Uyên tuyệt đối không dám bắn ra một tiễn.

Quả nhiên, quang tiễn vừa mới được rút vào ít chân nguyên đã từ từ âm thầm xuống, Tất Uyên đã thôi sử dụng Lạc Thần Cung rồi.

Những người còn lại đồng thời đưa ánh mắt chuyển hướng chiếc hồ to dưới Băng Nguyên, chỉ thấy một người mặc thượng phẩm linh giáp màu u lam từ trong gào thét bay ra. Chỉ là toàn thân trên dưới điện quang quần quanh, lúc giơ tay nhắc chân mờ ảo có tiếng sấm gió.

sorry :cute: thời gian qua bận học nên chậm trễ. Giờ đã quay lại

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nhất Vô Sở Tri

"Người là Sở Nghị Phong?" Đinh Hành nhìn thấy Sở Nghị Phong bay ra từ trong chiếc hố to, ngạc nhiên hỏi.

"Đỉnh đại ca, đúng là tiểu đệ. " Sở Nghị Phong gấp lại Đinh Hành cũng có chút cao hứng. Tuy Đinh Hành bắt hắn đến nơi này nhưng lại là người thực sự quan tâm đến hắn.

"Nhưng mà người thế nào....." Đinh Hành đã có tu vi Phân Thần Kỳ đương nhiên có thể nhìn ra tình trạng hiện tại của Sở Nghị Phong. Hắn phát hiện đã nhìn không thấu cảnh giới tu vi của Sở Nghị Phong, cũng không phải tu vi Sở Nghị Phong đã vượt qua Đinh Hành mà vì thiểm điện lấp lóe trên dưới toàn thân đã che dấu tu vi thực sự của hắn.

"Việc này để sau hãy nói đi." Sở Nghị Phong vẫn không cần khống chế hoàn toàn Lôi điện lực trong cơ thể, thanh âm khi nói chuyện cũng giống như sấm nổ.

Mà lúc này Tất Uyên tựa hồ cảm giác được tình hình có vẻ không tốt lắm cho nên đã sớm thu lại Lạc Thần Cung, rồi sau đó lạnh nhạt nói: "Không nghĩ tới các ngươi còn có một người mai phục mai phục ở chỗ này. Không đùa nữa, ta đi đây!"

Nói xong, Tất Uyên quay người lại, phi thân đi.

"Niên trưởng lão, chúng ta truy đuổi chứ?" Đinh Hành nhìn Tất Uyên rời đi, vội vàng hỏi.

Mà Niên Hồng lại không có gì gọi là nóng nảy, chỉ mỉm cười từ từ nói: "Không cần nóng vội. Ta còn sợ hắn không chạy đi nữa đó, chờ lát nữa ta tự mình truy đuổi là được!"

"Nhưng mà Tất Uyên có Lạc Thần Cung, vạn nhất nếu hắn đối với ngài bất lợi, vậy....."

"Không quan trọng, hắn không dám tùy tiện dùng Lạc Thần Cung. Hơn nữa sẽ có người tiếp ứng cho ta" Niên Hồng tán thưởng nhìn Đinh Hành một cái. "Các ngươi làm thế không sai, có thể trực tiếp truy đuổi Lưu Đàm, nơi này giao lại cho người còn ta đi truy đuổi Tất Uyên. "

Nói xong, Niên Hồng lại khẽ nhìn Sở Nghị Phong đứng ở một bên, nói một câu: "Tiểu gia hỏa, khá lắm." Rồi sau đó đập lên phi kiếm, cấp bách truy đuổi Tất Uyên.

Lúc này, Đinh Hành mới lại đem ánh mắt chuyển sang Sở Nghị Phong. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, lôi điện trên người Sở Nghị Phong đã giảm bớt đi rất nhiều, mặc dù thỉnh thoảng vẫn thoát ra mấy tia thiểm điện be bé, nhưng đã không giống như thanh thế to lớn lúc vừa rồi.

"Đỉnh đại ca, các ngươi sao lại tới nơi này vậy?" Sở Nghị Phong cướp lời hỏi trước.

"Người vừa rồi cũng nghe rồi đó, là vì Lạc Thần Cung. Ai, đợi lát nữa rồi hãy nói đi, giờ phải khắc phục hậu quả đã." Đinh Hành thở nhẹ một hơi, trước tiên hướng đến Lưu Đàm mà bay tới.

Lúc này Lưu Đàm sớm đã bị Lăng điện chỉ của Sở Nghị Phong giật cho ngất xỉu, lúc này vẫn không ngừng co giật. Đinh Hành đi tới bên người hắn, nhìn nghi hoặc không nhận được lại hỏi Sở Nghị Phong: "Người dùng pháp bảo gì mà làm Lưu Đàm biến thành cái bộ dạng này vậy?"

"Không phải pháp bảo, là pháp quyết mà sư phụ ta giao cho ta." Sở Nghị Phong vui vẻ nói.

"A, nguyên lai là như thế. Vậy ta sẽ không hỏi nữa." Đinh Hành nghe thấy vậy chỉ thản nhiên cười cười, nhưng Sở Nghị Phong lại nghe được từ trong đó một tia khoan dung, mặt khác còn có ý nhắc nhở. Sở Nghị Phong ngay lập tức sáng tỏ, biết được đối với chút ít sự tình vẫn phải giấu bí mật, tỷ như tu luyện công pháp và tu luyện pháp quyết.

Đinh Hành mặc kệ Sở Nghị Phong nghĩ như thế nào, chỉ là hai tay thi triển pháp quyết. Sở Nghị Phong thấy được tình cảnh hắn phong ấn khi đó cũng như thế, trên năm ngón tay khác nhau của Đinh Hành chợt hiện lên một quang đoàn.

"Phong!" Theo tiếng quát nhẹ của Đinh hành, sau khi quang đoàn xoay tròn vây bắt Lưu Đàm lại, rồi nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Tiếp theo sau, Đinh Hành lại đi tới bên người của Lưu Quánh, khẽ cau mày. Bởi vì toàn thân trên dưới của Lưu Quánh đã một màu đen nhánh không thành hình dạng, mà hắn còn đang nhẹ nhàng bốc lên khói xanh, tóc đã bị đốt trụi, toàn bộ đều dán ở trên da đầu, lộ ra có chút buồn nôn. Từng con chấy khét, tanh hôi truyền ra đâu còn là hình dạng của cao thủ Phân Thần Kỳ nữa.

"Không tưởng được người này lại vô tích sự như vậy, chỉ giật hắn hai lần đã biến thành bộ dạng như vậy rồi." Sở Nghị Phong coi thường nói.

"A! Vừa rồi lúc ngươi đánh trúng hắn, là lúc hắn đem chân nguyên rút hết vào trong Lạc Thần Cung, cho nên trên người không có nửa phần chân nguyên

để phòng hộ tất nhiên không chịu nổi một đòn. Nhưng người này cũng là Phân Thần sơ kỳ, nếu bình thường người đụng tới hắn, đánh nhau có thể cũng không chiếm được tiện nghi gì đâu."

"Đây là báo ứng của hắn. Nên mới biến thành như vậy." Sở Nghị Phong oán hận đá Lưu Quánh một cước.

"Tại sao người biết hắn?" Đinh Hành hỏi.

"Ta nghe người khác gọi hắn là Lưu trưởng lão, còn nói là người tiếp nhận trông coi Thủy lao. "

"Nghe, hắn chính là Lưu Quánh?" Đinh Hành hơi kinh hãi, thật sự là không nghĩ tới Lưu Quánh lại cố động Lưu Đàm đi trộm Lạc Thần Cung.

Nói tới đây Sở Nghị Phong đột nhiên nghĩ tới một việc, nói với Đinh Hành: "Đinh đại ca, ta trước tiên phải cứu hai người đã."

Nói xong, Sở Nghị Phong nhanh chóng quay lại trong chiếc hồ to, qua một lúc sau hắn kéo hai người bay ra ngoài, đi tới bên người Đinh Hành nói: "Đinh đại ca, hai người này cũng là cai ngục của Thủy lao tỉnh. Vừa rồi lúc ta độ kiếp liên lụy đến bọn họ, người trước hết chữa trị giúp bọn họ, bọn họ cũng đã từng chiếu cố ta. "

Trong mắt Đinh Hành lại càng cả kinh, có chút không thể tin nổi nhìn Sở Nghị Phong. Không nghĩ được kiếp vận vừa rồi là do Sở Nghị Phong dẫn phát. Bất quá hắn cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, khẽ gật đầu.

Nhìn qua hai người gác ngục, Đinh Hành từ trong Trữ vật giới chỉ lấy ra hai viên đan dược chia ra đưa vào miệng bọn họ, nói: "Bọn họ không có việc gì nữa rồi. "

"Tốt quá, tốt quá" Sở Nghị Phong nhẹ giọng tự nói, sau đó liền đột nhiên hỏi: "Đinh đại ca, Hắc Yểm và Ma Linh đâu?"

Trong mắt Đinh Hành mang thần sắc buồn bã nói: "Bọn họ đều bị thương, đang ở bên kia kia." Nói xong Đinh Hành dẫn Sở Nghị Phong hướng Hắc Yểm và Ma Linh đi tới.

Sở Nghị Phong cũng không nhìn thấy hai người bọn họ mà chỉ thấy quang đoàn đen nhánh đang chuyển động không ngừng, ở trong đó từng đợt ô quang lưu chuyển phảng phất như quả bóng bóng trong suốt bao vây lấy khối đen nồng đậm.

Mà bên cạnh khối đen lại là một con ngừ thái phi điều. Lúc này cũng đang bị bao vây trong quang cầu màu bạc.

"Đinh đại ca, đã là xảy ra chuyện gì?" Sở Nghị Phong kỳ quái hỏi.

"Hắc Yểm đang chữa thương. Hắn là người tu ma, hắc quang hiện tại người đang nhìn thấy chính là chân nguyên của hắn, cũng không biết hắn có thể trừ bỏ năng lượng của Lạc Thần cung ra ngoài hay không. " Đinh Hành chậm rãi giải thích, trên mặt cũng vô cùng lo lắng.

"Tu ma giả?" Sở Nghị Phong gãi gãi đầu, bởi vì hắn không hiểu rõ

Mà Đinh Hành tiếp tục nói: "Ma Linh là tu yêu giả, lúc bị trọng thương sẽ biến trở về nguyên hình, biến thành bộ dạng giống như bây giờ. "

Sở Nghị Phong khiếp sợ nhìn Đinh Hành, sau đó ánh mắt lại dời đến phía con Ngừ Thái Đại Điều kia, giật mình hỏi: "Đinh đại ca, người nói con đại điều này chính là Ma Linh ?"

Đinh Hành ko nói gì, chỉ than nhẹ rồi gật đầu.

Sở Nghị Phong xoay xung quanh Hắc Yểm và Ma Linh hai vòng, trong lòng chỉ có một ý niệm chính là cái thế giới này quá thần kỳ, cũng quá điên cuồng!

Đinh Hành nhìn thấy bộ dạng của Sở Nghị Phong, không nhịn được hỏi: "Chẳng nhẽ người chưa thấy Tu ma giả hay Tu yêu giả sao?"

Sở Nghị Phong từ trong khiếp sợ tỉnh lại, có chút mờ mịt đáp: "không có!"

"Vậy sư phụ người không cùng người nói về tình hình của tu chân giới sao?"

"Sư phụ thu nhận ta không lâu thì phi thăng, cái gì cũng không nói qua cùng với ta." Sở Nghị Phong ngẫm oán giận Lan Thần, thầm nghĩ: "Sư phụ, người trước khi đi cũng không cùng ta nói rõ ràng, chỉ cần lưu lại một cái ngọc giản cũng được, hại ta bây giờ cái gì cũng không biết, giống như một đứa trẻ ngốc tiến vào thành phố. "

"Nguyên lai là như thế, có thời gian ta sẽ nói cho người một chút về tình hình tu chân giới, rồi lại nói về quy củ của người tu chân để tránh người không biết gì rồi lại dẫn đến tai vạ." Đinh Hành hiện lên tư thái của một người huynh trưởng chu đáo, sau đó lại hỏi: "Trở lại chuyện tu vi của người. Tại sao trong thời gian không tới hai năm, người bỗng chốc trở nên lợi hại như vậy, ngay cả ta cũng nhìn không thấy tu vi của người?"

"Ai, ta cũng không biết phải nói như thế nào, đều là tên mập Lưu Quánh đáng chết kia làm chuyện tốt. "

Chương 38: Hồ Đồ

Sở Nghị Phong đem tất cả những hành vi của Lưu Quánh đối với hắn nói ra hết một lần, Dĩnh Hành nghe được sắc mặt xanh xám, Sở Nghị Phong có thể cảm giác được rõ ràng sự giận dữ của hắn, cũng khó trách Dĩnh Hành là một người đứng đắn nghiêm chỉnh như thế vô luận thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ cho sự tình đáng ghê tởm như vậy phát sinh.

Mà sau đó Sở Nghị Phong còn nói đến việc bản thân cuối cùng chạy vào trong kết giới, dẫn phát lôi điện dày đặc mà đúng là nhờ lực lôi điện mới phá trừ phong ấn được cang nhờ mượn lực lôi điện mới nhất cử đột phá Kim Đan kì.

Đương nhiên những lời Sở Nghị Phong nói này cũng không phải đều là thật, hắn đương nhiên không thể nói tự mình đã chủ động phá phong ấn mà mượn lực lôi điện cũng bị hắn nói thành hành động vô tình do những việc này đều quan hệ đến bí mật tu luyện của Lôi Tiêu Thần Đạo Kinh cho nên Sở Nghị Phong đã không có khả năng nói cùng Dĩnh Hành.

Có điều Dĩnh Hành hiển nhiên là một vị quân tử thật thà cũng không có chút hoài nghi gì, bởi tại tu chân giới các loại sự tình kì quái rất nhiều, Sở Nghị Phong mượn sức lôi điện cũng không phải sự tình gì nghiêm trọng. Hơn nữa sau khi Sở Nghị Phong vừa thoát khốn lập tức vội vàng giúp hắn cho nên hắn lại càng tin tưởng Sở Nghị Phong.

Cuối cùng chỉ cảm thán nói :

“Không nghĩ đến vừa rồi ba đạo kiếp lôi thực tế lại là người độ sơ kiếp, sơ kiếp mà quy mô thế này, Sở huynh đệ người ngày sau thành tựu thật không thể hạn lượng!”

Sở Nghị Phong bản thân cũng không rõ ràng lắm chỉ cảm thấy xấu hổ gãi gãi tóc lại mang theo một tia lửa điện.

Một lát sau, hai tên lính gác đã tỉnh lại, Dĩnh Hành trước hết tra hỏi bọn chúng một phen bởi vì theo hắn xem hai tên lính gác này tựa hồ cũng là đồng lõa của Lưu Quánh, sau đó lại hỏi các sự tình còn lại của Lưu Quánh từ trong miệng hai tên lính biết được, Lưu Quánh không ngờ lại tàn bạo giết chết vài chục người, Dĩnh Hành cuối cùng tức giận một chương đem băng nguyên dưới chân đánh ra một cái hố to.

Mà sau đó lại đi đến bên người Lưu Quánh, Lưu Quánh vẫn còn chưa tỉnh lại Dĩnh Hành trước tiên phong ấn chân nguyên của hắn sau đó định mang Lưu Quánh đi bắt quả bọn lính có chút bối rối dù sao bây giờ Lưu Quánh cũng là chủ quản Thủy Lao Tinh.

Mà Dĩnh Hành cũng có chút khó xử, Hắc Yểm có thể tự mình vận công chữa thương nhưng Ma Linh lại thụ thương rất nặng cho nên cần phải tìm người hỗ trợ, hiện tại hắn vội vã đi trị thương cho Ma Linh.

Nhưng vào lúc này, theo phương hướng truyền tống trận lại bay đến bốn người, bốn người cùng mặc linh giáp màu đỏ, từ xa nhìn lại giống như một mảnh hoả thiêu vân đang bay đến.

Bốn người đến gần phía trước, Sở Nghị Phong cảm thụ tu vi bọn họ, người đầu lĩnh nên cùng với Dĩnh Hành không sai biệt lắm, cũng là tu vi Phân Thần kì mà ba người bên cạnh tu vi đều là Xuất Khiếu trung kì mà Sở Nghị Phong sau khi bước vào Hoàng Lôi sơ kì cùng với tu chân giả bình thường ở Xuất Khiếu kì giống nhau, cho nên hắn có thể tính toán nhận biết tu vi ba người này bất quá Sở Nghị Phong theo thần sắc bọn họ nhìn ra, bọn họ tịnh không hữu hảo.

Bốn người đến bên người Dĩnh Hành nhìn thấy Lưu Quánh mặt mũi biến dạng nằm thẳng cứng trên mặt đất, người đầu lĩnh lạnh lùng nhìn chằm chằm Dĩnh Hành và Sở Nghị Phong, hỏi :

“Dĩnh Hành các người làm sao vậy có bắt được Lưu Đàm không?”

“Là Tổng Văn hử, bắt được Lưu Đàm rồi ở bên kia.” Dĩnh Hành chỉ qua bên cạnh.

“Người kia là ai?” Tổng Văn nhìn thấy Sở Nghị Phong, nghi hoặc hỏi.

“Đây là một tiểu huynh đệ của ta lần này đúng là hắn ít nhiều đã hỗ trợ.” Dĩnh Hành mỉm cười giới thiệu Sở Nghị Phong.

“Àn, Lạc Thần Cung kia đâu?” Tổng Văn tịnh không quan tâm Sở Nghị Phong mà là bắt đầu hỏi đến Lạc Thần Cung.

“Lạc Thần Cung bị người ta đoạt đi rồi.”

“Bị người ta đoạt đi rồi? Dĩnh Hành lần này người khá là thất trách đó tối thiểu cũng là làm việc không tốt.” trong mắt Tổng Văn có chút lộ ra một tia nhìn hờ hững.

Dinh Hành cũng không thèm để ý, chỉ nói :

“Ôi, ta đã không có biện pháp, người không thấy hai tổ viên của ta đều thụ trọng thương sao ? Bọn họ đều bị Lạc Thần Cung làm bị thương đó.”

“Vậy người tại sao không truy đuổi?”

“Niên Hồng trưởng lão đuổi theo rồi.”

“Niên Hồng trưởng lão đã đuổi theo? Là ai đoạt đi Lạc Thần Cung?” Tống Văn có chút kinh ngạc.

“Không biết bất quá nghe Niên Hồng trưởng lão nói người kia gọi là Tất Uyên.”

Tống Văn hiển nhiên đã chìm vào suy tư, có hay không có người gọi là Tất Uyên, bất quá trông bộ dạng hắn là không biết, liền hỏi :

“Tất Uyên? Hắn có phải người Đồng Lương Sơn không?”

“Không biết.” Dinh Hành lắc lắc đầu, “bất quá ta nghĩ hai người kia biết.”

“Ai?”

“Lư Quánh và Lư Đàm.” Dinh Hành chỉ hai người đã bị phong ấn. “Các người đến đúng lúc lắm, mang bọn họ về Bắc Cổ Tinh giao cho Đại trưởng lão chắc là từ miệng bọn họ sẽ biết được một vài sự tình.

“Bọn chúng là người mi bắt vì cái gì muốn giao cho ta?” Tống Văn trên mặt mang một tia kinh hi, thường thì tuần sử chính là muốn tích lũy công lao chỉ có hoàn thành tốt nhiệm vụ mới có thể đạt được càng nhiều tướng thưởng đạt được càng nhiều pháp bảo đan dược.

“Ta muốn đi trị thương cho bọn Hắc Yểm, tạm thời không về được.” Dinh Hành chỉ nhàn nhạt nói.

Có lẽ là có cảm giác nhận được ân huệ của Dinh Hành, Tống Văn tạm thời thu hồi về mặt băng lãnh, hỏi :

“Hắc Yểm bọn họ bị thương nặng lắm không?”

“Ân.” Dinh Hành không muốn nhiều lời, “các người mang theo hai trở về nhanh đi, ta nghĩ Đại trưởng lão nhất định đang chờ, còn nữa tên Lư Quánh hiện tại là chủ quản trưởng lão của Thủy Lao Tinh thỉnh Đại trưởng lão lại phái một người mới đến quản lý Thủy Lao Tinh.”

“Biết rồi, chúng ta đi ngay, người tự mình bảo trọng.” Nói xong Tống Văn phất thủ hạ của mình bắt Lư Quánh và Lư Đàm một lần nữa phản hồi truyền tống trận.

Dinh Hành từ xa nhìn Tống Văn nhẹ nhàng thờ dài một hơi lại nghe Sở Nghị Phong hỏi :

“Dinh đại ca người xem nhãn thần tên Tống Văn kia, ta trông hắn không phải thứ tốt đẹp gì.”

“Ai, không cần nói xấu sau lưng người khác.” Dinh Hành đôi lúc có chút giống Lão Phu Tử, làm Sở Nghị Phong dờ khóc dờ cười.

Dinh Hành đến bên Hắc Yểm và Ma Linh, Sở Nghị Phong hỏi :

“Dinh đại ca, có gì quan trọng cần ta hỗ trợ không?”

Dinh Hành lắc lắc đầu, nói :

“Người vội vàng cũng chẳng giúp được gì, ta xem ta nên mang họ thẳng đến Thanh Đường Tinh.”

“Thanh Đường Tinh? Thanh Đường Tinh có cái gì?”

“Trên Thanh Đường Tinh có một Huyền Y Phái có thể trị liệu các loại nguy nan tạp chứng bệnh thể thường tình.” Dinh Hành nhíu mày nói.

Bất quá Dinh Hành vừa nói ra vấn đề, lập tức nói :

“Sở huynh đệ người theo giúp ta một chuyến nhé.”

“Sao?” Sở Nghị Phong phát ra một tia nghi vấn, kì thật trong lòng hắn sớm dự tính rồi, nếu hắn không giúp được gì vậy tự mình ly khai nơi này trước tiên về Lôi Nguyên Tinh dù sao theo lời Lan Thần thì đó là gia hương, nhưng hắn bây giờ cũng không có đi qua.

Bất quá trên mặt Dinh Hành hiện ra một vẻ áy náy làm cho Sở Nghị Phong trong lòng hoảng hốt, vội vàng nói :

“Không thành vấn đề, Dinh đại ca không phải là đi xem Thanh Đường Tinh sao, ta cùng người đi.”

“Ai, kì thật làm đại ca là lừa gạt người, người thống khoái như vậy đáp ứng ta, ta thật sự là...”

Sở Nghị Phong không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói :

“Dinh đại ca, người nói gì?”

Dinh Hành cuối cùng vung đầu một cái thở dài một hơi giống như là đã hạ quyết gì đó nói :

“Kì thật là thế này, Đại trưởng lão muốn gặp người muốn cho ta mang người đi xem Bắc Cổ Tinh.”

“Dinh đại ca người nói gì ta sao nghe không hiểu ?” Sở Nghị Phong cảm thấy chính mình có chút hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tu Chân Đại Thế

Sở Nghị Phong cuối cùng quyết định đi theo Dinh Hành đi xem thanh đường tinh.

Vết thương của Hắc Yểm tuy có thể tự mình vận công liệu thương nhưng quang tiên của Lạc Thần Cung phát ra có tính chất đặc biệt, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn Hắc Yểm cũng không thể hòa toàn khu trừ dị chủng chân nguyên trong nội thể cho nên cuối cùng Dinh Hành phải dùng đến phong ấn sở trường nhất của mình đem dị chủng chân nguyên cùng Hắc Yểm tất cả đều phong ấn lại, chỉ ít cũng làm cho thương thể của Hắc Yểm không phát triển xấu đi.

Mà Hắc Yểm sau khi bị phong ấn chân nguyên cũng không khác gì phạm nhân, hơn nữa thân thể hắn cũng không giống Sở Nghị Phong, trải qua vô số lôi điện oanh kích không ngừng rèn luyện cũng còn xa mới có thể cường tráng được như thân thể Sở Nghị Phong nên chỉ có thể để cho Sở Nghị Phong công hấn.

Cũng may là Sở Nghị Phong chỉ cần trải qua một thời gian vô cùng ngắn là có thể điều chỉnh thân thể thích ứng, luồng năng lượng lôi điện khổng lồ cuối cùng cũng bị hắn hoàn toàn luyện hóa sau đó hấp thu.

Sau đó Sở Nghị Phong lại thích ứng với việc phi hành, (dữ tông đại khanh lý phi xuất lai bất nhất dạng, - câu này dịch ra hơi chuối, đang nghi Đại Khanh Lý là tên người, anh em nào đọc cái này rồi thì dịch hộ), ban đầu Sở Nghị Phong chỉ có thể phi hành cấp tốc, nhưng nếu muốn cho hắn có thể bình ổn phi hành hoặc là đứng lại ở giữa không trung thì quả là có chút không quen, bất quá năng lực thích ứng của hắn lại vô cùng nhanh, hơn nữa Dinh Hành lại ở một bên chỉ đạo nên cũng rất nhanh có thể bình ổn mà sử dụng phi kiếm phi hành.

Dọc đường đi Sở Nghị Phong phát huy tư chất chăm chỉ hiếu học, không ngừng đem các loại vấn đề đem ra hỏi khiến Hắc Yểm cũng đến nhưc đầu, hoàn hảo là Dinh Hành cũng không phiền lòng ngược lại còn kiên nhẫn phi thường giảng giải giúp Sở Nghị Phong tất cả các loại vấn đề.

Sở Nghị Phong đầu tiên hiểu rõ một cách đại thể về tu chân giới, tu chân giả chia làm 4 loại hình tu đạo, tu ma, tu yêu và cổ tiên nhân hoặc cổ tu tiên mà lúc này trong tu chân giới, người tu ma chiếm đại đa số nguyên nhân là tốc độ tu luyện của tu ma giả là nhanh nhất, bởi vì bọn họ không từ thủ đoạn lợi dụng các loại tư nguyên gia tăng tu vi thậm chí lợi dụng cả máu, linh hồn, thi thể của con người để tu luyện. Chính thống nhất lại là người tu đạo, bởi vì người tu đạo tuy tốc độ tu luyện hơi chậm lại sử dụng thiên tài, địa bảo, động thiên phúc địa vốn ngày càng ít có địa phương phù hợp vì thế mà tu đạo ngày càng giảm.

Với người tu yêu, kỳ thật ngoại trừ nhân tất cả các chủng yêu thú đều tu yêu bất quá các chủng yêu thú trí lực hữu hạn nên thành kẻ có thành tựu cũng không nhiều, nên dù yêu thú số lượng khổng lồ nhưng tại tu chân giới lại chiếm số lượng nhỏ nhoi.

Mặt khác, cổ tiên nhân cũng dị thường thần bí, theo truyền thuyết bọn họ cũng không phải là người tu chân mà là tu luyện theo 1 công pháp từ thái cổ truyền đến không phi thăng lên tiên giới mà là trực tiếp gia nhập cấp độ cao nhất của thần giới dù Dinh Hành không nói rõ lắm nhưng Sở Nghị Phong trong lòng cũng sáng tỏ rốt cục hắn nguyên lai là thuộc loại cổ tu tiên.

Trong tu chân giới thể lực người tu ma ngày càng mạnh, nên cũng không ai phân chia chính tà, mà người tu đạo chính tông cũng không còn ai gan lớn dùng đến khẩu hiệu trảm yêu trừ ma nữa. Do đó làm cho mọi người tu chân dễ dàng dung hợp hơn, không còn ai nghe tới ma hay yêu là đòi đánh, đòi diệt. Tuy nhiên quan điểm từ xưa thì rất khó cải, nhưng trước mắt thì ngoài mặt ai cũng thể hiện quan điểm về vấn đề này một cách bình thản. Tựa như Tổng Văn đối với Dinh Hành, vì Dinh Hành là người tu đạo, cho nên tu ma giả như Tổng Văn đối đãi với hắn cũng không hữu hảo.

Người tu ma đa số quý trọng hơn nữa tính tình âm hiểm vì gia tăng tu vi chẳng những thường xuyên chém giết giao mà còn có một số ra tay cả với phạm nhân, một khi sự việc sát sanh luyện hồn như vậy xảy ra, đối với tu chân giả mà nói phạm nhân hoàn toàn vô lực sở dĩ vậy thường xuyên xuất hiện chuyện

hàng ngàn, hàng vạn thường nhân chết vào tay tu chân giả.

Phạm nhân là cơ sở của tu chân giới, vì tránh cho sự tình này phát sinh nghe nói tiên giới đã sai phái một vị tiên nhân hạ giới, tổ kiến Thủ Vọng Thành trong Thủ Vọng Thành phái ra rất nhiều trật tuần sử tuần sát khắp nơi ở tu chân giới, đối với tu chân giả dám ra tay với phạm nhân đều bị trừng phạt rất nghiêm khắc.

Đồng thời trong tu chân giới không phân chính tà nên cũng không có chính tà liên minh, bất quá các lợi ích của đoàn thể tình cũng không tiêu thất, các tập đoàn lợi ích vì tranh đoạt lợi ích tự nguyên cũng thường xuyên xảy ra đánh nhau lớn làm cho tu chân giới xuất hiện ô yên chương khí cho nên sau đó trật tuần sử cũng phải có trách nhiệm điều đình.

Thời điểm ban đầu không ai vừa ý với sự xuất hiện của trật tuần sử nhưng sau lưng của trật tuần sử là Thủ Vọng Thành có tiên nhân tọa trận thực lực cường đại cho nên rất nhanh chân nhiếp được mọi người, sau đó Thủ Vọng Thành phát triển rất mạnh bây giờ đã được coi là thế lực mạnh nhất tu chân giới.

Ngoài một số ít thế lực mặc dù còn đang tranh đấu cũng không bị Thủ Vọng Thành cấm, chỉ cần song phương đều là người tu chân cho dù nhất phương bị diệt môn thì Thủ Vọng Thành cũng sẽ không cho đó là một thế lực có thể có dũng khí cùng Thủ Vọng Thành tranh đấu. Mà Thủ Vọng Thành ngoại trừ duy trì sự ổn định của còn thỉnh thoảng tổ chức các đại hội luận võ, luận đạo, cung cấp các dạng thưởng phẩm kể cả pháp bảo, pháp quyết, trận pháp đẳng, mặt khác còn phụ trách tìm tòi nghiên cứu một ít bí mật của tu chân giới.

Sở Nghị Phong cũng biết một chút về sự tình của Thủ Vọng Thành, Thủ Vọng Thành tọa lạc tại Tử Hoàng Tinh, nơi đây chỉ có người trên Nguyên Anh kỳ mới có thể tiến vào.

Thủ Vọng Thành tại tu chân giới chia làm Đông, Tây, Nam, Bắc bốn bộ phân đã phân biệt ở trên Đông Bình tinh, Nam An tinh, Tây Thái tinh, Bắc Cổ tinh bốn khóa tinh cầu.

Trong Thủ Vọng Thành có ba cấp trưởng lão, mỗi phân đà chủ đều là nhị cấp trưởng lão, ít nhất cũng là có tu vi Hợp Thể kỳ, tam cấp trưởng lão cũng phải đạt tới Hợp Thể kỳ bọn họ chia nhau trông coi một tiểu đội mà phía dưới mỗi tiểu đội là một tiểu tổ đứng đầu mỗi tiểu tổ là một đầu lĩnh mà người này tu vi ít nhất cũng là Phân Thần kỳ cho nên nhất cấp trưởng lão là người làm các công việc ở trong Thủ Vọng Thành, mà nhất cấp trưởng lão còn là người người từ tiên giới hạ phạm chính là người của tiên giới.

Mà Dĩnh Hành chính là một đầu lĩnh của một tiểu tổ trong phân đà ở Bắc Cổ tinh.

Hai năm trước, Dĩnh Hành tại Hoàng Qua tinh gặp Sở Nghị Phong cũng không phải hoàn toàn trùng hợp bởi vì Dĩnh Hành là phụng mệnh nhị cấp trưởng lão từ Bắc Cổ tinh đến điều tra một sự kiện, Dĩnh Hành đem chuyện này cùng Sở Nghị Phong nói qua Sở Nghị Phong lập tức biết là cùng với bản thân mình có quan hệ hơn nữa xác thực là hắn cùng với sư phụ Lan Thần có quan hệ.

“Sở huynh đệ, ta đi qua Hoàng Qua tinh điều tra nơi thần bí năng lượng ở nơi này, sau khi ta trở lại Bắc Cổ tinh đại trưởng lão hỏi ta có phát hiện gì không, ta nhân tiện đem chuyện của ngươi ra nói, sau đó đại trưởng lão nghe nói sư phụ ngươi phi thăng có khả năng thần bí năng lượng cùng việc sư phụ ngươi phi thăng có quan hệ cho nên hắn mới muốn gặp ngươi một lần để tìm hiểu rõ hơn một chút tình cảnh lúc ấy, kỳ thật cũng lạ là ta lúc ấy không hỏi tình huống còn không biết sư phụ ngươi có phải là vào thời điểm phi thăng thì đang ở Hoàng Qua tinh hay không?” Dĩnh Hành không hồ là chính nhân quân tử đối đãi với Sở Nghị Phong trước sau như một, thành thật nói ra nhưng hắn cũng vì sơ sẩy của chính mình mà cảm thấy thẹn với Sở Nghị Phong, việc này càng làm cho Sở Nghị Phong nghĩ rằng Dĩnh Hành xứng đáng để kết giao bằng hữu.

“Dĩnh đại ca, xem ngươi nói đến người nào vậy, ngươi cũng không biết sự tình lúc ấy thế nào, làm sao có thể hiểu được tất cả bất quá có một chuyện ta chưa rõ?” Sở Nghị Phong bình tĩnh nói.

“Sao, chuyện gì? Ta nếu biết sẽ nhất định nói cho ngươi.” Dĩnh Hành vội vàng nói

“Trên Hoàng Qua tinh xuất hiện năng lượng thần bí, làm sao đại trưởng lão lại biết để nói cho ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Huyền Y Phái

“Người phát hiện năng lượng thần bí không phải là Đại trưởng lão Bắc Cổ Tinh, mà là cao thủ trong thành gác, bất quá cuối cùng là năng lượng gì, ta cũng không biết, ta bất quá mới là Phân Thần kỳ, sao có thể biết nhiều vậy?” Dĩnh Hành bình thản cười nhẹ giọng nói.

Sở Nghị Phong không biết tiên nhân môn của những người trong gác vọng thành là gì, sở dĩ có chút lo lắng, sợ là vạn nhất có người biết sư phụ hắn Lan

Thần tại Hoàng Qua Tinh phi thăng thần giới, sẽ mang đến cho chính hần phiến toái.

“Sao vậy?” Đinh Hành thấy Sở Nghị Phong có chút mất tự nhiên, hỏi.

“Ô, không có gì, chỉ là nghĩ có thời gian thì đi Tử Hoàng Tinh xem tiên nhân có bộ dáng thế nào?” Sở Nghị Phong vội vàng chuyển hướng chủ đề.

Đinh Hành lại tiếp tục hỏi : “Nghị Phong, sư phụ ngươi phi thăng khi nào?”

“Sư phụ ta phi thăng đã lâu rồi, chừng hơn mười năm.” Sở Nghị Phong muốn đem thời gian Lan Thần phi thăng tận lực nói thêm một chút.

“Ô, như vậy xem ra năng lượng thần bí này chắc cùng sư phụ ngươi không quan hệ.”

“Vốn là không quan hệ.” Sở Nghị Phong bình tĩnh nói dối, bất quá trong lòng hần lại thấy được, năng lượng thần bí có thể chính là loại thất thải quang mang hần thấy được lúc Lan Thần phi thăng.

Dọc theo đường đi, Sở Nghị Phong đã biết không ít sự tình, còn có quan hệ chuyện trò với Đinh Hành, hần thấy chính mình nói chuyện có chút giống người cổ, mà Hắc Yểm dù vẻ mặt vẫn âm trầm như cũ, nhưng Sở Nghị Phong đã thành quen, nói cho đúng hơn là Sở Nghị Phong càng không sợ Hắc Yểm nữa, bởi vì Sở Nghị Phong bây giờ đã đạt tới Hoàng Lôi sơ kì, cùng tu chân giả Xuất Khiếu kì bình thường không sai biệt lắm, nhưng lực công kích của Sở Nghị Phong lại cường đại hơn, tâm thần đã trải qua rèn luyện của lôi điện, càng thêm ngưng thật, cho nên hần bây giờ cùng với Hắc Yểm lúc toàn thịnh cơ bản không sai biệt lắm, tự nhiên không còn cảm giác sợ hãi nữa.

Nhưng lúc Sở Nghị Phong thấy Ma Linh nằm trong lòng Đinh Hành, hần thấy có chút đáng thương, nguyên lai Ma Linh hoang dại lúc này chỉ có thể ngây dại ở trong phong ấn kết giới, hiện ra nguyên hình, mặc dù nghe tên gọi là Thiên Mục Linh Điều, nhưng lại có lông vũ năm màu, nhưng sao lại có thể tiến đến hình thái nhân loại đây?

Sở Nghị Phong chân đạp thượng phẩm linh kiếm, cùng Đinh Hành sóng vai mà đi, vốn Đinh Hành cố ý thả chậm tốc độ một chút, nghĩ là Sở Nghị Phong có thể không theo kịp hần, nhưng sau khi đã đi một khoảng thời gian, Đinh Hành phát hiện, vô luận chính mình mang tốc độ tăng lên rất nhanh, Sở Nghị Phong đều có thể bắt kịp, không khỏi đối với Sở Nghị Phong càng thêm coi trọng. Kì thật Sở Nghị Phong cũng có chút mừng rỡ, không nghĩ đến tốc độ bản thân lại nhanh như vậy, có thể thấy được lực lôi điện cường bạo, nhưng uy lực cũng cực đại, tốc độ phi hành đã nhanh hơn người khác một đoạn.

Chỉ là khi Sở Nghị Phong phi hành, luôn mang theo tiếng ầm vang, dường như sinh ra thanh thế có hơi quá một chút, bất quá Sở Nghị Phong chính mình cũng biết, hiện tại hần chỉ vừa bước vào Hoàng Lôi kì, vẫn không thể hoàn toàn khống chế chân nguyên trong cơ thể, cho nên hần sớm quyết định chủ ý, nhất định phải nhanh chóng tìm địa phương hảo hảo tu luyện một phen.

Mà dọc theo đường đi này, Sở Nghị Phong đã thấy được rất nhiều tu chân giả, trong đó tuyệt đại bộ phận đều là người tu ma, nghe được tiếng oanh minh của Sở Nghị Phong, bọn họ còn tưởng quái vật gì đến, nhìn Sở Nghị Phong sung sía một trận.

Lại qua mấy truyền tống trận, Sở Nghị Phong cũng Hắc Yểm, đi theo Đinh Hành đi đến một tỉnh cầu son thanh thủy tú, từ trên trời nhìn xuống, từng tiểu đảo tỉnh la bố kì (trải ra khắp), hồ nước lớn nhỏ nhỏ giống như một khoả minh châu điểm xuyết thế gian, u tĩnh mà thanh nhã, mới nhìn cảnh sắc như thế, Sở Nghị Phong cảm thấy vui vẻ thoải mái, cả khi phi hành phát ra tiếng oanh minh cũng giảm bớt không ít.

Nhưng cho dù là thế, Sở Nghị Phong bắt đầu phi hành có thể so với âm thanh của sóng âm máy bay vẫn hấp dẫn người ta đến, khi bọn họ vừa mới nhìn thấy một toà son mạch cao to xuất hiện trước mắt, hai nữ tử bay đến đối diện, y phục rực rỡ bay bay, thân thể thanh nhã, thanh âm thanh lệ đã truyền đến.

“Người đến là ai, mời xưng tên ra, Huyền Y phái ta có thể giúp được điều gì?” một nữ tử thân mặc lục y bình tĩnh nói, vẫn không vì thanh thế to lớn của Sở Nghị Phong mà có điều cổ kị.

Đinh Hành thấy đã có người nghênh đón, tiến lên một bước, lịch sự nói : “Tạ hạ Đinh Hành, mang theo mấy bằng hữu đến đây cầu y, xin thay mặt thông báo.”

Lục y nữ tử đánh giá cẩn thận Đinh Hành một phen, sau đó lại cố ý nhìn vào mắt Sở Nghị Phong nhiều lần.

Sở Nghị Phong bị nữ tử mã mạo như thế nhìn chăm chăm, đây là lần đầu tiên, làm cho hần có chút xấu hổ, bất quá lúc này hần không phải thiếu niên tướng mạo bình thường như ở địa cầu nữa, một đầu tóc dài u lam, dung mạo tuấn lang, khí chất bất phàm, hơn nữa ánh mắt hần tận lực lãnh tuấn, tự nhiên cũng là ánh mắt dị thường hấp dẫn người.

“Các ngươi hãy chờ.” Nữ tử lục y lui ra sau hai bước, cùng đồng bạn của nàng nhẹ nói hai câu, rồi sau đó rất nhanh quay người bay về phía núi. Mà đồng bạn của nàng, sau đó thoáng cánh giác nhìn bốn người.

Lại qua một chốc, lục y nữ tử đã trở lại, cùng đến với nàng còn có một nam tử trung niên, còn chưa đến gần, nam tử kia đã mở miệng nói : “Đinh Hành lão đệ, thật là người à !”

Đinh Hành nhìn thấy người đến, cũng nhẹ mỉm cười, nói : “Nguyên lai là Mâu Chất huynh, không nghĩ đến huynh đang ở nhà.”

“A, hạ nhân không biết ngươi, còn ngăn cản ngươi, lại còn ngăn cản ngươi ở ngoài, đừng trách nhé, mời mau vào đi.” Mâu Chất tiến đến cười nói.

“Lần này ta đến là có chuyện cầu huynh.”

“Có cái gì đi vào rồi nói sau.”

Nói rồi, đoàn người do Mâu Chất dẫn đi, đầu tiên bay vào trong núi, rồi sau đó hạ xuống trước một sơn môn, mọi người thu hồi phi kiếm, đi bộ lên núi, Sở Nghị Phong không đem phi kiếm cất vào trữ vật giới chỉ, mà trực tiếp thu nhập thượng phẩm linh kiếm vào thể nội. Bởi vì linh khí sau khi nhận chủ, là có thể thu vào trong cơ thể, như vậy sử dụng càng tiện lợi.

Sở Nghị Phong thấy trước sơn môn có rất nhiều tu chân giả cũng đang chờ đợi, hơn nữa trên thân những người này phần lớn đều có thương tích, theo sơn lộ đi lên, sau khi vòng vo mấy vòng, xuất hiện rất nhiều phòng ốc, dựng dựa vào núi, mà xem bên trong có nhiều người ở, theo những gì Mâu Chất biết về nơi này, những người này cũng đều là đến cầu y, có những người đã được y trị, còn có người vẫn đang chờ đợi.

Sau khi biết tình huống nơi này, Sở Nghị Phong nhẹ giọng nói một câu : “Nguyên lai là Trụ Viện Bộ (phòng bệnh nội trú) à, xem ra tại tu chân giới việc xem bệnh khó khăn cũng là một vấn đề.”

Nhìn Đinh Hành cùng đàm luận với Mâu Chất, Sở Nghị Phong thấy Mâu Chất rất nhiệt tình, vì vậy nói với Hắc Yểm : “Đình đại ca ở chỗ này có người quen, xem ra sẽ không gặp phiền toái gì.”

“Khó nói.” Hắc Yểm nói cực kì đơn giản, nhưng lại tình huống biểu đạt cái nhìn của hắn.

Xuyên qua Trụ Viện Bộ, sau khi đám người Sở Nghị Phong lại đi lên núi một đoạn, vào trong một cái sân dưới bóng râm của một cây màu xanh, Mâu Chất nói : “Đình Hành lão đệ, các người trước hết nghỉ ngơi ở đây một lát, ta lập tức mời người đến xem huynh đệ của người một chút.”

“Hết thầy làm phiền rồi.”

Nói xong, Mâu Chất liền đi tìm người, Sở Nghị Phong hỏi : “Đình đại ca, Huyền Y Phái này là thế nào vậy ?”

“Ồi, Huyền Y Phái là một môn phái tu đạo không nhiều người lắm trong tu chân giới, mặc dù thực lực bình thường, nhưng am hiểu y trị, nhất là thuật luyện đan, khá là cao minh, cho nên người trong tu chân giới đến cầu khá nhiều, cũng là không ai dám đụng.”

Đình Hành còn nói, Huyền Y Phái sẽ không trù thượng không công cho người ta, người tới cầu y, phải đưa ra thù lao tương ứng, Sở Nghị Phong do đó mới biết tại sao Hắc Yểm lại nói như vậy.

Đoàn người trước ở nơi này thu xếp nghỉ ngơi, sau đó Sở Nghị Phong cũng đề xuất với Đình Hành, muốn trước hết đi tu luyện một chút, Đình Hành cũng biết Sở Nghị Phong vừa mới đột phá, không chế chân nguyên bất ổn, lập tức gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tu Luyện

Sân trong núi phi thường thanh u, phòng ốc so ra cũng nhiều, Sở Nghị Phong một mình đi vào một gian phòng, khoanh chân mà ngồi, sau đó thở một hơi dài nhẹ nhõm, rồi mới lấy Lôi Tiêu Thần Đạo Kinh kim giản từ trong trữ vật giới chỉ ra.

Đem tâm thần truyền vào trong, tỉ mỉ nghiền ngẫm đọc công pháp Hoàng Lôi kì, sau đó chậm rãi nhắm mắt, vận khởi Lôi Tiêu Thần Đạo Kinh, tiến thêm một bước trong việc gạt tẩy luyện hoá năng lượng lôi điện thô sơ còn chưa hấp thu hoàn toàn.

Năng lượng lôi điện vận hành trong kinh mạch hắn, mặc dù không mang đến thương tổn cho hắn, nhưng còn chưa tinh khiết, mà Sở Nghị Phong hiện tại muốn làm chính là đem chân nguyên trong cơ thể rèn luyện thêm một bước, tinh chế, sau đó áp súc.

Trong đan điền, chung quanh lôi anh thiểm điện không ngừng, tất cả năng lượng đều rèn luyện trong lôi điện, cuối cùng biến thành năng lượng tinh khiết nhất, dung nhập vào lôi anh, gia tăng tu vi Sở Nghị Phong.

Lúc Sở Nghị Phong tu luyện, Đình Hành có chút lo lắng cho hắn, cho nên mới đến xem thử, đang lúc bước qua cửa, lại cảm thấy một cỗ năng lượng mênh mông lưu chuyển trong phòng, mà trên người Sở Nghị Phong thỉnh thoảng có một đạo tia chớp loé ra.

Đình Hành không khỏi có chút chau mày, thầm nghĩ: “Vị tiểu huynh đệ này của ta, tu luyện công pháp bất phạm, chỉ ở Nguyên Anh kì có thể phát động năng lượng như thế, nhưng kinh nghiệm lại quá ít, lúc tu luyện cũng không bày kết giới cấm chế, vạn nhất bị người ta quấy rầy thì sao?”

Kì thật lúc này Đình Hành vẫn không nhìn thấu tu vi Sở Nghị Phong như cũ, chỉ là nghĩ hắn vừa mới độ qua sơ kiếp, nên là Nguyên Anh kì thôi.

Nghĩ đến đây, Đinh Hành tiện tay sắp xếp một kết giới, lập tức âm thanh gió sấm trong phòng đều mất, thiểm điện loé ra trên người Sở Nghị Phong không có tiết lộ mây may nào ra ngoài nữa.

Sở Nghị Phong tu luyện, từ từ tiến nhập vào một loại trạng thái vong ngã, hoàn toàn không cảm giác thời gian trôi qua, chân nguyên trong cơ thể càng ngày càng tinh khiết, năng lượng lõi điện chưa bị luyện hoá càng lúc càng ít, mà bên ngoài cơ thể Sở Nghị Phong rốt cuộc không có thiểm điện loé ra nữa, chính là ở bên trong kết giới, cũng là sống yên gió lặng.

Một chút năng lượng lõi điện cuối cùng bị luyện hoá hoàn toàn, Sở Nghị Phong đem tinh thần chìm vào đan điền, phát hiện một lõi anh màu vàng kim đang nằm ngay ngắn, phát ra tầng tầng quang thái, chung quanh thiểm điện bao phủ, mà phía trên đỉnh lõi anh là một hồ lô tử tinh ngọc, cả lõi anh có vẻ hơi giống phôi hoạt hình Hồ Lô Oa, Sở Nghị Phong nhìn thấy tình cảnh như thế, không khỏi có chút cười nhớ nhưng, trầm nghĩ: “Không nghĩ tới tu luyện nửa ngày, biến thành Hồ Lô Oa.”

Bất quá thể tích tử tinh ngọc hồ lô lại nhỏ đi nhiều, bởi vì một bộ phận năng lượng trong đó đã tiến vào thân thể Sở Nghị Phong, tử tinh ngọc hồ lô chính là đang bị luyện hoá từ từ.

Mà sau khi Sở Nghị Phong mở mắt, lại phát hiện trước mắt là một màn kết giới màu trắng, lại tưởng rằng chính mình bị nhốt lại, nhưng khi hắn đi đến bên cạnh kết giới, cũng không có dẫn phát công kích gì, vì vậy mới hiểu được, có lẽ là Đinh Hành bày ra để bảo vệ hắn.

Sở Nghị Phong cũng không vội vã rời kết giới, mà lại ngồi xuống lần nữa, lấy kim giản kia ra, bắt đầu giác ngộ tu luyện các loại pháp quyết đã lâu.

Nói đến pháp quyết của Lôi Tiêu Thần Đạo Kinh, ngoại trừ Lăng Điện Chi mà Sở Nghị Phong học làm thời sau lúc vượt qua sơ kiếp, những cái khác đều không, lại nhìn kim giản, phát hiện có ba loại pháp quyết có thể tu luyện, phân biệt là Lôi Tiêu Chi, Lôi Quang Thuần, Tử Tiêu Dẫn Lôi Huyền.

Lôi Tiêu Chi chia làm năm loại chỉ pháp, phân biệt là Lăng Điện Chi, Tấn Lôi Chi, Liệt Quang Chi, Phá Không Chi, Ngưng Giới Chi, hiện tại Sở Nghị Phong chỉ mới học một loại Lăng Điện Chi, với công lực hiện tại của hắn cũng chỉ có thể sử dụng đến Tấn Lôi Chi mà thôi.

Trong đó Lăng Điện Chi tốc độ cực nhanh, đúng như tên gọi, điện quang chợt loé mà qua, bất quá uy lực lại hơi yếu một chút, đem so sánh, Tấn Lôi Chi uy lực cường đại hơn nhiều, mỗi khi sử dụng Tấn Lôi Chi, đều mang theo tiếng oanh minh thanh thế to lớn, tự nhiên sinh ra uy hiếp đối với địch nhân.

Lôi Quang Thuần, nghe tên là biết, là một loại pháp quyết phòng hộ, chân nguyên hoá thành lõi điện, hình thành một khối thuần bài.

Mà Tử Tiêu Dẫn Lôi Huyền là một trong những pháp quyết lợi hại nhất của Lôi Tiêu Thần Đạo Kinh, chính là lấy chân nguyên chính mình, linh hồn dẫn dắt, mượn thiên địa linh khí, dẫn cửu thiên chi lôi cho chính mình sử dụng, năng lượng cũng có lớn nhỏ, đẳng cấp, theo cao thấp mà phân thành Phàm Lôi, Thiên Lôi, Huyền Lôi, Tiên Lôi, Thần Lôi, Chân Lôi, cùng Nguyên Lôi.

Phàm Lôi là lõi điện phổ thông, giống như sét đánh bình thường lúc trời mưa, trải qua sơ kiếp, người tu thành nguyên anh sẽ không sợ loại sét này, mà tu chân giả đối mặt Thiên Lôi cũng giống một dạng như phàm nhân đối diện Phàm Lôi, Huyền Lôi thì cùng với kiếp lôi lúc trải qua Độ Kiếp kì sau khác không nhiều, mà Tiên Lôi, Thần Lôi, Chân Lôi đều từ từ cao hơn một cấp độ. Mà nghe nói, khi có khả năng dẫn hạ Nguyên Lôi cuối cùng mới chính là lúc gặp phải lực lượng khai thiên tích địa của lôi điện, nghĩ đến lôi điện có thể khai thiên tích địa, Sở Nghị Phong trong lòng một trận hưng phấn, mà cuối cùng hắn mới phát hiện, với tu vi của hắn bây giờ nhiều nhất đã có thể dẫn hạ Thiên Lôi đến.

Bất quá cũng chỉ như vậy, nhưng so với trước kia cái gì cũng không biết thì tốt hơn nhiều.

“Lăng Điện Chi!” tỉnh tỉnh lúc tu luyện của Sở Nghị Phong nổi lên, một đạo Lăng Điện Chi lẳng lẽ, phát ra lực lượng của Phàm Lôi phổ thông nhất, mà uy lực của Lăng Điện Chi này, xuyên qua kết giới Đinh Hành bố trí như quyền qua đơn giản như xuyên qua một lớp giấy.

“Ba!” một tiếng, kết giới theo âm thanh mà vỡ ra.

“Ha!” Sở Nghị Phong hưng phấn kêu lên, sau đó tiện tay chuyển động, miệng quát: “Lôi Quang Thuần!”

Theo trong tay hắn nháy mắt tuôn ra một mảng lõi điện lớn, “ba chi nha” vang lên, rồi sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành một khối thuần bài bộ dạng như màn ánh sáng. Bất quá diện tích cũng không lớn, đường kính cũng chỉ dài như cánh tay thôi, bất quá nhìn thấy năng lượng ẩn chứa trong đó, Sở Nghị Phong nghĩ đến tìm người thử xem, thậm chí còn nghĩ dùng Lạc Thần Cung bắn một phát, xem kết quả thế nào.

Cuối cùng, Sở Nghị Phong còn muốn thử Tử Tiêu Dẫn Lôi Huyền, bất quá nghĩ đến uy lực có thể hơi lớn, cho nên lại thôi, bất quá may mắn hắn không thử ở chỗ này, nếu như nói ở chỗ này mà thử, cho dù chỉ dẫn hạ Phàm Lôi phổ thông nhất, cũng có thể đem cả viện lạc thổi tung lên rồi.

Lúc này đây Sở Nghị Phong cũng không phải bé quan, mà chỉ là luyện hoá lực của lõi điện trong cơ thể, cho nên cũng không tốn hao nhiều thời gian lắm, sau hai ngày, liền từ trong phòng đi ra.

Khi hắn đi ra, phát hiện trong sân chỉ có một mình, sau đó muốn ra ngoài xem thử, mà đang lúc suy nghĩ, đột nhiên tâm tư vừa động, liền cảm thấy tâm thần mình lập tức tán phát ra, tình hình cả viện lạc lập tức xuất hiện trong đầu hắn rõ ràng.

Sở Nghị Phong nhẹ nhàng nhắm mắt, phát hiện cũng không vì tầm mắt bị ngăn trở mà không thấy rõ, ngược lại cả trong những góc nhỏ, đều vô cùng rõ ràng hiện lên trong não hắn, so với dùng mắt nhìn còn rõ ràng hơn nhiều.

Sở Nghị Phong dần dần thích loại cảm giác này, dần dần không hề khống chế tâm thần, mà để cho tâm thần tận tình tán phát ra, tâm thần lướt qua cả

viện lạc rồi lại tiếp tục khuếch tán, tiếp tục lan ra, gió thổi trùng khu trong thiên địa, hoa bay lá rụng, nghe tiếng nói nhẹ nhàng của cây cỏ, xem gọn mây cuộn rồi lại thả, tựa hồ hết thảy mọi việc trong thiên địa đều ở trong lòng Sở Nghị Phong.

Chậm rãi, tâm thần của Sở Nghị Phong khuếch tán ra trăm thước, rồi sau đó tựa hồ nửa toà núi đều bị tâm thần của Sở Nghị Phong bao trùm, người này đang trị thương, còn có người này đang chờ đợi, đều dưới sự quan sát của Sở Nghị Phong, mà lúc Sở Nghị Phong định tăng thêm phạm vi quan sát thêm một bước, lại đột nhiên truyền đến một trận cảm giác mê muội, Sở Nghị Phong lập tức hiểu được có thể là tâm thần hao phí quá độ, xem theo bộ dạng lúc này, với tu vi tâm thần hiện tại của bản thân, tối đa chỉ có thể quan sát phạm vi khoảng một ngàn thước.

Sở Nghị Phong nhanh chóng thu hồi tinh thần vào thể nội của mình, sau đó điều tức một chút, trong nháy mắt đã khôi phục lại.

Lôi Tiêu Thần Đạo Kinh sinh ra lực lượng lôi điện, chẳng những có thể luyện hoá các loại năng lượng, lại rèn luyện tâm thần, trình độ ngưng luyện tâm thần của Sở Nghị Phong hơn xa người có cùng tu vi. Sau khi tiến vào Hoàng Lôi kì, thần thức Sở Nghị Phong cũng đã có thể ly thể.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tri Âm

Sở Nghị Phong tu luyện xong, ở trong sân nội một lát, đám Dĩnh Hành vẫn không có ai trở về, vì vậy mới lững thững ra khỏi viện lạc, định du lãm cảnh sắc Huyền Y Phái một chút.

Sở Nghị Phong lúc này đã hoàn toàn luyện hoá năng lượng trong cơ thể, trong lúc hành động vô thanh vô tức, một mình một ngựa đi giữa đại sơn thanh thủy dục tích (xanh tươi ngọt ngào ??), hoa cỏ cây cối tán phát sinh cơ bùng bùng, gió mát man man thổi đến mặt, như ngọc thủ ôn nhu của thiếu nữ, nhẹ nhàng mon tron hai má, hít thở không khí ẩm ướt trong núi, tắm mình trong linh khí sung túc nơi đây, cả người đều sáng khoái, phảng phất ức vạn lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, không ngừng hấp thu linh khí trong núi.

“Trên Địa Cầu nào có địa phương như vậy, trách không được Địa Cầu chỉ là góc bị tu chân giới bỏ quên...” Sở Nghị Phong vừa đi vừa cảm thán.

Một tiếng đàn “đing đing đong đong” truyền đến, đột nhập vào trong tim Sở Nghị Phong, giống như có một sợi lông vũ khiết bạch khuấy động tiếng lòng mẫn cảm nhất trong lòng hắn.

Sở Nghị Phong nghe âm thanh mà đi, theo hướng tiếng đàn đi đến, con đường nhỏ uốn khúc trong núi càng tăng thêm hứng thú của Sở Nghị Phong, tựa như bên ngoài một viên trân châu lúc nào cũng có một tầng lụa mỏng, càng làm người ta không thấy rõ, lại càng khiến người ta hưng phấn, ngược lại càng muốn đến gần để nhìn.

Cuối cùng, Sở Nghị Phong đi qua một mảnh trúc lâm xanh biếc, một toà núi không cao xuất hiện trong tầm mắt, mà trên đỉnh núi kiến tạo một toà lương đình tinh xảo, tiếng đàn đúng là theo nơi này truyền ra.

Sở Nghị Phong lại đi lên một đoạn nữa, rồi mới nhìn đến người đánh đàn, nguyên lai là một nữ tử trẻ tuổi, nàng một thân quần áo trắng tinh, trên đỉnh núi nhẹ nhàng đong đưa theo gió, một trận sương mù thoảng qua, bao phủ quanh người có chút hư vô mờ ảo, giống như muốn mượn gió mà về, cực kì giống tiên tử trong cung.

Lại đi lên trên, Sở Nghị Phong dần thấy rõ dung mạo nữ tử, làn da nàng nõn nà, khi sương tái tuyết, trên khuôn mặt trái xoan, khảm một đôi mắt đen láy, lại như hàm chứa hồ thu trong vắt, đôi mày nhú nhẹ, tựa cười mà không phải cười, mũi ngọc môi đào, nhỏ nhắn thanh tú, trên mặt mang theo nụ cười bình tĩnh, cả người nhìn qua, điềm tĩnh vô cùng, một mái tóc dài đen óng như thác nước tung bay sau đầu, gió nhẹ trong núi thoảng qua, nhẹ nhàng tung bay có chút bừa bộn, mà đôi tay dương chi bàn ngọc nhỏ nhắn kia của nàng, đang nhẹ nhàng mân mê cầm huyền ở trước người.

Chiếc gậy thon cao không ngừng đung đưa theo tiếng đàn du dương, phảng phất muốn hân hoan cất cao tiếng hát, hoặc là tiên tử đang say không giác mộng, lúc này trong lòng Sở Nghị Phong nhộn nhạo không chỉ vì tiếng đàn, còn có vị tiên nữ giáng trần này.

Sở Nghị Phong thấy vị tiên tử điềm tĩnh này, đột nhiên thấy bản thân không thể tiến đến xa hơn, trong một bức tranh mỹ diệu như thế này, tuyệt đối không nên có chính mình xuất hiện, nếu như bản thân đi đến, chỉ sẽ phá hỏng mỹ cảnh đó, vì vậy Sở Nghị Phong dừng cước bộ, đứng giữa sườn núi, lẳng lặng nhìn...

Tiếng đàn thật du dương, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác yên tĩnh, phảng phất hết thảy mọi điều trên thế gian đều an tĩnh xuống trong tiếng đàn, dưới sự gột tẩy của tiếng đàn, Sở Nghị Phong không sinh một tia tạp niệm, giờ khắc này, tựa hồ tâm linh bản thân Sở Nghị Phong cũng được tịnh lọc.

“Tranh...” một âm phù không hài hoà đã phá vỡ sự bình tĩnh trước mắt, tựa hồ là cảm huyền đã đứt, Sở Nghị Phong chớp mắt tỉnh lại, mà cùng tỉnh lại

một lượt với hắn, còn có vị nữ tử mỹ mạo đánh đàn trên đỉnh núi kia.

Sở Phong cảm thấy mình có chút bối rối, định lặng lẽ thối lui, lại đột nhiên nghe được âm thanh của nữ tử trên núi truyền đến: “Là vị nào đang nghe Uyển Đình đánh đàn vậy?”

Theo lời nói, nữ tử tự xưng Uyển Đình đã đến bên bờ lương đình, đưa mắt nhìn xuống, vừa đúng lúc nhìn thấy Sở Nghị Phong mới nghĩ đến việc rời đi.

Nữ tử nhìn thấy Sở Nghị Phong, đôi mắt đột nhiên loé lên, tựa hồ như là nhận biết hắn, thần tình trên mặt rõ ràng là giống như gặp lại người đã từng quen biết, chỉ là thế nào cũng nghĩ không ra, những vẫn thấy phi thường quen thuộc, loại cảm giác không minh bạch này, làm cho nữ tử rất khó hiểu, không khỏi nhẹ nhàng nhíu mày.

Bốn mắt nhìn nhau, Sở Nghị Phong cảm thấy sâu trong nơi nào đó tận đáy lòng, như bị một sợi lông vũ nhẹ nhàng khuấy động lên điểm điểm sóng gợn.

Mà Sở Nghị Phong dưới ánh nhìn chăm chú của nữ tử, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác tự ti mặc cảm, mà thấy nữ tử này nhẹ nhàng như mây, trong lòng Sở Nghị Phong vô ý sinh ra một tia yêu mến, tựa hồ nữ tử như vậy không nên có việc phiền não gì, những gì thuộc về nàng chỉ có thể là hạnh phúc vui vẻ.

Hai người ai cũng không nói, chỉ yên lặng nhìn đối phương, nhưng ánh mắt giống như truyền đạt nội tâm của hai người nghĩ gì, Sở Nghị Phong từ trong ánh mắt của Uyển Đình đọc được cảm giác như từng quen biết, mà nữ tử tựa hồ cảm giác được sự triu mến của Sở Nghị Phong.

Nữ tử bỗng nhiên mỉm cười, tựa như tuyết liên hoa nở rộ, thánh khiết, thanh u, trong lòng Sở Nghị Phong nhất thời nổi lên một loại cảm giác tâm thần an bình.

Thanh âm nàng kia ưu nhã, như là âm thanh của tự nhiên, theo chân trời phía xa xa truyền đến, giống như chuông bạc vang lên trong đầu Sở Nghị Phong: “Ngươi là...?”

Nhưng chưa kịp đợi cho Sở Nghị Phong hồi đáp, liền có một thanh âm khiến người vô cùng phiền chán từ không trung truyền đến.

“Uyển Đình, Uyển Đình! Cáp... Ngươi thật sự đánh đàn ở chỗ này à...” thanh âm cũng phi thường tục tĩu, thậm chí có chút giống tiếng thanh la.

Sở Nghị Phong nhìn thấy một đạo ô quang xẹt qua, một người chân đạp phi kiếm từ trên trời giáng xuống, sau khi người này hạ xuống, tùy tiện tiêu sái đến bên nữ tử, kiêu ngạo lớn tiếng nói, bất quá thân hình kẻ này thật ra có chút tương xứng với thanh âm của hắn, thân thể cao lớn, chùng hai thước hơn, thể lượng rộng lớn, mặc một thân lĩnh giáp hắc sắc, lại thêm trên mặt râu tóc rậm rạp, từ xa nhìn lại, giống như một con gấu đen, mà Sở Nghị Phong còn phát hiện được lại có tu vi yếu kém Xuất Khiếu kì.

Nữ tử tựa hồ rất chán ghét kẻ này, nhíu mày một cái không rõ ràng, lại quay đầu qua một bên, cũng không để ý tới kẻ vừa đến.

Mà người kia lại không chút giá ngộ, lại tiếp tục tiếp cận nữ tử trước mặt, nhưng khi hắn thấy ánh mắt nữ tử thủy chung nhìn chăm chú Sở Nghị Phong dưới chân núi, trong mắt không khỏi hiện lên một đạo lệ mang, hạ giọng rống lên: “Ngươi là ai, dám đến đây đùa với nữ nhân của Cố Thiên Bằng ta, mau cút đi, nếu không cẩn thận khó giữ cái mạng nhỏ của ngươi đó.”

Sở Nghị Phong không nghĩ cùng người khác tranh giành ghen tuông, càng không nghĩ biến thành một tên đầu cẳng vô lại, lạnh lùng nhìn thoáng qua đầu “hắc hùng” kia, xoay người đi.

Nhìn thấy Sở Nghị Phong muốn quay người rời đi, trên mặt nữ tử không khỏi hiện lên một tia thất vọng, nhưng cũng chỉ mở miệng nói: “Này, ngươi...”

Sở Nghị Phong dừng bước, đột nhiên quay đầu, hướng về nữ tử nhân nhạ nói một câu: “Nàng không đi sao?”

Nữ tử nghe được, vẻ mặt nháy mắt vui vẻ, lập tức nói: “Chờ ta với.” nói rồi, ôm lấy cổ cầm, hướng Sở Nghị Phong đuổi theo.

Nữ tử bay nhanh đến bên cạnh Sở Nghị Phong, mỉm cười nói: “Đi thôi.”

Sở Nghị Phong sắc mặt bình tĩnh, chỉ cảm thấy một trận hương phong truyền đến mũi, mà về lạnh lùng trong mắt sớm không thấy.

Bất quá bọn họ muốn đi, lại có người không đồng ý, Cố Thiên Bằng kia đứng trên đỉnh núi thấy Sở Nghị Phong đối với hắn nhìn mà không thấy, ngược lại trực tiếp gọi Phượng Uyển Đình rời đi, hắn làm sao có thể không tức giận, lại như thế nào có thể không phẫn nộ.

“Đứng lại!” thân hình Cố Thiên Bằng chợt loé đã đến trước người Sở Nghị Phong, ngăn đường đi của bọn họ.

Cố Thiên Bằng mắt lộ hung quang, trước hết liếc qua Phượng Uyển Đình, thấy Phượng Uyển Đình trong lòng khấn trương một trận, bởi vì nàng đã sớm nhận biết Cố Thiên Bằng trước mặt này, biết rằng tu vi kẻ này là Xuất Khiếu kì, nàng chỉ là Nguyên Anh kì, tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, mà xem Sở Nghị Phong, mặc dù nhất thời nhìn không thấu tu vi hắn, nhưng cũng không có loại cảm giác cao hơn nàng một bậc, làm thế nào là đối thủ của Cố Thiên Bằng kia được, Cố Thiên Bằng chính là đã đến Xuất Khiếu kì rồi.

“Trên Thanh Đường Tinh còn không có ai có dũng khí không có ta mặt mũi, ngươi xem như người thứ nhất, ta sẽ cho ngươi ném thử mùi vị đặc tội ta.”

Cố Thiên Bằng vừa đến đã không nghĩ cùng Sở Nghị Phong đấu võ mồm, mà trực tiếp huy xuất một quyền, hướng Sở Nghị Phong đánh đến.

Sở Nghị Phong cười lạnh, cũng chẳng tránh né, mà là đồng dạng ngưng khởi một quyền, cùng với quyền đầu của Cố Thiên Bằng va chạm với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Sở Hiển Thực Lực

Quyền đầu hai người không hề hoa mỹ va chạm nhau, sau một trận cuồng phong điên cuồng quét qua, Sở Nghị Phong chỉ hơi lui lại một bước nhỏ, mà Cố Thiên Bằng thì lại cả người âm âm bay đi, trên nắm đấm vùng ra vẫn còn mang theo nhiều tia lửa điện, tựa hồ còn toát ra một tia khói xanh.

Phượng Uyển Đình giật mình mà mừng rỡ nhìn Sở Nghị Phong, nàng như thế nào cũng không ngờ thanh niên tuấn lãng trước mắt lại có tu vi cao như thế, có thể đem Cố Thiên Bằng cao thủ của Thanh Đường Tinh đánh bay.

Kì thật không riêng gì Phượng Uyển Đình khó hiểu, mà cả Cố Thiên Bằng bản thân cũng không rõ vì cái gì chính mình bị đánh bay, hắn chỉ thấy được khi quyền đầu của mình cùng quyền đầu Sở Nghị Phong va chạm một chỗ, một cỗ điện lưu trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, mà nắm đấm cứng rắn của mình lại bị đối phương hoàn toàn triệt tiêu.

Mà Sở Nghị Phong trong mắt lại toát ra một tia thoải mái, vừa rồi hắn vận chuyển chân nguyên, mang lực lượng lôi điện bố trí bên ngoài cơ thể, dùng gần sáu thành lực lượng, đem Cố Thiên Bằng đánh bay rầm rầm.

Bất quá Cố Thiên Bằng hiển nhiên không phải người dễ dàng nhận thua, hơn nữa từ trước đến nay, trên Thanh Đường Tinh, hắn đã quen thói hoành hành, căn bản không để người khác vào mắt, cho nên lại đứng dậy, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hảo tiểu tử, không ngờ dám đánh ta, xem ta thu thập ngươi thế nào.”

Nói rồi, trong tay Cố Thiên Bằng đột nhiên ngưng khởi một đoàn hào quang thanh hắc sắc, linh khí chung quanh nhanh chóng hướng phía hào quang thanh hắc sắc vọt đến, mà sau khi nhập vào trong đó, Sở Nghị Phong cảm thấy một cỗ cảm giác âm hàn từ trên người Cố Thiên Bằng truyền đến.

Sở Nghị Phong sắc mặt ngưng trọng chăm chú nhìn Cố Thiên Bằng, mà Phượng Uyển Đình đã vội vàng đứng ra nói: “Cố Thiên Bằng, ngươi dám động võ tại Huyền Y Phái, cần thận ta nói cho cha ngươi...”

“Cấp...” Cố Thiên Bằng cười ác độc, “Nói cho cha ta, ta cũng phải giết chết tên xú tiểu tử đui mù này trước đã.”

Tiếng nói vừa dứt, Cố Thiên Bằng vung tay, điên cuồng hét lên một tiếng: “Hắc Diễm Ma Phong!” sau đó đoàn hào quang thanh hắc sắc kia hoá thành một đạo hắc mang, rít lên dữ dội, nhắm phía Sở Nghị Phong và Phượng Uyển Đình, nơi nào hắc mang đi qua nhiệt độ không khí chợt lạnh, trên mặt đất cùng cây cối chung quanh lập tức kết một tầng băng, bất quá tầng băng này cũng không phải màu trắng, mà là màu đen.

Sở Nghị Phong nhẹ nhàng giữ chặt một tay Phượng Uyển Đình, kéo về phía bên người mình, bước lên một bước, che trước người nàng, ánh mắt lạnh lùng, nhìn thấy hào quang hắc sắc sắp đánh tới, trong miệng khẽ quát một tiếng: “Lôi Quang Thuần!”

Chỉ thấy Sở Nghị Phong đột nhiên vron tay phải, bàn tay xoè ra, từng đạo tia thiểm điện dày đặc loé ra trong bàn tay, lập tức hình thành một quang mạc hình bầu dục, trong quang mạc, điện quang trạm lam sắc (xanh da trời) không ngừng chớp loé, phát ra từng trận âm thanh “chì nha.”

Hào quang hắc sắc va chạm trên Lôi Quang Thuần trạm lam sắc, liền không di động thêm được nửa phân, dưới sự oanh kích của lôi điện trên Lôi Quang Thuần, nhanh chóng tan biến, cuối cùng lại hoá thành từng tia linh khí, tiêu tán trong thiên địa, mà hắc băng kéo dài một đường từ chỗ Cố Thiên Bằng đứng đã dừng lại ở vị trí hai bộ trước người Sở Nghị Phong.

Cố Thiên Bằng giật mình nhìn tình cảnh trước mắt, như thế nào hắn cũng không thể nghĩ rõ ràng được, chiêu số tưởng như bất bại của mình, vì cái gì đều hoàn toàn không có tác dụng trên người tên tiểu tử đui mù này, mà một màng kẻ đó, càng thiếu chút nữa làm cho hắn tức nổ phổi.

Phượng Uyển Đình đứng ở sau Sở Nghị Phong, tay bị Sở Nghị Phong lôi kéo, trong sát na đó, trên người giống như có điện chạy qua, không tự chủ được run rẩy một chút, không khỏi rút tay về một cái, lại bị bàn tay to lớn của Sở Nghị Phong nắm chặt, trong lúc nhất thời lại không rút ra, mà sau đó từ tay Sở Nghị Phong truyền đến cảm giác ấm áp, tạo cho nàng một loại cảm giác an toàn trước giờ chưa từng có.

Mà kẻ đó Cố Thiên Bằng phát động công kích đều bị Sở Nghị Phong cản hết, càng khiến Phượng Uyển Đình cảm thấy Sở Nghị Phong lợi hại hơn so với Cố Thiên Bằng, cho nên càng đắm chìm trong cảm xúc của bản thân, ánh mắt nhìn về phía Sở Nghị Phong nhẹ nhàng có chút khác thường.

“Ai...” Phượng Uyển Đình dịu dàng phát ra một tia âm thanh, ôn nhu tránh thoát tay của Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong lúc này mới chú ý thấy chính mình vẫn còn lôi kéo tay Phượng Uyển Đình, không khỏi đỏ mặt lên, nhanh chóng mở tay mình ra.

Bất quá còn không đợi hần nói gì, Cổ Thiên Bằng điên cuồng hét lên: “Ta tức chết mất, tức chết mất, xem chiêu...”

Đồng dạng thanh hắc sắc quang đoàn xuất hiện trong hai tay Cổ Thiên Bằng, hơn nữa có thể nhìn thấy linh khí tụ tập lại so với lần đầu còn muốn nhiều hơn, mà thanh hắc sắc quang đoàn còn chưa phát ra, không khí chung quanh lại còn rét lạnh hơn nữa. Uy lực tự nhiên cũng lớn hơn, đến nỗi thậm chí cả bản thân Cổ Thiên Bằng cũng có chút không thể khống chế, Sở Nghị Phong tình tường nhìn thấy hai tay Cổ Thiên Bằng đang run rẩy.

“Cổ Thiên Bằng, ngươi muốn giết cả ta luôn phải không?” Phụng Uyển Đình có chút sợ hãi nhìn Cổ Thiên Bằng lần nữa ngưng tụ một quang đoàn thật lớn, yêu kiều quát. Nàng cho rằng lực lượng như thế của Cổ Thiên Bằng, có thể Sở Nghị Phong không trụ được, cho nên nàng mới trực tiếp dùng an nguy bản thân nhằm khiến Cổ Thiên Bằng do dự.

Bất quá Sở Nghị Phong cũng không nghĩ nhẹ tay với Cổ Thiên Bằng, tự nhiên không nghĩ luôn bị động chịu đòn, nên Sở Nghị Phong vận chuyển chân nguyên, tay phải nâng lên, ngón cái cùng ngón trỏ duỗi thẳng, ba ngón kia nắm lại, cả bàn tay thành hình dạng một cây súng ngắn, sau đó một chút điện quang trạm lam sắc chợt loé trên đầu ngón tay trỏ.

Chỉ nghe trong miệng Sở Nghị Phong lạnh lùng quát: “Lăng Điện Chi!”

Âm thanh như sấm nổ, như nộ hỏa của trời, một đạo lôi điện trạm lam sắc nháy mắt phát ra, giống như một điện xà quần tới trên người Cổ Thiên Bằng, Cổ Thiên Bằng hú lên quái dị, thân thể lập tức run lên, mà thanh hắc sắc quang đoàn trong tay hần rút cuộc khống chế không được, “Phanh” một tiếng, phát ra bạo tạc.

Bạo tạc làm cho linh khí trong thiên địa kích động một trận, cuồng phong xuất hiện, cây cối và nham thạch sớm đã đóng băng bên trong cuồng phong lập tức trở thành nát bét, Sở Nghị Phong nhanh chóng ngưng khởi một đạo Lôi Quang Thuần, che trước người hần và Phụng Uyển Đình, mặc cho cuồng phong loạn vũ phía trước, nhưng Sở Nghị Phong và Phụng Uyển Đình lại bình yên vô sự.

Chờ cuồng phong thổi qua, Sở Nghị Phong thu hồi Lôi Quang Thuần, nhưng lại phát hiện không tìm thấy Cổ Thiên Bằng đâu.

Bất quá thần thức Sở Nghị Phong nhẹ nhàng khuếch tán, lập tức phát hiện Cổ Thiên Bằng nằm bên cạnh một rừng cây.

“Cổ Thiên Bằng đâu?” Phụng Uyển Đình từ phía sau Sở Nghị Phong đi ra, nhìn trái ngó phải, nhỏ giọng hỏi.

Sở Nghị Phong không nói lời nào, chỉ hướng ra xa chỉ một cái.

“Hần không việc gì chứ?” Phụng Uyển Đình tựa hồ có chút lo lắng, bởi vì nàng biết Cổ Thiên Bằng là thiếu đường chủ Thanh Ma Đường, Thanh Ma Đường trên Thanh Đường Tinh là đại môn phái số một số hai.

“Không biết, đi xem thử.” Sở Nghị Phong bình tĩnh trả lời, tựa hồ sự tình bình thường không phải do hần làm.

Lúc hai người đi đến bên cạnh Cổ Thiên Bằng, phát hiện Cổ Thiên Bằng chỉ là nằm bẹp trong rừng cây, râu tóc quần tít, tựa hồ mới đi uốn tóc, ngay cả lông mi cũng, bất quá trên bề mặt tựa hồ kết một tầng băng lạnh rất nhỏ. Dù sao cũng không nguy hiểm tính mạng, thấy Sở Nghị Phong và Phụng Uyển Đình đến, hần lập tức giấy dựa bò dậy.

Trong ánh mắt Cổ Thiên Bằng vẫn mang vẻ không phục, lửa giận trong mắt tựa hồ muốn đem Sở Nghị Phong thiêu chết, đáng tiếc cũng chỉ là tưởng tượng trong tâm lý thôi, bất quá Sở Nghị Phong hiển nhiên không nghĩ bị hần trừng mắt như vậy, nên lại lần nữa vuron ngón trỏ, đầu ngón tay ngưng khởi một chút điện quang.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi...” Cổ Thiên Bằng rõ ràng sợ hãi, trong mắt lộ thần sắc kinh hoàng, lắp ba lắp bắp, nhưng một câu cũng không nói được. “Ngươi chờ đó, ta sẽ tìm ngươi báo thù ngày hôm nay.”

Nói xong Cổ Thiên Bằng cả tên của Sở Nghị Phong cũng không hỏi, chặt vật điều khiển phi kiếm chuẩn đi.

Sở Nghị Phong lạnh lùng cười, Lăng Điện Chi sớm ngưng tụ chỉ trong nháy mắt phát ra, một đạo điện quang trạm lam sắc chợt loé qua, vừa xong Cổ Thiên Bằng giữa không trung kêu lên thảm thiết, thân hình vẹo một cái, thiếu chút nữa từ trên trời rơi xuống, bất quá Sở Nghị Phong vẫn chưa sử dụng toàn lực, cho nên Cổ Thiên Bằng mới có thể miễn cưỡng khống chế thân hình, tiếp tục bay về phía trước, nhưng từ sau lưng nhìn thấy hai vai hần không ngừng run rẩy, giống như đang khóc.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thiên Nhất Đan

“Ngươi là ai? Có phải hay không chúng ta đã gặp qua?” Sở Nghị Phong, Phụng Uyển Đình cùng sóng vai đi tại đường nhỏ trên núi, Phụng Uyển Đình mỉm cười hỏi.

“Gặp qua” Sở Nghị Phong nghe từ Phụng Uyển Đình trên người truyền đến từng trận trận mùi thơm ngát, lúc này cũng không còn lạnh lùng: “Mới vừa thấy thôi mà”

Nghe được Sở Nghị Phong ngoạn tiểu nói, Phụng Uyển Đình mặt không tự chủ cũng đỏ lên.

“Ngươi tới đây để trị thương sao?”

“Không phải, ta là thân nhân người bệnh” Sở Nghị Phong đơn giản trả lời, nhưng không ngờ đến là Phụng Uyển Đình tựa hồ nghe không hiểu (ngu thấy ỏn). Cho nên liền giải thích: “ta là đưa người đến trị thương”

Sắc mặt Sở Nghị Phong bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt loáng thoáng chút ôn nhu: “Tên kia cũng thiệt là ngu ngốc”

“Lạc...” Phụng Uyển Đình sáng lạn cười, trông xinh như hoa lan nở: “Vừa rồi tại sao ngươi lên nghe ta đàn cầm?”

“A, ta không phải cố ý... chỉ nghe tiếng đàn du dương, liền bị hấp dẫn đi tới đây, cũng không ngờ đã quấy rầy ngươi...”

“Không sao, dù sao cũng chưa ai chăm chú nghe ta đàn cầm, chỉ có ngươi là người đầu tiên”

"Tại quê quán của ta có một chuyện xưa, nói là nếu có tri âm nghe lên tiếng đàn, cầm huyền sẽ đoạn điệu."

“Vậy ngươi là tri âm của ta sao...” Phụng Uyển Đình vừa nói xong, liền cảm giác có chút không ổn, trên mặt liền xuất hiện một mảnh đỏ ửng, đầu càng cúi thấp xuống, chỉ thỉnh thoảng dùng khoe mắt len len nhìn Sở Nghị Phong, tim không khỏi nhảy thình thịch.

Mà trong khoản thời gian này, Sở Nghị Phong cũng không biết nên nói gì cho tốt, không biết làm gì nên hấn liền giả ngu không lên tiếng.

Sau một lúc lâu, Phụng Uyển Đình không biết hỏi gì nên hỏi đại: “Ngươi đàn cầm chắc là hay lắm, đàn cho ta nghe một khúc được không?”

“Ta” Sở Nghị Phong không khỏi cười khê, hấn không phải lần đầu tiên thấy cô cầm, nhưng đều là xem trên ti vi, còn trong cuộc sống cả thấy cũng chưa thấy qua, làm gì có chuyện biết đàn cầm. “Ta chỉ biết dùng tai nghe cầm, cũng chưa bao giờ lấy tay đàn cầm...”

“Àn, thật vậy sao...” Phụng Uyển Đình tựa hồ không tin

“Thật xin lỗi ngươi”

“Vậy ngươi thính cầm như thế nào?”

“Tiếng cầm thì ai nghe mà không được (điếc sao nghe pa), chỉ khác nhau là sau khi nghe, trong lòng có cảm thụ khác nhau mà thôi.”

“Vậy nghe ta đàn cầm thì ngươi cảm thụ như thế nào?”

“Àn...” Sở Nghị Phong trầm ngâm giây lát: “Điềm tĩnh, nhẹ nhàng, ổn định tâm thần, nhưng trong tiếng đàn có thêm vài phần cô tịch” Sở Nghị Phong hỏi tưởng lại tiếng đàn đã nghe, cũng có chút tương tự tâm cảnh mình, cô đơn tịch mịch.

“Thật vậy chăng?” Phụng Uyển Đình trên mặt mang theo mừng rỡ, những gì Sở Nghị Phong nói, cùng với cảm xúc của nàng là tương tự, mà được Sở Nghị Phong khẳng định, nàng xem như một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Sở Nghị Phong trên mặt mang theo nhàn nhạt ý cười, cũng không nói chuyện, chỉ là nhẹ nhàng nhìn phụng uyển đình, khiến nàng mặt càng đỏ hơn, kéo dài xuống cả cổ.

Hai người cứ như vậy đi tới, không gian quanh sơn đạo chỉ có tiếng bước chân hai người, cùng tiếng gió thổi cây lá xào xạc, một loại hào khí khó tả cứ lưu chuyển tại hai người...

Phía trước cuối cùng cũng xuất hiện một cái sân, nghĩa là sắp đến khu vực đông người rồi (tranh thủ đi ỏn). Phụng Uyển Đình hấp tấp hỏi: “nói cả nửa ngày, còn chưa biết ngươi tên gì?”

“Ta gọi là Sở Nghị Phong...” Sở Nghị Phong liền hỏi đáp: “Còn ngươi”

“Ta gọi là Phụng Uyển Đình” Phụng Uyển Đình trên mặt hiện lên chút ngượng ngùng.

Mà lúc này từ dưới chân núi chạy lên một người, người tuy còn xa nhưng âm thanh đã tới nơi rồi: “Tiểu thư, tiểu thư”

Chỉ chớp lát, một cái tiểu nha đầu chạy tới Sở Nghị Phong và Phụng Uyển Đình trước người, quay về Phụng Uyển Đình nói: “Tiểu thư, người như thế nào một mình chạy đến đây nha...” mà khi nàng thấy Sở Nghị Phong thì đột nhiên hỏi: “Di, ngươi là ai?”

“Tô Linh Nhi, không được vô lễ” Phụng Uyển Đình nhẹ giọng mắng tiểu nha đầu, sau đó chuyển người qua Sở Nghị Phong nói “Sở công tử, khiến người chê cười rồi”

“A, không có gì, người nếu có việc cứ đi trước, ta cũng muốn đi kiểm bằng hữu của ta...” Sở Nghị Phong thần nhiên nói.

“Tốt lắm, ta cũng không quấy rầy Sở công tử...” Phụng Uyển Đình trong mắt, nhất thời hiện lên một tia không muốn.

Sở Nghị Phong gật đầu, đi về trước hai bước, chợt xoay người lại nói: “cô thời gian ta còn muốn nghe Phụng cô nương đàn cầm”

“Sở công tử nếu muốn nghe cầm, Uyển Đình tất nhiên sẽ không chối từ” Phụng Uyển Đình lập tức mừng rỡ trả lời.

Sở Nghị Phong hướng về phía Phụng Uyển Đình nhẹ nhàng cười, sau đó xoay người rời đi.

Mà Phụng Uyển Đình vẫn còn đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn hán rời đi, đến khi Sở Nghị Phong đi xa mà nàng vẫn còn xuất thần chưa hoàn hồn. Tô linh nhi đứng một bên, lúc thì nhìn Phụng Uyển Đình, lúc thì lại nhìn theo bóng lưng Sở Nghị Phong, không khỏi thần bí cười, tiến đến bên người Phụng Uyển Đình nói: “Tiểu thư, người đã đi mất bóng rồi, người nhìn nữa không chừng hồn cũng chạy theo, hi...”

“Xú nha đầu, người nói gì” Phụng Uyển Đình ngưng ngưng.

“Tiểu thư, không phải người coi trúng cái kia... cái gì Sở công tử rồi chứ” Tô linh nhi trên mặt càng thêm thần bí.

“Người mà còn đoán mò, cẩn thận ta... hừ...” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng thỉnh thoảng lại ngó về phía Sở Nghị Phong đã đi, chỉ với ánh mắt đã bán đứng mình rồi. Nội tâm nghĩ gì chính nàng cũng không biết, mới nói chuyện cùng Sở Nghị Phong vài câu mà mặt đã đỏ mấy lần...

“Ai nha, tiểu thư, ta tới là tìm người, có việc không tốt, Cố đường chủ thanh ma đường đến đề thân, lão gia đang tìm người trở về...” Tô Linh Nhi đột nhiên nhớ tới mục đích tìm Phụng Uyển Đình, nên vội vàng nói.

“A!” nghe thế Phụng Uyển Đình liền kinh hoảng, chỉ là ánh mắt như tìm tòi nhìn phía đường Sở Nghị Phong đã đi...

Sở Nghị Phong trở lại nơi sân, phát hiện Đình Hành cũng đã trở lại, nên vội vàng đi qua hỏi: “Đình đại ca, thương thế của ma linh và Hắc yểm thế nào rồi?”

“Hắc yểm thì không việc gì, đã dùng trần nguyên đan của Huyền y phái, bây giờ đã tự mình vận công trị thương, bất quá Ma Linh thì...” Nói tới đây, Đình Hành không khỏi lắc đầu.

Sở Nghị Phong trong lòng cũng có chút rung động: “Ma Linh, nàng làm sao?”

“Tình mệnh thì nàng còn giữ được, nhưng một thân tu vi, chắc khó mà khôi phục, kinh mạch trong cơ thể nàng đã bị năng lượng trong mũi tên Lạc cung thần bắn ra phá hư, nghiêm trọng nhất là, nội đan nàng cũng đã rạn..., trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?”

“Đình đại ca, người nói cho ta biết như thế nào mới có thể chữa khỏi thương cho Ma Linh” Sở Nghị Phong không muốn chứng kiến bộ dáng khổ sở của Đình Hành, nên trực tiếp hỏi, hơn nữa việc này cũng phù hợp tính cách Sở Nghị Phong.

“Trong huyền y phái có một loại đan dược, tên là thiên nhất đan, có công hiệu tu bổ nguyên anh, đương nhiên cũng có thể tu bổ kim đan cùng nội đan của người tu yếu.”

“Nếu Huyền y phái có loại đan này, tại sao lại không dùng?”

Đình Hành lắc đầu nói: “Bây giờ Huyền Y phái cũng không có thiên nhất đan, nhưng họ có thể luyện được, quan trọng là còn thiếu một loại tài liệu máu chó, nên Huyền Y phái hiện giờ vẫn chưa có thiên nhất đan”

“Đình đại ca, bọn họ còn thiếu cái gì, chúng ta mau đi tìm, đừng đứng đây chần chờ...”

“Ta tới tìm người, cũng là nói cho người biết ta phải về Bắc cố tình, xem có thể hay không tìm được tài liệu luyện chế thiên nhất đan, mà Đại trưởng lão nói muốn gặp người, nên ta nghĩ hai ta đồng thời trở về”

Sở Nghị Phong trong lòng mặc dù không muốn đi cái gì Bắc cố tình, từ lúc hán nghe Đình hành nói về Bắc cố tình, hán liền cảm giác nơi này y hệt cục cảnh sát, thử nghĩ cái coi, có ai không việc gì làm muốn vác xác tới cục cảnh sát không chứ...

Nhưng Sở Nghị Phong cũng không muốn làm khó Đình hành, bởi vì Sở Nghị Phong cảm nhận, Đình hành cũng rất quan tâm đến hán, mà Sở Nghị Phong lại không phải loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, nên im lặng gật đầu thôi.

“Ta đi trước, tìm gặp Phụng trưởng môn, hỏi xem hán còn khuyết vật gì, sau đó chúng ta đi.” Thấy Sở Nghị Phong đáp ứng, Đình Hành cũng nhanh chóng quyết định.

“Ta với người cùng đi” Sở Nghị Phong chạy nhanh đuổi theo Đinh Hành.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tình Nghĩa

Gặp lại Đinh Hành, Mâu Chất cùng một số người tới nhận tội, rồi tiếp tục đi tới đứng bên người Đinh Hành, hiển nhiên đối với Đinh Hành rất là trọng thị, nếu mọi người không biết, họ sẽ nghĩ quan hệ của Đinh Hành cùng Mâu Chất rất tốt. Tuy nhiên Sở Nghị Phong cũng hiểu được điều này, nhưng mặt ngoài không biểu lộ điều gì, bởi vì thân phận của Đinh Hành chính là trật tuần sứ.

Hai người vừa gặp nhau, đều không khách sáo mà trực tiếp bả thoại thuyết đạo lý thiên nhất đan thượng.

Đinh Hành lão đệ, ngay cả một chút sự tình, ta bây giờ cũng không có biện pháp nào hay cả, chỉ có thể dần dần thu thập tài liệu mà thôi. Mâu Chất tỏ ra vẻ áy náy, trông vô cùng thành khẩn.

Ta biết vì ta đã tới đây, ta muốn người mau mau luyện chế tài liệu cho ta, ta sẽ đến tinh cầu phía bắc 1 chuyển, có thể sẽ không tìm được.

Nơi này ư? trong mắt Mâu Chất khó xử thì thần tình chợt loé, bất quá Sở Nghị Phong cũng hiểu được là hấn cố ý. “Ta cần phải thỉnh giáo chương môn sư huynh 1 chút đã.”

Hào, nên thế. Người hãy chờ ở đây, nói xong Mâu Chất liền quay đầu đi vào nội đường.

Sau một lúc, Mâu chất mỉm cười mà đi ra, trong miệng không kìm được mà nói: “Tin tốt, tin tốt! Ha...”

Tin tốt gì thế? chẳng lẽ ở đây có nhất đan liễu?”

Không phải, nhưng hầu hết tài liệu ở đây đều có thể dùng được, nhưng lại thiếu một loại thuốc dẫn.

Đinh Hành nghe thấy những lời ấy cũng có chút hưng phấn, vội vàng hỏi: “Thiếu cái gì thế? ta sẽ lập tức đi tìm”

Sí Dương Thạch

Sí Dương Thạch ư! Đinh Hành cùng Sở Nghị Phong đồng thời lên tiếng.

Àn, không sai, đúng là Sí Dương Thạch, vì nguyên anh bị tổn thương nên nội đan phải tốt, nên dùng nhiệt lượng Sí dương thạch để giúp nâng dẫn được lực vào trong cơ thể.

Hào, ta sẽ lập tức tìm ngay. Nói xong Đinh Hành liền đi ra ngoài.

Sở Nghị Phong nghe được Sí Dương Thạch, trong lòng vừa động, nhìn Đinh Hành bỏ đi, lập tức nói: “Đinh đại ca, ta có Sí Dương Thạch.”

Lời vừa nói ra, Mâu Chất cùng Đinh Hành đồng thời đều đưa mắt nhìn về Sở Nghị Phong, Đinh Hành lập tức đi tới, đưa tay cầm lấy tay của Sở Nghị Phong mà hỏi: “Sở huynh đệ, người thực sự có Sí Dương Thạch, chuyện này không thể nói đùa được a.”

Mâu Chất cũng nói tiếp: “Đúng vậy, Sí Dương Thạch không thể tùy tiện tìm ra dễ dàng như vậy.”

Sở Nghị Phong tùy ý vung tay, trong tầng trũ giới chỉ xuất ra khối Sí Dương Thạch tìm được ở Hoàng Qua Tinh, Sở nghị phong đã đạt tới Hoàng Lôi Kỳ, cường độ thân thể gia tăng, cho dù không có xuyên linh giáp cũng không có quan hệ gì, hấn cảm Sí Dương Thạch, trước sự kinh ngạc của hai người phía trước, và một luồng khí tức hoá nhiệt phóng lên cao, còn năng đích nhiệt lãng phác diện nhi lai

Cảm thụ được sóng nhiệt năng, Sở Nghị Phong đột nhiên nghĩ đến sự tình ở dịch quán tại Xích Viên quốc, trong lòng thầm nghĩ không hay, sanh phạ tái bả huyền y phải đích đại đường cấp thiêu liễu, bất quá người tu chân không phải là phạm nhân, nên phòng ốc cũng không như phòng ốc của loài người, cho nên không có xảy ra hoạ hoạn, nhưng 1 cỗ nhiệt lưu lưu nhưng nhiên nữ khúc trừ hướng không trung phiêu khứ

Nghị Phong đang trong lòng lo lắng thì đột nhiên có một trận gió mát thổi đến, rồi có một cảm giác thanh lương truyền suốt toàn thân, nhìn qua nhiệt lượng do Sí Dương Thạch mang lại.

Viên Sí dương thạch này lớn quá nha! Một tiếng kêu ngạc nhiên truyền tới.

Chương môn sư huynh!

Phượng chương môn.

Mâu Chất cùng Đinh Hành hai người phát ra hai tiếng xưng hô bất đồng.

Sở Nghị Phong theo thanh âm mà nhìn, chỉ thấy một trung niên nam tử từ hậu đường đi ra, người này khuôn mặt trắng tinh, ngũ quan đoan trang, một đôi mắt phượng hàm chứa tinh quang, ngũ lưu trường niêm phiêu sái hung tiền, năm ngón tay thon dài nhẹ nhàng mon món hàm râu dài, thân mặc trường sam, trông có vẻ thông dong mà ưu nhã, lương khí tăng ra nhẹ nhàng, đây đúng là Sí Dương Thạch khí tức hoá nhiệt áp liêu hạ khứ, Sở Nghị Phong nhìn không thấu tu vị của người đang đến, hẳn hiểu rằng tu vị người đang đến còn cao hơn cả mình.

Nhìn đôi tay của người này, Sở Nghị Phong tựa hồ thấy quen thuộc như đã từng gặp ở đâu đó

Chừng này Sí Dương Thạch có đủ dùng không? Sở Nghị Phong hỏi.

Đù, mặc dù đôi mắt của Phượng Thiên sơn nhìn Sí Dương Thạch nhưng tựa hồ không cảm thấy nóng, tịnh không có cảm thấy hứng thú, ngược lại với vẻ mặt cuồng nhiệt của Mâu Chất, như là thấy một thứ bảo bối bình thường vậy.

Ngươi hãy lấy nó đi, rồi hãy luyện chế sớm xuất thiên nhất đan. Sắc mặt của Sở Nghị Phong bình tĩnh mà đưa Sí Dương Thạch ra ngoài.

Phượng thiên sơn mỉm cười nhìn thoáng qua Sở Nghị Phong, Sở Nghị Phong không chút do dự mà đưa Sí Dương Thạch lại gần, âm thầm vuốt cảm

Đinh Hành một bên cảm kích nhìn Sở Nghị Phong mà nói: “Sở huynh đệ, lần này thật sự là nợ ngươi một đại ân tình a.”

Đinh đại ca, nhìn ngươi kia, ngươi đã bảo chúng ta là huynh đệ mà, còn nhắc đến làm gì, lại nói, cái thứ này đối với ta cũng không có dùng tới, nếu có thể cứu Ma Linh, đây cũng là thứ thích đáng mà, sau đó Sở nghị phong cầm Sí Dương Thạch mà đặt vào tay của Đinh Hành.

Đã như vậy, ta cái gì cũng đều không nói, ngươi cùng ta đều là huynh đệ, Đinh Hành cảm động mà nói.

Sở Nghị Phong biết Đinh Hành là một người vô cùng trọng tình cảm, đối Hắc yểm cùng Ma Linh vô cùng xem trọng, bây giờ có thể nói rõ một câu này với Đinh Hành, Sở Nghị Phong rất là cao hứng.

Đinh Hành lão đệ, chúng ta mau nhanh luyện chế thiên nhất đan a, Mâu Chất đối với mọi việc trước mắt tựa hồ như không để ý, trong mắt chỉ có Sí Dương Thạch

Phượng chương môn, người xem này... Đinh Hành bất luận ở đâu cũng đều vô cùng hữu lễ, nên đầu tiên hỏi qua ý tứ của chủ nhân.

Phượng thiên sơn mỉm cười mà gật gù đầu, nhìn Mâu Chất mà nói: “Mâu sư đệ, ngươi mau dẫn Đinh Hành tới phòng luyện đan đi, nói cho hắn cách luyện chế thiên nhất đan.”

Vâng, Mâu Chất nhìn Phượng thiên sơn gật nhẹ đầu rồi quay lại Đinh Hành mà nói: “Đinh lão đệ, chúng ta mau đi thôi.”

Đinh Hành nhanh chóng đi theo Mâu Chất, Sở Nghị Phong tự nhiên cũng muốn đi theo, nhưng Phượng thiên sơn đột nhiên nói: “Đây vị tiểu huynh đệ, hãy lưu lại một chút, ta có mấy câu muốn hỏi ngươi.”

Sở Nghị Phong nghĩ mình cùng vị trung niên nhân này không có gì quan hệ, cũng không biết hắn sẽ hỏi mình về vấn đề gì, nhưng vừa khi Đinh Hành nghe được nên nói: “Sở huynh đệ, vị này chương môn phái huyền y là Phượng thiên sơn, ta phải đi đến phòng luyện đan, ngươi hãy ở lại mà hảo hảo tiếp chuyện nói chương môn đi.”

Àn, Sở Nghị Phong đơn giản mà gật đầu.

Sau khi hai người Đinh Hành cùng Mâu Chất rời đi, Sở Nghị Phong theo Phượng Thiên Sơn đến một chỗ phong cảnh ưu nhã, như một hoa viên, bốn phía một màu xanh biếc, trên đầu là lá xanh, bên cạnh là lục thụ, dưới chân là cỏ xanh, bên cạnh là cỏ xanh, ngay cả bàn ghế bên cạnh đều như được phát triển bởi cây cối, không có một chút đặc điểm nào do con người làm nên.

Tiểu huynh đệ, ta nhìn ngươi mi tâm ngươi trũng xuống, như có nhiều tâm sự a, hoàn thị xá bất đắc cương tài đích sí dương? Phượng thiên sơn mời Sở Nghị Phong ngồi xuống.

Sở Nghị Phong chỉ nhàn nhạt lắc đầu mà nói: “Sí Dương Thạch là loại gì? nếu có thể dùng Sí Dương Thạch để đổi lại một phần tình nghĩa, ta đã làm một điều thích hợp rồi.”

“Ngươi có biết giá trị của Sí Dương Thạch không?” Phượng thiên sơn hỏi.

Ta không biết

A... Phượng Thiên Sơn cười, nếu ngươi biết giá trị thật sự của Sí Dương Thạch thì ngươi sẽ không nói vậy đâu.

Hừ , ta tuy mới sơ nhập tu chân giới, nhưng cũng biết điều quan trọng của người tu chân là tự mình tu luyện, sử dụng ngoại lực, chung vu thị lạc liễu hạ thừa, ta Sở Nghị Phong sẽ không vì một khối Sí Dương Thạch mà thay đổi nguyên tắc của mình . Sở Nghị Phong đối lù thí tham tự kỷ, mà Phụng Thiên Sơn có một tia tức giận.

Phụng Thiên Sơn cảm thấy Sở Nghị Phong có vẻ không vui, thong thả cười nhìn Sở Nghị phong nói rằng: “có tình, có nghĩa, còn có nguyên tắc, không sai, đúng rồi. Bất quá ngoại lực tịnh bất thị nhất vô thị xử.”

Sở Nghị Phong nghe vậy, không khỏi nhú mày, trầm nghĩ: “Phụng Thiên Sơn nói với ta điều này là ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lạp Lang Phôi

Sở Nghị Phong có chút nghi hoặc nhìn Phụng Thiên Sơn, không biết Phụng Thiên Sơn nói lời này là có ý tứ gì, nhưng là Phụng Thiên Sơn hiển nhiên không muốn nói rõ, ngược lại từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra hai chén trà phóng lên trên bàn, rồi sau đó lại lấy ra một cái bình ngọc, mỉm cười, nói: "Đây là ta nhân lai vô sự tự nhường Trúc Diệp Thanh, mời tiểu huynh đệ nếm thử."

Nói rồi, nhẹ nhàng đích mở nắp bình ngọc, từ trong bình ngọc đổ ra hai nửa chén màu xanh biếc chất lỏng.

Cái loại màu xanh biếc chất lỏng này vừa hiện ra, lập tức một cỗ cực kỳ thanh đậm hương khí tràn ngập trong không khí, Sở Nghị Phong chỉ là có chút hít vào một chút loại mùi này, tựa cảm giác được tâm thần hơi bị nhất thanh, tựa hồ thiên địa trong lúc đó đều sáng lên rất nhiều.

"Mùi không sai, đừng chậm trễ thời gian, nhanh uống một chút, nếu không mùi sẽ bay hết."

Phụng Thiên Sơn một mình cầm một chén Trúc Diệp Thanh, đặt ở khóe miệng, đầu tiên là nhẹ nhàng ngửi một chút, rồi sau đó thật dài hít một hơi, tựa hồ có chút không nở uống, ngược lại ngưng khởi hai mắt nhìn Sở Nghị Phong, càng như là tại hấp dẫn Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong cũng có dạng học dạng, nâng chung trà lên, trước ngửi một chút, mặc dù chén trà ở gần rồi nhưng hương khí vẫn là cực kỳ thanh đậm, một chút cũng không gay mũi, trong miệng càng thanh lương như là ăn bạc hà đường.

Sở Nghị Phong không phải người hội phẩm trà, ngửi hai lần, lập tức bả Trúc Diệp Thanh đổ vào trong miệng, bất quá hần cũng không có ý tứ, một ngụm uống xuống, cũng là tinh tế nhắm nháp, nhưng một cỗ cỗ mùi thơm ngát chậm rãi tiến vào trong bụng của mình.

Trúc Diệp Thanh tiến vào trong miệng, cái loại mùi thơm này lại càng thịnh, lương sáng hơi thở lương sáng trực đạt trong ngực bụng, mà có một cỗ hơi thở vẫn như cũ tại trong miệng xoay quanh, chẳng những không đi xuống, ngược lại chậm rãi đích bay lên tới Thiên Linh cái, một loại cảm giác dễ chịu du nhiên nhi sanh ở sâu trong linh hồn, Sở Nghị Phong không khỏi hít một hơi thật dài, sau đó tái chậm rãi hô xuất, na thanh âm than thở chính là phát ra từ phế phủ.

Uống hết một chén Trúc Diệp Thanh này, Sở Nghị Phong đều có thể cảm giác tâm thần của chính mình ổn định rất nhiều.

"Thế nào, mùi như thế nào?" Phụng Thiên Sơn vẫn không nhúc nhích nhìn Sở Nghị Phong uống hết chén trà, mới chậm rãi hỏi.

"Hào trà, không nghĩ Trúc Diệp Thanh lại có kỳ diệu như thế!" Sở Nghị Phong than thở.

"Cho nên nói tu vi của con người là trọng yếu, nhưng ngoại vật cũng không nhất định là vô dụng gì đó, ngươi nói sao?" Phụng Thiên Sơn tựa hồ đang đợi cơ hội này.

"Ân?" Sở Nghị Phong có chút sững sốt, chuyển đi chuyển lại nở nụ cười đi ra. "A ... Phụng chương môn, ngài có chuyện nói thẳng là được rồi, không cần phá phí trân quý Trúc Diệp Thanh như vậy, ta thật sự không phải người hiểu trà."

"Vậy Sí Dương thạch đâu? Ngươi bây giờ còn không thêm đề ý sao?"

"Vẫn như cũ là có." Sở Nghị Phong lời nói đơn giản, thần sắc cũng bình thản, cũng không có gì tự hỏi trực tiếp trả lời.

Phụng Thiên Sơn mỉm cười, nói: "Nhìn ngươi tình thâm nghĩa trọng, nhưng lại có một người khác cũng nhìn ngươi không sai, cho nên tự đến xem, quả thật thị không sai."

Sở Nghị Phong không giải thích được, khó hiểu đích hỏi: "Cái gì không sai? Cái gì một người khác? Ta hình như nhận thức người không nhiều lắm, càng

cùng Phụng chương môn lần đầu tiên gặp mặt, Phụng chương môn là từ nơi nào nghe nói, là Đình đại ca sao?"

"A, không phải vậy, tiểu nữ của ta, Phụng Uyển Đình."

"A!" Sở Nghị Phong lập tức đứng dậy, hướng Phụng Thiên Sơn có chút khom người, nói: "Nguyên lai Phụng chương môn chính là cha của Phụng cô nương, thất lễ rồi."

"Như thế nào, thân phận của người chương môn ta đây, còn không bằng thân phận cha của Uyển Đình tốt hơn sao?"

Sở Nghị Phong âm áp cười, nói: "Không phải, trách ta chính mình thô tâm, Phụng cô nương cùng ngài cùng họ Phụng, ta hẳn phải là nghĩ đến chứ."

"Người cùng tiểu nữ rất quen sao?"

"Không, không, chỉ là gặp qua một lần mà thôi."

"Người chỉ gặp qua một lần khiến cho Uyển Đình xưng tán, người chính là người thứ nhất nha."

"Này ..." Sở Nghị Phong đột nhiên có chút không có ý tứ, không biết muốn nói gì, bất quá trong lòng cũng là âm thầm suy tư: "Đây là chuyện gì xảy ra? Phụng Uyển Đình hòa cha nàng nói cái gì? Còn xưng tán ta?"

Bất quá trong câu nói sau của Phụng Thiên Sơn, thiếu chút nữa nhượng Sở Nghị Phong dọa sái hàm.

"Sở công tử, ta muốn đem tiểu nữ gả cho người, người có bằng lòng hay không?"

"A!" Sở Nghị Phong khiếp sợ tại chỗ, cả nửa ngày nói không ra lời, nhưng là Phụng Uyển Đình theo gió khởi vũ, màu trắng quần áo lại rất không hợp thời thượng xuất hiện trong đầu của hắn.

Qua một hồi lâu, Sở Nghị Phong phảng phất mới có thể từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, có chút thẩn thắc nói: "Phụng chương môn, lời này của ngài là có ý tứ gì, ta cùng với lệnh thiên kim chỉ có một mặt chi duyên, như thế nào sẽ có thử phi phân chi tương, tại sao lại đàm luận chuyện hôn sự?"

Phụng Thiên Sơn sắc mặt biến đổi, nghiêm chỉnh mà nói: "Sở công tử chính là nghĩ tiểu nữ không tốt, nàng không xứng đáng?"

"Không, không phải." Sở Nghị Phong cuống quýt khoát tay xưng đạo. "Phụng cô nương thiên tiên dung mạo, lan tâm tuệ chí, càng đạn đắc một tay hảo cầm, chỉ là ta bất quá chỉ là một tiểu nhân vật của tu chân giới, sao có thể phối thượng Phụng cô nương?"

"Vậy người cũng là coi trọng Uyển Đình nhà ta rồi sao?" Phụng Thiên Sơn mắt lộ ra giáo hoạt.

"Này ..." Sở Nghị Phong trong lòng thầm nghĩ: "Những lời này người nhượng ta như thế nào trả lời, ta nói nhìn không hơn, giả không rõ trực tiếp đắc tội người sao? Đình đại ca bọn họ còn cầu huyền y phái nì. Đối với người nếu thuyết coi trọng, chẳng lẽ còn thật sự cùng Phụng Uyển Đình kết hôn sao?"

nhìn bộ dáng khó khăn của Sở Nghị Phong, Phụng Thiên Sơn trên mặt buồn bã, lãnh ngôn nói: "Như thế nào, vừa rồi còn nói người có tình có nghĩa, xem ra cũng chỉ là ra vẻ tư thái thôi, trong lòng đã có suy nghĩ, vì sao không dám nói ra, đường đường nam tử hán, người ngay cả quyết đoán cũng không có sao?"

Sở Nghị Phong thầm nghĩ: "Giá tu chân giới chẳng lẽ so với địa cầu còn muốn phóng khoáng, vừa gặp qua một mặt, sau đó đột nhiên lại lập tức kết hôn, điều này cũng quá nhanh đi!"

Mặc kệ Sở Nghị Phong như thế nào nghĩ, hắn nguyên chính là không có ý nghĩ đắc tội người khác, nói: "Ta sơ kiến Phụng cô nương cũng là rất có hảo cảm, nhưng là đàm luận hôn luận sự có hay không vô cùng, vội vàng rồi?"

"Uyển Đình, ra đi." Phụng Thiên Sơn hướng một bên nhẹ nhàng hô, mà trong lòng của hắn càng âm thầm nghĩ: "Ta còn không đối phó được người, mao đầu tiểu tử này, ta bảo nữ nhi đi ra, nhìn người nói như thế nào."

theo sau lời nói của Phụng Thiên Sơn, bạch y trắng tuyết, a na đa tư Phụng Uyển Đình từ bên cạnh rừng trúc đi ra, đứng bên cạnh Phụng Thiên Sơn, trên gương mặt mang theo một mảnh phấn hồng, trong hai tròng mắt, sóng mắt lưu chuyển, chớp động có vài phần ngưng ngừng.

"Phụng cô nương." Sở Nghị Phong không nghĩ tới Phụng Uyển Đình tự trốn ở bên cạnh, có chút kinh ngạc. "Này, vừa rồi ..."

"Ta nghe được ..." Phụng Uyển Đình nói trong mắt thật to ngưng ngừng, trên mặt càng hiện ra một mảnh đỏ hồng, trên cái cổ dài cũng nhiễm thượng một mảnh phi hồng.

"Được rồi, ta xem hai người các người đều có ý tứ, ta cũng sẽ không nói thêm cái gì nữa, trước báo quan hệ định xuống tới, hôn sự, có thể sau này rồi hãy nói." Phụng Thiên Sơn sắc mặt đã thiết, hơn nữa hiển rõ đỏ đỏ bức người.

Sở Nghị Phong giương mắt nhìn một chút Phụng Uyển Đình, nói thật ra, hắn đối với Phụng Uyển Đình quả thật có cảm giác, làm người được hiện đại xã hội giáo dục ra, hắn cũng không bài xích vừa thấy chung tình, ngược lại còn có một loại lãng mạn tình hoài, nhưng là bây giờ hắn hình như có một loại cảm giác bị bức bách, lạng lạng phôi!

Mà trong ánh mắt của Phụng Uyển Đình nhìn về phía Sở Nghị Phong, ngoại trừ thẹn thùng ra, tựa hồ còn có một tia thăm thắc bất an, bất quá bị Sở Nghị Phong vừa nhìn, lại đỏ mặt bả đầu cuối thấp.

Sở Nghị Phong có chút mộng, nhưng là chứng kiến Phụng Uyển Đình bộ dáng thẹn thùng như thế, trong lòng cũng thật sự không đành lòng trước mặt cự tuyệt, càng huống chi trong lòng của Sở Nghị Phong quả thật cũng có một chút dục vọng. Bất quá cũng may Phụng Thiên Sơn nói chỉ là xác định quan hệ, còn không cần kết hôn, ngày sau còn có đường hồi cải, cũng có chút gặt đầu. Nhưng là chứng kiến bộ dạng của Phụng Uyển Đình, trong lòng Sở Nghị Phong hẳn hiểu được, Phụng Uyển Đình tất nhiên tri tình, mặc dù không biết phụ tử bọn họ trong đó nói cái gì, Phụng Uyển Đình dám chắc cũng là đối chính mình có ý.

Nhưng là Sở Nghị Phong luôn hiểu được chuyện này không đơn thuần, âm thầm suy trắc: "Cho dù chính mình ngọc thụ lâm phong, người gặp người liền yêu, Phụng Uyển Đình cũng sẽ không chỉ gặp mình một lần đã yêu cầu cha mẹ đề thân nha, bên trong nhất định còn có ẩn tình."

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Quyết Đấu

Phụng Uyển Đình thấy Sở Nghị Phong gặt đầu, về mặt xấu hổ chỉ tăng không giảm. Chỉ là ánh mắt can đảm lên rất nhiều, chăm chăm nhìn làm cho Sở Nghị Phong cảm thấy bối rối.

"Tốt lắm, người đã đồng ý rồi, vậy có một chuyện ta cần phải nói với người"

Phụng Thiên Sơn vuốt bộ râu dài, chậm chậm nói.

"Mời ngài phân phó". Sở Nghị Phong bây giờ có cảm giác so với Phụng Thiên Sơn thấp hơn một lứa. Dù sao con gái người ta đã thành bạn gái của mình.

"Bây giờ có người có ý với hôn thê của người, người không thể coi như không biết chứ." Phụng Thiên Sơn ánh mắt giao hoạt nhìn Sở Nghị Phong

Sở Nghị Phong sớm đã đoán được còn có những ẩn tình khác, thầm nghĩ: "Đây rồi, để xem có chuyện gì nào?"

"Ta đương nhiên không cho phép chuyện như thế xảy ra, ngài nói đó là chuyện gì đi!"

Sở Nghị Phong lời thề son sắt, làm bộ ta chẳng sợ cái gì cả, chẳng qua chính hắn cũng biết rằng, vợ tuồng này diễn có chút quá mức rồi.

"Àn, nghe nói người cùng với Cố Thiên Bằng vì tranh nhau con gái của ta mà dẫn đến đánh nhau, có chuyện như thế không?" Phụng Thiên Sơn coi như là không thấy, ngược lại khuôn mặt còn hiện lên vẻ mặt trách cứ.

"A, chuyện này làm sao có thể, chuyện này...." Sở Nghị Phong vừa nghe đã cảm thấy không đúng, lời nói của Phụng Thiên Sơn nếu cùng người khác nói. Vậy không phải là thành Sở Nghị Phong chủ động theo đuổi con gái của hắn? Còn là cùng với người khác đánh ghen nữa, vậy Sở Nghị Phong hẳn trở thành loại người gì đây?. Mặc dù việc này ở địa cầu chỗ nào cũng thấy. Nhưng mà, vừa mới đến tu chân giới đã xảy ra việc đó, cũng là chuyện liên quan đến thể diện chứ.

Bất quá đương lúc Sở Nghị Phong nhìn thấy ánh mắt ưu sầu của Phụng Uyển Đình thì miệng ngậm chặt lại không nói được câu nào. Trong lòng tức giận thầm nghĩ: "Tùy theo người nói đi"

Phụng Thiên Sơn hiển nhiên cũng chẳng muốn nghe Sở Nghị Phong giải thích cái gì cả, hoàn toàn dựa vào suy nghĩ của mình mà nói:

"Người không nhận cũng vô ích, bây giờ người ta tìm đến tận cửa. Hơn nữa Cố Thiên Bằng còn đề cha của hắn Cố Minh Hạ đến cầu hôn rồi. Chỉ là Uyển Đình lại không thích hắn, mà ta lại không thể chính diện cự tuyệt. Cho nên đành phải nói Uyển Đình đã đính hôn rồi, nhưng người ta lại không tin. Người lại đánh cho Cố Thiên Bằng phải bỏ chạy, vậy nên người ta càng không phục. Tìm đến cửa nói lý, nói người không đồng ý thì thôi, làm sao còn đánh người ta. Bởi vậy Cố Thiên Bằng muốn cùng người quyết đấu."

Sở Nghị Phong nghe Phụng Thiên Sơn giống như đạo diễn nói về chuyện đó, khuôn mặt đã sớm khôi phục lại vẻ lạnh lùng. Đối với Phụng Uyển Đình hắn cũng có chút ý nghĩ, nhưng hắn cũng phi thường ghét bị người khác tính kế.

Nhìn thấy Sở Nghị Phong khuôn mặt âm trầm, Phụng Uyển Đình tựa hồ có chút chột dạ, lặng lẽ lui về phía sau Phụng Thiên Sơn. Nhưng Phụng Thiên Sơn coi như không thấy, giống như là hắn tuyệt đối có lý.

"Ngài đã nói Phụng cô nương đính hôn rồi, vậy Cố Thiên Bằng còn đòi quyết đấu cái gì nữa?"

"Người đánh người tại Huyền Y phái, đó là cái sai của Huyền Y phái. Nếu việc này làm lớn lên, Huyền Y phái cùng Thanh Ma Đường phải khai chiến. Ta đành phải nói người chính là hôn phu của Uyển Đình, như vậy đấu tranh của 2 người cùng với 2 môn phái là không có quan hệ. Nha đầu Uyển Đình cũng chính là thích người, cho nên ta đồng ý luôn."

Vốn Sở Nghi phong còn muốn nổi nóng, nhưng lại nghe thấy Phụng Thiên Sơn nói Phụng Uyển Đình thích chính mình, lại quay mặt sang nhìn về phía Phụng Uyển Đình, trên khuôn mặt điềm tĩnh như nước của nàng hiện lên thêm một tia lo âu. Trong lòng tự nhiên cảm thấy đau nhói, cuối cùng để mình bình tĩnh lại.

"Nói đi nói lại, nguyên nhân là do mình, ai bảo mình cùng Cố Thiên Bằng đánh nhau làm chi, đành chịu thua thiệt vậy." Sở Nghi Phong bắt đắc dĩ nghĩ, mà nghĩ tới đó trong lòng lãnh ý giảm rất nhiều, ngược lại còn có thêm một chút vui sướng không rõ nguyên nhân....

"Được rồi, sự tình đã là như thế, ta Sở Nghi Phong cũng không phải hạng người gặp chuyện gì cũng sợ, không phải là quyết đấu sao, ta Sở Nghi Phong còn phải sợ hấn nữa sao?. Hôm nay không đánh hấn, sau này quyết đấu ta cũng đánh hấn, dám đề ý đến lão bà của ta, hừ.!" Sở Nghi Phong ngẩng cao đầu, lạnh giọng nói. Chỉ là câu nói cuối cùng làm cho hai cha con Phụng Uyển Đình và Phụng Thiên Sơn không khỏi cảm thấy sùng sốt. Phụng Uyển Đình cực kì xấu hổ còn Phụng Thiên Sơn lại thoải mái cười lớn.

"Quyết đấu tiến hành vào ngày mai, ở trên Quy Linh đảo, người cẩn thận chuẩn bị, ta sẽ không quấy rầy 2 người nói chuyện nữa."

Nói xong Phụng Thiên Sơn cầm nửa chén Trúc Thanh trà lên, uống một hơi cạn sạch, cuối cùng thở ra một hơi dài, cảm thán nói: "Trà tốt, trà tốt, bây giờ uống mới thấy ngon a.!"

Nhìn Phụng Thiên Sơn rời đi, Sở Nghi Phong với Phụng Uyển Đình đứng đối mặt nhìn nhau, đều lúng túng không biết phải làm gì. Cuối cùng chính là Sở Nghi Phong thoải mái một chút nói "Phụng cô nương ngồi đi."

"Được" Phụng Uyển Đình thân nhiên đáp ứng. Sở Nghi Phong nhìn Phụng Uyển Đình, suy nghĩ về chuyện mà Phụng Thiên Sơn nói. Lúc lâu sau, khẽ thở dài nói: "Ai, Phụng cô nương, người Áao phải khổ vậy chứ? người nói chuyện đó ra với ta, sao ta lại không giúp người chứ?"

"Ta biết ta chẳng là gì trong mắt của Sở công tử, làm cho Sở công tử khó khăn rồi." Phụng Uyển Đình u oán nói.

Sở Nghi Phong hoảng hốt trả lời: "Đương nhiên là không phải, Phụng cô nương như là mặt trăng trên cao, lại là con gái của chương môn Huyền Y phái, ta chẳng qua chân ướt chân ráo bước vào tu chân giới, chỉ có một mình, ngược lại là ta không xứng với Phụng cô nương."

"Sở công tử không cần phải tự hạ thấp mình, thân phận không phải là chính mình quyết định được. Uyển Đình nói những lời đó, tự nhiên là đối với Sở công tử toàn tâm toàn ý, hơn nữa Sở công tử có thể thật lòng nghe ta gây đàn, Uyển Đình tự nhiên coi công tử là tri kỉ." Phụng Uyển Đình thấp giọng nói, có thể nói ra những lời can đảm như thế, đối với nàng mà nói là lần đầu tiên.

Sở Nghi Phong nghe những lời nói ôn nhu của Phụng Uyển Đình trong lòng nổi sóng, không khỏi cảm thấy ấm áp.

"Cũng được, nếu việc đã như vậy, hơn nữa lệnh tôn đã..." Sở Nghi Phong trầm ngâm, tựa hồ không tìm được từ ngữ biểu đạt. "Ta chắc chắn vì Phụng cô nương xoá bỏ khó khăn này, chỉ là...."

Việc này qua đi, nếu như Sở công tử không muốn cùng Uyển Đình tương dao, Uyển Đình tuyệt không miễn cưỡng. Phụng Uyển Đình nói chuyện trong mắt đã có chút ướt át.

Sở Nghi Phong thấy trong Phụng Uyển Đình nổi lên tầng nước mắt, cũng không nhẫn tâm nói cái gì nữa, do dự 1 lúc, nói: "Nếu Phụng cô nương không chê, ta Sở Nghi Phong nguyện cùng người nắm tay cùng bước trên một con thuyền."

"Thật chứ?" Phụng Uyển Đình trong mắt chớp động vẻ vui mừng, đôi mắt đẹp nhu tình nhìn Sở Nghi Phong, ba quang lưu chuyển, trong mắt vẫn còn đọng lại chút nước,

Sở Nghi Phong nhẹ nhàng cười, gật gật đầu. Phụng Uyển Đình trên khuôn mặt lại đỏ thêm lần nữa. Sở Nghi Phong nhìn thấy, đột nhiên nhớ tới bạn gái còn lại ở địa cầu, nhưng lại phát hiện đã không còn nhớ rõ hình dáng của nàng nữa.

Sở Nghi Phong cùng với Phụng Uyển Đình quan hệ cuối cùng đã được xác định. Nhưng lại lập tức phải đối diện với một chuyện tối quan trọng là cùng với Cố Thiên Bằng quyết đấu. Vì vậy Sở Nghi Phong lại bị Phụng Thiên Sơn gọi đến phòng hấn, tử tế thương lượng.

"Ta nghe nói người cùng Cố Thiên Bằng giao thủ, rất dễ dàng đánh bại hấn, có chuyện như vậy không?" Phụng Thiên Sơn lúc này đã khôi phục thái độ nho nhã, bất quá Sở Nghi Phong lại nhớ kĩ bộ dáng lúc hấn bức hấn.

"Nếu nói dễ dàng cũng không phải, bất quá ta cảm thấy không quá khó" Sở Nghi Phong lời nói bình thản, lại có vẻ đã tính trước

"Chuyện đó ta tin, bởi với tính cách của Cố Thiên Bằng, nếu không phải hơn kém quá lớn, quyết không dễ dàng mà rời đi, bất quá ta còn có một chút lo lắng."

"Lo lắng cái gì?" Sở Nghi Phong hỏi.

"Lo lắng trong lúc quyết đấu, Cổ Thiên Bằng mượn nhờ ngoại lực, như vậy chúng ta sẽ khó thắng."

"Ngoại lực? Ý của Ngài là gì ?

" Thanh Ma Đường đường chủ Cổ Minh Hạ có một kiện tiên khí"

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tiếng Đàn

Phượng Thiên Sơn tiếp tục nói về quan điểm của mình, hắn thấy có một số việc phải chỉ dạy thật tốt cho Sở Nghị Phong, hắn từ Đình Hành đã nghe qua tình huống của Sở Nghị Phong, biết Sở Nghị Phong mới vào tu chân giới, chỉ có một mình, bất quá tu vi không tồi, cho nên hắn mới dám đem Phượng Uyển Đình gả cho Sở Nghị Phong. Nếu không hắn đường đường là chưởng môn Huyền Y phái như thế nào lại để tâm tới một tên vô danh tiểu tốt của tu chân giới ? Bất quá, quan trọng hơn cả vẫn là tâm ý của Phượng Uyển Đình

- “Người nói nhờ vào sự giúp đỡ của ngoại lực cuối cùng chỉ đạt tiểu thừa, nói thế mặc dù không sai, nhưng cũng không hẳn là như thế, tu vi của mình đương nhiên càng cao càng tốt, nhưng ở tu chân giới cùng người tranh đấu, có khi chỉ bằng thực lực của mình thì còn xa mới đủ, lúc này liền nhờ vào pháp bảo, mặc dù pháp bảo không cách nào gia tăng tu vi của chính mình, nhưng lại có thể giúp cho tu vi được phát huy tối đa. Cho nên ngoại lực cũng không thể thiếu.

Sở Nghị Phong lắng lắng nghe, khẽ gật đầu, coi như là đồng tình.

Hắn vừa nghe liền hiểu, hắn đương nhiên sẽ không bài xích tương trợ bên ngoài, nhưng vẫn nhớ kỹ Lan thần trước lúc phi thăng đã dặn hắn tu vi của chính mình mới là trọng yếu.

- “Đem phi kiếm của người cho ta xem một chút”.

Sở Nghị Phong tâm thần hơi động, trong cơ thể thượng phẩm linh kiếm lập tức hiện ra, đưa cho Phượng Thiên Sơn.

Phượng Thiên Sơn tiếp lấy thượng phẩm linh kiếm của Sở Nghị Phong, cẩn thận quan sát một phen, trong mắt hiện vẻ ngạc nhiên, vội khen “Thượng phẩm linh kiếm, hảo kiếm à!”

Sở Nghị Phong trầm nghĩ : “Đương nhiên là hảo kiếm, cũng không nhìn xem ai là người luyện chế, sư phụ ta là người có thể phi thăng thần giới mà!”

Bất quá Phượng Thiên Sơn cuối cùng thần sắc âm đạm, có chút không thoả nói “Thượng phẩm linh kiếm cho dù tốt cũng chỉ là linh khí, nhưng Cổ Thiên Bằng lại có thể sử dụng tiên khí a, tiên khí và linh khí vốn không cùng cấp bậc, khác biệt nhiều lắm”

Nói xong, Phượng Thiên Sơn đem phi kiếm trả cho Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong tâm vừa động, nghĩ tới trong trữ vật giới chỉ còn có thanh trường thương, đây chính là trung phẩm tiên khí, hẳn là so với tiên khí của Cổ Thiên Bằng chưa hẳn là kém hơn, vì vậy nói : “Phượng trưởng môn, đến lúc đó ta tự có biện pháp đối phó Cổ Thiên Bằng, dù hắn có tiên khí, ta cũng không sợ hắn.”

Nhưng là tuyệt đối không thể xem thường, uy lực tiên khí không phải là thượng phẩm linh khí có thể so sánh.” Vừa nói, Phượng Thiên Sơn từ trữ vật giới chỉ lấy ra một cái bình nhỏ đưa cho Sở Nghị Phong.

- “Đây là cái gì ?” Sở Nghị Phong không hiểu hỏi.

- “Đây là thiên cực đan, có thể trong thời gian ngắn gia tăng tu vi của người, nếu gặp nguy hiểm, người lập tức nuốt vào, có thể hữu dụng.”

- “Tốt như vậy sao ?” Sở Nghị Phong suy nghĩ về cái bình nhỏ nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Phượng Thiên Sơn, đột nhiên hỏi: “ Có tác dụng phụ không ?”

Phượng Thiên Sơn hơi sững sốt, vẻ mặt có chút xấu hổ nói: “ Tác dụng phụ cũng có một chút, bất quá là có vài ngày sau công lực toàn bộ tiêu tan mà thôi, chỉ cần thời gian qua đi, tự nhiên có thể khôi phục.”

Sở Nghị Phong bĩu môi, hiển nhiên không tin là đơn giản như vậy, bất quá hắn vẫn nhận lấy, lúc này chưa cần nhưng sau này có thể dùng đến.

Thương lượng thêm một chút nữa, Sở Nghị Phong từ phòng Phụng Thiên Sơn đi ra, vừa lúc đi ra đụng phải tiểu nha đầu bên cạnh Phụng Uyển Đình.

- “Sở công tử, tiểu thư nhà ta mời ngài qua.” Tô linh nhi hai mắt vụt sáng lên, hai mắt tò mò đánh giá Sở Nghị Phong, mặc dù không phải lần đầu tiên thấy hắn, nhưng là lần đầu tiên nàng đánh giá dung mạo Sở Nghị Phong.

Sở Nghị Phong mỉm cười hỏi: “Hiện tại không phải là đang đi sao?”

- “Tiểu thư nhà ta nói, nếu như người còn có sự tình khác, trước tiên có thể thu xếp công việc, tối nay tiểu thư ở trên núi chờ người.”

- “Biết rồi”. Nói xong Sở Nghị Phong trực tiếp quay lại tiểu viện của mình, nhưng Đình Hành còn chưa về tới, hắn là đang còn luyện chế Thiên Nhất đan.

Thấy hai bên chùng vô sự, lại xuất ra kim giản, nghiên cứu các loại pháp quyết trong đó, rồi xuất ra cây trường thương mà Lan thần đưa cho hắn.

Sau khi lấy máu nhận chủ, trường thương này Sở Nghị Phong vẫn chưa từng dùng qua, thứ nhất là chưa cần dùng tới, thứ hai cũng là không thể dễ dàng sử dụng, bất quá nghĩ đến Cổ Thiên Bằng trong tay có thể cũng có tiên khí, nói không chừng ngày mai sẽ phải dùng tới.

Trường thương toàn thân màu xanh đen, chỉ có mũi thương phát ra hàn quang ngân sắc, phía dưới đầu thương buộc một túm dây màu đen bay là tả, mang theo cảm giác trang nghiêm, mà ở trên trường thương đột nhiên hiện ra hai chữ: “Chiến Phong”.

Nắm chặt trường thương, một dòng điện dũng mãnh truyền vào thương, lập tức sáng lên một mảnh điện quang, Sở Nghị Phong có thể cảm giác chỉ một chút chân nguyên tiến vào trường thương liền bộc phát điện năng cường đại, quả thật có thể phát huy hết thực lực của mình, hơn nữa càng gia tăng cường lực công kích.

Buổi tối, gió núi đặc biệt mát mẻ, gió thổi trong rừng cây, phát ra từng đợt âm thanh xào xạc, ở đây ban đêm có vẻ đặc biệt yên tĩnh, Sở Nghị Phong đi trên con đường nhỏ trước ngọn núi, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong.

Phụng Uyển Đình tu vi cũng là Nguyên anh kì, Sở Nghị Phong còn cách ngọn núi một khoảng nàng đã cảm giác được, vì vậy ngọc thủ khẽ vuốt cổ cầm, từng đợt âm thanh nhẹ nhàng từ đầu ngón tay nàng tuôn ra.

Tiếng đàn đã không còn cô tịch, đã có chút vui sướng, giống như dòng suối nhỏ thấy phía trước là dòng sông cuộn cuộn chảy, có chút vội vã nhập vào sông lớn, vui vẻ mà hưng phấn, đã tràn ngập sức sống.

Sở Nghị Phong trên mặt cũng khẽ cười, cất bước nhẹ nhàng và thoải mái.

Vẫn là dọc theo đường lên núi kia, bất quá lần này Sở Nghị Phong không có dừng lại mà vẫn đi lên cái đình trên núi.

Phụng Uyển Đình sớm đã biết Sở Nghị Phong đi tới phía sau, nhưng tay nàng đánh đàn vẫn không ngừng lại, mà là tiếp tục gảy đàn, mái tóc dài, bạch y (áo trắng) tùy theo tiếng đàn mà nhẹ nhàng bay...

Sở Nghị Phong vô thanh vô tức ngồi đối diện nàng, lắng lắng nghe tiếng đàn vui sướng, trong thiên địa tựa hồ đều yên tĩnh, chỉ có tiếng đàn này một mình thổ lộ hết tâm sự, nói đúng ra nó là tiếng lòng của vị tiên tử này.

Niềm vui sướng khi vừa gặp đã yêu, sự tịch mịch của tương tư hoài niệm, nỗi ưu thương thoang thoang không thể nói thành lời, còn có sự e ấp thẹn thùng khi gặp mặt... Tất cả những thứ đó tạo thành một khúc đàn tuôn chảy.

Sở Nghị Phong lắng tai nghe, tâm thần có chút xao động, tựa hồ như cảm nhận được tiếng lòng của Phụng Uyển Đình, từ trong mắt hiện lộ một tia nhìn triu mến.

Một khúc cuối cùng...

Sở Nghị Phong cùng Phụng Uyển Đình không ai nói gì, chỉ sợ làm hỏng tình cảnh trước mặt, chỉ là qua bốn mắt nhìn nhau, tình cảm nồng đậm lưu chuyển, phảng phất ngời là ta, ta là người...

Không biết qua bao lâu.

- “Ngày mai người phải cẩn thận một chút.” Phụng Uyển Đình u sầu nói.

- “Yên tâm đi, ta không có việc gì.” Sở Nghị Phong nhìn nàng một cách an tâm.

- “Người không trách ta sao?” Phụng Uyển Đình nhẹ giọng hỏi.

- “Tại sao ta lại trách nàng?”

- “Bởi vì ta khiến người vương vào chuyện này.”

- “Nếu như có thể lựa chọn lại, ta cũng sẽ chọn như vậy, cho nên ta sẽ không trách nàng”.

- “Vậy...”

- “Nghe xong tiếng đàn của nàng, ta phát hiện ra, lần này ta làm là hoàn toàn tự nguyện...”

- “Ừ..”

Mà ở xa xa trong rừng cây, nhẹ nhàng truyền đến một tiếng thở dài : “Ài, con gái cũng đã lớn, tuổi trẻ thật tốt a!”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Linh Quy Đảo

Linh quy đảo, nằm trong một vùng biển rộng, xung quanh không có một cảnh vật gì khác, mang một vẻ trống trải dị thường, bên trên không có bất cứ loại thực vật gì, nhìn giống như một cái mai rùa lớn, mà trên Linh Quy đảo có một ngọn núi nhô ra giống như cái đầu rùa, cả hòn đảo chính là hình ảnh một con rùa bằng đá khổng lồ.

Sở Nghị Phong đem việc quyết đấu nói với Dĩnh Hành, không ngờ Dĩnh Hành lại rất tán thành, lại càng vì Sở Nghị Phong có thể lấy được Phượng Uyển Dĩnh mà mừng rỡ dị thường. Bất quá vì muốn luyện chế thiên nhất đan cho nên hắn cũng không cùng Sở Nghị Phong đến, mà Huyền Y phái những người khác cũng không đến, bởi vì muốn để Sở Nghị Phong cùng Cổ Thiên Bằng hai người nói lý, không thể để người khác can thiệp.

Sở Nghị Phong và Phượng Thiên Sơn cùng tới Linh quy đảo thì Cổ Thiên Bằng đã chờ sẵn ở đó, đi cùng hắn còn có một vị nam tử, Sở Nghị Phong từ trên người hắn cảm giác được một loại khí thế khiến cho mình bị áp lực, nhưng lại không thể nhìn thấu tu vi của hắn, trong lòng hiểu hắn ít nhất cũng là phân thân kì cao thủ, thậm chí là hợp thể kì. Bất quá, hắn với Cổ Thiên Bằng dung mạo có vài phần tương tự, xem bộ dáng hắn có lẽ là phụ thân Cổ Thiên Bằng, Thanh ma đường, đường chủ Cổ Minh Hạ

Cổ Thiên Bằng thấy Sở Nghị Phong xuất hiện, trong mắt bạo khởi lửa giận, trên người sát khí không ngừng lưu động, thân thể được linh giáp bao phủ, bên ngoài còn có một tầng sương mù màu đen, đáng vẻ có chút hung hăng, mà Cổ Minh Hạ Sở Nghị Phong với Cổ Thiên Bằng trầm ổn hơn rất nhiều, đã thấy hai người tới, bất động thanh sắc, lặng lẽ đợi, chỉ là đôi mắt thỉnh thoảng chớp động tinh quang, cho thấy người này tuyệt đối không đơn giản.

“Cổ đường chủ, đã để chờ lâu.” Phượng Thiên Sơn nhẹ nhàng cùng đối phương bắt chuyện.

“Không sao, chúng ta cũng vừa mới đến” Cổ Minh Hạ trầm giọng nói.

Sau đó ánh mắt Cổ Minh Hạ chuyển hướng sang Sở Nghị Phong, một cỗ khí thế lập tức ép lại, chỉ liếc mắt một cái, khiến cho Sở Nghị Phong cảm giác ớn lạnh, như là bị độc xà theo dõi, từ đáy lòng lộ ra một loại hàn ý. Bất quá Sở Nghị Phong cũng không sợ hãi ngược lại càng thêm quật cường, trong mắt xuất hiện một đạo tia chớp cùng Cổ Minh Hạ đối mặt

Cổ Minh Hạ sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại nổi sóng, hơn nữa mơ hồ có một dự cảm bất an, thầm nghĩ : “Người này tu vi nhìn không thấu, thực lực cũng là nguyên anh hậu kì hoặc là xuất khiếu sơ kì, đã có khí độ như thế, không thể khinh thường, bất quá ta cho Thiên Bằng mang theo tiên khí, đánh bại hắn hẳn là không có vấn đề.”

Nghĩ tới đây Cổ Minh Hạ cũng an tâm, bất quá hắn lại quên, vì tu vi của Sở Nghị Phong mà hắn cho là bình thường đã đánh cho con hắn không có lực hoàn thủ.

Phượng Thiên Sơn chứng kiến Cổ Minh Hạ cùng Sở Nghị Phong giằng co, sợ Sở Nghị Phong tổn thương, sắc mặt không đổi đi lên phía trước chắn trước người Sở Nghị Phong, nói : “Nghị Phong à, phải tôn trọng trường bối.” Từ sau khi nghe lén Sở Nghị Phong và Phượng Uyển Dĩnh nói chuyện, Phượng Thiên Sơn đã gọi thẳng tên Sở Nghị Phong.

“Được” Sở Nghị Phong chỉ đơn giản đáp ứng, hiểu ý tứ Phượng Thiên Sơn, hơi cúi đầu, né tránh ánh mắt Cổ Minh Hạ.

“Cha” Cổ Thiên Bằng nhìn thoáng qua cha mình, thấy Cổ Minh Hạ gật đầu, mới đứng ra nói “Phượng thúc thúc, quyết đấu có thể bắt đầu chưa ?”

Phượng Thiên Sơn liếc nhìn Cổ Minh Hạ, thấy hắn làm như không để ý, liền chuyển hướng nhìn Sở Nghị Phong thì phát hiện Sở Nghị Phong đã sớm cùng Cổ Thiên Bằng hai mắt giao phong. Vì vậy mỉm cười với Cổ Minh Hạ : “Cổ đường chủ, chúng ta đến một bên quan sát, thế nào ?”

“Mời”

Cổ Minh Hạ và Phượng Thiên Sơn hai người cùng bay lên đỉnh ngọn quy linh đảo, lúc đó Sở Nghị Phong và Cổ Thiên Bằng bắt đầu giằng co.

“Họ Sở, chỉ cần ngươi ở đây nhận thua, vĩnh viễn rời khỏi Thanh đường tinh, thế vĩnh viễn sẽ không gặp Uyển Đình, ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không, hôm nay là ngày chết của ngươi.” Cổ Thiên Bằng hung tợn nói, bao phủ trên người là một lớp hắc vụ, khí thế không ngừng lưu chuyển.

“Hừ, nói khoác mà không biết ngượng.” Sở Nghị Phong lạnh lùng đáp trả.

“Hào, nếu ngươi không biết điều như vậy, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác)”

Nói xong, Cổ Thiên Bằng huy quyền lên trên, trên người hắc vụ nhanh chóng ngưng tụ lại hình thành một đạo hắc quang, thẳng hướng xông đến.

Sở Nghị Phong thấy Cổ Thiên Bằng Sở Nghị Phong với hôm qua có không giống nhau, khí thế kiên kiên không dứt

Thấy Cổ Thiên Bằng gào thét tới, Sở Nghị Phong nắm chặt song quyền, song quyền và hai cánh tay nhất thời điện quang quán quanh, phát ra trận trận âm thanh “chỉ nha”

Điện quang cùng hắc vụ chạm vào nhau, nhất thời tạo nên một trận cuồng phong, hắc vụ bên người Cổ Thiên Bằng lập tức bị gió thổi bay, hiển lộ ra thân thể hắc đang xông tới, mà lôi điện trên tay Sở Nghị Phong cũng hoá thành nhiều hoa lửa, tiêu tán trong không gian.

Cổ Thiên Bằng trong lòng hơi kinh hãi, hấn dung hợp lực lượng của tiên khí, mặc dù vẫn không thể phát huy hoàn toàn, nhưng Sở Nghị Phong lại chỉ cần dùng nắm đấm cản lại.

Bất quá Cổ Thiên Bằng kinh nghiệm đấu tranh phong phú Sở Nghị Phong không thể so sánh, trong lúc chiến đấu hai người giao thủ ngang tay, nếu không Cổ Thiên Bằng đã bị bại sau một chiêu, mà Sở Nghị Phong cũng dừng lại, tựa hồ đang chờ cuồng phong thổi qua.

Cổ Thiên Bằng thân thể tiến lại gần, nhắc chân đá thẳng vào bụng dưới Sở Nghị Phong. Sở Nghị Phong có chút vội vàng lùi lại, khó khăn lắm né đi, nhưng khí thế đang thương phong lại bị rơi xuống hạ phong. Cổ Thiên Bằng lợi dụng cơ hội, dùng cả tay lẫn chân tấn công liên tục, tay chân đều mang theo khí hắc quang âm hàn, bám lấy quanh người Sở Nghị Phong không rời.

Sở Nghị Phong cảm giác bên người đang có bão tuyết, khắp âm hàn phát lạnh, thân thể không ngừng né tránh công kích của Cổ Thiên Bằng, nhưng vì mất tiên cơ nên không có cách nào phản kích, lúc này có vẻ có chút như lấy trứng chọi đá, tại Hoàng Qua tinh học bao nhiêu võ công chiêu thức cơ hồ không có tác dụng.

Mà Cổ Thiên Bằng càng đánh càng hưng phấn, phát hiện tiên khí trong cơ thể và bản thân dung hợp càng ngày càng tốt, ngày càng phát huy ra uy lực lớn hơn, hơn nữa mắt thấy Sở Nghị Phong chỉ bị động chịu đòn, phần thắng như đã nhìn thấy trước mắt.

Bất quá Sở Nghị Phong mặc dù gặp nguy hiểm, nhưng vẫn không có thương tổn, chỉ là có chút chật vật mà thôi, thời gian lâu dần cũng bắt đầu thích ứng, cùng Cổ Thiên Bằng đánh nhau kịch liệt. Cổ Thiên Bằng biết mình chiếm ưu thế lớn hơn nhưng qua thời gian dài như vậy mà vẫn không hạ được Sở Nghị Phong thì bắt đầu nóng lòng.

Sở Nghị Phong trong quá trình thích ứng chậm rãi, lúc này mới hiểu được một chút võ công chiêu thức, một quyền này sao lại đánh như vậy, một cước này đá thế nào ? võ công không phải đơn giản là một bộ sách võ thuật, trong mắt Sở Nghị Phong đã có sự lí giải. Quyền xuất ra đơn giản thanh thoát, thoắt cước đá ra thế mạnh lực trầm, thông qua chiêu thức mà phát huy tới đa năng lực cơ thể.

“A!” Sở Nghị Phong điên cuồng hét lên một tiếng, nhìn đúng Cổ Thiên Bằng huy tới một quyền.

“Oanh !” hai người quyền đầu một lần nữa đụng vào nhau

Trên tay Sở Nghị Phong lôi điện một lần nữa lại hoá thành điểm điểm hoa lửa, thân thể thối lui về phía sau hơn mười thước, mà Cổ Thiên Bằng cũng không chịu nổi

Mà ở xa xa trên ngọn núi, Phượng Thiên Sơn lúc này mới an tâm, thần nhiên nói : “Xem ra con rể của ta cũng không phải kém cỏi a...”

“Hừ !” chỉ nhận được một tiếng hừ lạnh của Cổ Minh Hạ...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Cật Cá Tiểu Khuy

Sở Nghị Phong vững vàng đứng đối diện Cổ Thiên Bằng, ánh mắt như ngọn đuốc nhìn chăm chăm hấn, khiến trong lòng của Cổ Thiên Bằng khởi một

trận hỏa, khuôn mặt vặn vẹo liên tục.

“Đây là người bức của ta, ta cho người chết không có chỗ chôn!”, khuôn mặt của Cố Thiên Bằng trở nên dữ tợn, kêu gào một cách điên cuồng. Cùng lúc đó, hai tay bất pháp quyết, hắc vụ quanh thân bắt đầu xoay tròn, trước thân hình thành một cái màu đen xoáy động, hơn nữa xoáy động xoay tròn càng lúc càng nhanh, thể tích cũng càng lúc càng lớn, ban đầu chỉ có một nắm đấm, sau đó lớn cỡ cái đầu và tiếp tục lớn hơn.

Sở Nghị Phong sắc mặt ngưng trọng nhìn vòng xoáy năng lượng đang tập trung của Cố Thiên Bằng, vòng xoáy màu đen đang bắt đầu nén lại, mà hình thành một cái hắc sắc quang cầu, năng lượng lưu chuyển trong đó giống như thực chất. Hắn có thể cảm giác được năng lượng tích trữ trong đó rất cuồng bạo, đối mặt với trận trận áp lực mang đến bởi quang cầu, ngay cả thân thể cũng cảm thấy trầm trọng vài lần.

“Đây là tiên khí uy lực sao?” Phượng Thiên Sơn tựa hồ không để ý hỏi Cố Minh Hạ, kỳ thực trong lòng lại phi thường lo lắng cho Sở Nghị Phong.

Trên mặt của Cố Minh Hạ mặc dù bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt hiện lên một tia cuồng nhiệt, biểu hiện sự đắc ý của hắn, bất quá miệng lại hết sức khiêm nhường nói: “Đầu có, Thiên Bằng cũng chỉ phát huy được hai, ba phần mười uy lực của vật kia mà thôi, tu vi của hắn còn kém một chút, dù vậy không phải tùy tiện người nào cũng có thể tiếp được. Hắc ...”.

Phượng Thiên Sơn thế nào mà nghe không ra ý tứ trong lời nói của Cố Minh Hạ, một mặt nào đó cũng cho thấy sự lợi hại của tiên khí, về mặt khác lại ám chỉ Sở Nghị Phong bất quá chỉ là một cái tiểu nhân vật, nhưng là hiện tại đều không trọng yếu, quan trọng là Sở Nghị Phong có thể hay không tiếp được chiêu này của Cố Thiên Bằng.

Sở Nghị Phong như cây lao đứng trước mặt Cố Thiên Bằng, đối mặt với áp lực, không một chút nhúc nhích, nhưng hắn cũng không nghĩ khoan tay chịu chết, trước khi hắc sắc quang cầu của Cố Thiên Bằng chưa hoàn toàn hình thành, điện quang trong tay chợt loé, một tia điện mang ngưng tụ tại đầu ngón trỏ.

“Lăng điện chi!” Theo lời nói của Sở Nghị Phong, một đạo điện xà trong nháy mắt phát ra, bắn về phía Cố Thiên Bằng, nhưng Cố Thiên Bằng lại không thêm để ý chút nào, chỉ thấy điện xà tới gần Cố Thiên Bằng thì tốc độ tự nhiên chậm lại, chậm như sên bò, khi điện mang đến gần Cố Thiên Bằng còn có một thước, áp lực của hắc sắc quang cầu lan ra đem điện mang che ở bên ngoài, chỉ trong chớp lát, điện mạng hóa thành một điểm hoa lửa, rồi tiêu tán.

Đây là tiên khí đặc thù năng lực, lúc tiên khí đang được sử dụng, đều hình thành không gian đặc biệt của chính nó, người sử dụng có thể mượn nhờ, đạt tới năng lực nắm giữ một bộ phận không gian. Mà uy lực của linh khí không đủ, sẽ không xuất hiện loại tình huống này, đây cũng là một trong những điểm khác biệt giữa linh khí và tiên khí.

Sở Nghị Phong hơi kinh hãi, nhưng sắc mặt của Cố Thiên Bằng lại mừng như điên, kêu ngạo quát: “Họ Sở, người chết đi!”.

Vừa nói, hắc sắc quang cầu được Cố Thiên Bằng nâng lên, lúc này quang cầu đã biến thành to như một khối thạch ma, song chương của Cố Thiên Bằng đẩy mạnh về phía trước, hắc sắc quang cầu gào thét bắn về phía Sở Nghị Phong.

Quang cầu mang theo khí thế hủy thiên diệt địa, nơi đi qua, trên mặt đất lưu lại một cái khe thật sâu, giống như bị cày qua, nam thạch cứng rắn cũng trở nên nát bầy.

Sở Nghị Phong không dám chậm trễ, linh kiếm nằm trong thân thể lập tức xuất hiện ở trong tay, đồng thời một bộ thượng phẩm linh giáp màu xanh đen xuất hiện bên ngoài thân thể.

“Tấn lôi chi!”

Sở Nghị Phong đem công lực của Tấn Lôi chi rót vào trong thượng phẩm linh kiếm, mượn uy lực chấn phúc của linh kiếm, một đạo điện long thốt nhiên mà phát, cuồng bạo khí thế này so sánh với hắc sắc quang cầu không kém chút nào.

Tấn Lôi chi của Sở Nghị Phong vừa xuất ra, Phượng Thiên Sơn cùng Cố Minh Hạ đều cả kinh, bọn ai cũng chưa từng nghĩ đến Sở Nghị Phong chỉ là mượn linh kiếm, liền có thể phát ra một kích như thế. Uy lực của Tấn Lôi chi so sánh với Lăng Điện chi, cường đại gấp mấy lần, Tấn Lôi chi vừa xuất, nổ vang giống như long trời lở đất, trực tiếp đánh sâu vào thâm thân của mọi người, uy lực của Tấn Lôi chi cùng với tác dụng tăng phúc của linh kiếm, mơ hồ có thể đạt tới uy lực của huyền lôi. Huyền lôi cùng với kiếp lôi của tu chân giả độ thiên kiếp không sai biệt lắm. Một kích như thế, Phượng Thiên Sơn cùng Cố Minh Hạ như thế nào mà không kinh hãi.

Hai đạo năng lượng va chạm vào nhau trong nháy mắt, ầm ầm rung động, đại bộ phận quang cầu đều bị lôi điện oanh tạc, quang cầu lớn cỡ thạch ma, giờ chỉ còn lại có khoảng một nắm tay. Nhưng lôi điện chi lực không thể kéo dài, tại quá trình cùng hắc sắc quang cầu triệt tiêu lẫn nhau, sớm đã biến mất không tung tích.

Hắc sắc thủy cầu cỡ một nắm tay một lần nữa gia tốc hướng Sở Nghị Phong vọt tới.

Sở Nghị Phong thấy thế, nhũn mảy, vẻ lạnh lùng trong ánh mắt đại thịnh, từng đạo tia chớp lóe ra trong đó.

Thấy tránh cũng không thể tránh được, Sở Nghị Phong hai tay cầm kiếm, rút chân nguyên vào trong đó, hóa thành lôi điện chi lực, nhắm chuẩn hướng đến của hắc sắc quang cầu, huy kiếm chém xuống.

“Phanh!”

Hắc sắc quang cầu là năng lượng Cố Thiên Bằng ngưng tụ tinh thuần nhất, bị linh kiếm tràn ngập lôi điện chi lực của Sở Nghị Phong chém lên, tự nhiên

phát sinh nổ mạnh.

Sau khi nổ mạnh, Sở Nghị Phong bị ném sang một bên, trên không trung quay cuồng liên tục hơn mười vòng, té xuống, nham thạch cứng rắn bị hấn đập bẻ ra một cái hố to.

Về mặt của Phurong Thiên Sơn ngưng trọng, cau mày nhìn cái hố do Sở Nghị Phong tạo thành, mà mắt của Cố Minh Hạ có chút đắc ý nhìn Phurong Thiên Sơn.

“Hắc.....” Cố Thiên Bằng cười âm trầm, mặc dù hấn hiện tại có chút thờ hồn hèn, chân nguyên toàn thân dùng hết bảy thành, nhưng chứng kiến Sở Nghị Phong bị chính mình giết chết, hấn rất cuộc thờ phào: “Nhìn người có chết hay không, đây là theo ta đoạt ...”

Lời đắc ý của Cố Thiên Bằng chưa nói xong, thì chứng kiến Sở Nghị Phong từ trong hố đi ra, một bên phun ra một mồm nước bọt, hình như là ngại cả người đều là tro bụi.

“Người không chết ?” lời nói của Cố Thiên Bằng biến thành khiếp sợ.

Mà ngay cả Phurong Thiên Sơn cùng Cố Minh Hạ ở phía xa trên ngọn núi cũng là khiếp sợ không thôi, nhưng tâm tình của hai người lại hoàn toàn trái ngược, chứng kiến Sở Nghị Phong không chết, Phurong Thiên Sơn âm thầm thở dài một hơi, mà Cố Minh Hạ thì loáng thoáng cảm giác bất an.

Bất quá, Sở Nghị Phong cũng không tốt, cùng hắc sắc quang cầu trực tiếp va chạm vào nhau, làm cho thân thể của hấn cảm thụ tới âm hàn tứ vị, cái loại cảm giác lạnh như băng thấu tận xương cốt theo linh kiếm truyền vào cánh tay, đầu tiên là đau đớn khó có thể biểu đạt, rồi sau đó phảng phất trong nháy mắt, cánh tay tựa mất đi tri giác, cảm giác máu trong cơ thể như bị đông lạnh.

Chờ Sở Nghị Phong từ trong hố đi tới, đã thấy linh giáp chỗ cánh tay ngưng kết một tầng băng màu đen, ngay cả trước ngực đều có một khối màu đen băng lăng che lại, mà trên thượng phẩm linh kiếm cũng bị đóng băng, cầm trong tay như một cây băng còn, nếu như không phải đại bộ phận hắc sắc quang cầu đều bị Tần Lôi chỉ oanh rớt, thì hiện tại Sở Nghị Phong cả người đều biến thành băng điêu.

Mặc dù phải chịu thiệt một chút, nhưng Sở Nghị Phong cũng hiểu được một đạo lý, tại sao nói pháp bảo có thể phát huy lớn nhất chân thật tu vi của cá nhân, hiện tại Sở Nghị Phong cũng là tiêu hao hơn sáu thành chân nguyên, nhưng là chân nguyên còn thừa trong cơ thể lại không cách nào phát huy, nếu như mới vừa rồi, có thể dụng nhiều hơn một phần chân nguyên, có thể Sở Nghị Phong sẽ không chút tổn hao, cũng sẽ không chật vật như hiện tại.

Sở Nghị Phong chậm rãi vận chuyển chân nguyên, Lôi Tiêu Thần đạo kinh đem chân nguyên chuyển hóa thành lôi điện chỉ lực, trên cánh tay một lần nữa quán quanh tầng tầng quang mang, hắc sắc băng lăng trong nháy mắt nát bấy. Dem linh kiếm rung nhẹ, linh kiếm một lần nữa phục hồi nguyên dạng.

“Muốn cho ta chết, người còn không có cái bản lĩnh đó!” Sở Nghị Phong lạnh lùng nói, kiếm phong chỉ hướng Cố Thiên Bằng. “Lần này nên xem ta đây!”

“Lăng điện chỉ!” Một đạo thô to điện long, trên linh kiếm trong nháy mắt mà phát, uốn lượn, bắn về phía Cố Thiên Bằng.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hắc Băng Luân

Vừa mới thấy Sở Nghị Phong bị mình đánh một kích cực mạnh, Cố Thiên Bằng còn chưa kịp đắc ý, Sở Nghị Phong một lần nữa lại xuất hiện ngay trước mặt hấn, mà lúc này Cố Thiên Bằng gặp phải một trận oanh kích nguy hiểm.

Bất quá Cố Thiên Bằng thần sắc lại ung dung, tựa hồ không thêm đề ý công kích của Sở Nghị Phong, Sở Nghị Phong hơi nhú mày, không biết trong hồ lô của Cố Thiên Bằng có cái gì, nhưng hấn biết một kích này của mình cũng có uy lực tương đương thiên lôi, Cố Thiên Bằng muốn hoá giải cũng không dễ dàng.

Nhưng ngay khi Lăng điện chỉ sắp đánh tới Cố Thiên Bằng, trong tay Cố Thiên Bằng đột ngột hiện ra một cái luân tử (bánh xe), luân tử toàn thể màu đen, ở giữa có một chỗ cảm hình giống như một ngôi sao sáu cánh (lục mang tinh), mà xung quanh luân tử có một vòng răng cưa, lần lượt thay đổi, phát ra hàn quang nhè nhẹ. Cố Thiên Bằng tay nắm luân tử kia, hướng về phía điện long, bất ngờ đánh đến.

“Phanh” Cố Thiên Bằng lùi ra sau hai bước, mà điện mang Lăng điện chỉ bị đánh lệch phương hướng, oanh kích đến tảng đá bên cạnh, tức thì đá vụn bay tán loạn, một cái hố to nữa lại xuất hiện trước mắt mọi người. Mà Cố Thiên Bằng lại không chút tổn hao.

Phurong Thiên Sơn đứng nhìn từ xa, trong mắt sáng ngời, nói “Cố đường chủ, đó là tiên khí của ngài sao ?”

“Không sai, đó là hạ phẩm tiên khí hắc băng luân!” Cổ Minh Hạ nói ra với sự tự hào, mặc dù là hạ phẩm tiên khí, nhưng ở Tu Chân Giới có thể sử dụng một kiện hạ phẩm tiên khí cũng là một việc vô cùng vinh quang.

Trong khi đó, Cổ Thiên Bằng đối diện Sở Nghị Phong nói :“Họ Sở, ngươi có thể ngăn được chiêu đó, cũng xem như ngươi lợi hại, bắt quá, đừng tưởng có thể sống mà rời khỏi đây, lão tử ta còn lợi hại hơn nữa, hôm nay ngươi không thể không chết!”

Vừa nói, Cổ Thiên Bằng vừa nuốt một viên đan dược, hắn biết hiện tại chân nguyên đủ phát ra một chiêu, cho nên nuốt một viên đan dược, khôi phục một chút chân nguyên.

Sau đó Cổ Thiên Bằng đem hắc băng luân ném lên bầu trời, đồng thời hai tay không ngừng kết pháp quyết. Theo pháp quyết của hắn mà trên người Cổ Thiên Bằng bốc lên từng trận hắc quang, hơn nữa trên trời tràn ngập hắc vụ từ thân hắn tràn ra, cuối cùng cả người Cổ Thiên Bằng đều bị bao phủ trong hắc vụ.

Rồi Cổ Thiên Bằng đột nhiên hét lớn một tiếng, toàn thân hắc vụ phóng lên cao, toàn bộ hắc vụ quanh thân hướng tới hắc băng luân, hắc băng luân như cá voi hút nước, đem tất cả hắc vụ này hút vào, hắc băng luân trên bầu trời bắt đầu xoay tròn, đồng thời loé khỏi quang mang màu đen, hắc quang từ hắc băng luân tản mát ra, hình thành một cái trụ hình, từ từ lớn lên, chụp lên Sở Nghị Phong .

Sở Nghị Phong tay cầm linh kiếm, thân mặc linh giáp, toàn thân đề phòng, nhưng khi hắc băng luân bộc phát tầng tầng hắc quang, hắc quang đột nhiên hướng Sở Nghị Phong mà bao lấy. Sở Nghị Phong thấy hắc quang tràn đến, liền muốn né tránh, nhưng phát hiện cơ thể mình cử động rất chậm, động tác so với lúc bình thường chậm hơn gấp trăm lần, từ hắc băng luân truyền đến áp lực áp bách lên người hắn, làm Sở Nghị Phong cảm giác như có ngọn núi đè lên người.

Hắc sắc quang mang hoàn toàn bao phủ tới, Sở Nghị Phong không cách nào rời khỏi quang mang đó. Sở Nghị Phong đi gần tới quang mang trước mặt, phát hiện tầng quang mang này hơi mỏng, rất giống kết giới thông thường, Sở Nghị Phong liền đưa tay qua, một tia âm hàn chỉ khí, theo cánh tay truyền đến, Sở Nghị Phong lập tức rút tay lại.

Sở Nghị Phong chính là bị vây trong kết giới của hắc băng luân, Cổ Thiên Bằng một bên cười lạnh, nói : “Họ Sở, ngươi còn muốn đi đâu chứ, trong kết giới hắc băng luân, ngươi chờ được biến thành băng côn đi.”

Ngay sau đó, Cổ Thiên Bằng pháp quyết trên tay thay đổi, ngôi sao sáu cánh ở giữa hắc băng luân đột nhiên sáng lên, trong lúc ánh sáng loé lên đó, Sở Nghị Phong đã thấy giữa lục mang tinh (sao 6 cánh) không ngờ tạo ra những bông hoa tuyết, nhưng những bông tuyết đó không hề đẹp, cũng không phải tuyết trắng, đó là một loại tuyết cực kỳ tinh khiết màu đen, nhẹ nhàng hạ xuống.

Sở Nghị Phong lập tức suy nghĩ, tuyệt đối không thể để hắc sắc tuyết hoa kia chạm vào người, mặc dù bị áp lực của hắc băng luân, hành động không tiện, nhưng hắn vẫn giơ tay trái lên, đồng thời ngưng tụ một đạo chân nguyên, quát “Lôi quang thuần !”

“Chi nha!” Một trận điện quang dày đặc hiện lên, trong tay Sở Nghị Phong lôi điện chỉ lực hình thành một tấm thuẫn bài, mà lúc này hắc sắc tuyết hoa rơi xuống trên Lôi quang thuần, trong nháy mắt phát sinh nổ mạnh, nhưng với Lôi quang thuần không chút ảnh hưởng.

Xa xa trên núi, Cổ Minh Hạ và Phụng Thiên Sơn cũng chứng kiến Sở Nghị Phong ngưng tụ Lôi quang thuần, Cổ Minh Hạ trong mắt chớp động, cảm giác hưng phấn, cười lạnh nói : “ Vị Sở công tử này thủ đoạn thật đa dạng, nhưng trước lực lượng tuyệt đối trước mặt, vẫn là không chịu nổi một kích.”

“Hừ!” Lúc này đây Phụng Thiên Sơn rất không cao hứng, nên hắn thở dài một hơi, không trả lời nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

Sở Nghị Phong thấy hắc sắc tuyết hoa cơ bản không chạm tới người mình, trong lúc nhất thời cũng không sốt ruột, ngược lại phần nộ nhìn

Cổ Thiên Bằng, nhưng Cổ Thiên Bằng trong mắt chớp động vẻ điên cuồng.

Trên đầu Sở Nghị Phong mặc dù hắc sắc tuyết hoa bị chặn lại, nhưng phía ngoài Lôi quang thuần, tuyết hoa vẫn như cũ rơi xuống, Cổ Thiên Bằng cười lạnh một tiếng, pháp quyết trên tay lại thay đổi, tuyết hoa xung quanh Sở Nghị Phong đột nhiên xoay tròn, tất cả tuyết hoa bắt đầu hướng Sở Nghị Phong tụ lại.

Sở Nghị Phong trong lòng cả kinh, hàn ý trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, tay phải cầm linh kiếm lập tức tạo thành một mảng điện quang, lập tức cản trở hắc sắc tuyết hoa tiến đến, nhưng tuyết oa bốn phương tám hướng vọt tới, Sở Nghị Phong chỉ có một tay, nên rất nhanh bên ngoài cơ thể đã bị tuyết hoa bao trùm. Càng làm Sở Nghị Phong kinh hãi là khi tuyết hoa dính vào người, lập tức biến thành một mảnh băng tinh nho nhỏ, lượng lớn tuyết hoa không ngừng xo tới Sở Nghị Phong , lại liên tục biến thành từng phiến băng tinh, rốt cuộc ngoài thân Sở Nghị Phong bị kết một tầng băng màu đen .

Sở Nghị Phong không dám chậm trễ, lập tức vận chuyển chân nguyên, bên ngoài thân tức thì loé lên từng đại thiểm điện nhỏ, đem toàn bộ tầng băng màu đen đó chấn nát.

Nhưng hắc sắc tuyết hoa tựa như mãi không dừng lại, tiếp tục bay xuống, một lần nữa, quanh thân Sở Nghị Phong lại kết một tầng hắc băng, Sở Nghị Phong lập lại chiêu cũ, chấn nát tầng băng.

Cổ Thiên Bằng không ngừng đem chân nguyên của mình đưa vào hắc băng luân, mà Sở Nghị Phong thì không ngừng đem chân nguyên mình hoá thành lôi điện chấn nát tầng băng, thật giống như hai người đấu chân nguyên.

Nhưng khi Sở Nghị Phong một lần nữa chấn nát lớp băng, liền nghe một thanh âm không lớn nhưng rất chói tai.

“Ba!”

Linh giáp của Sở Nghi Phong và tầng băng màu đen dính trên nó cùng nhau vỡ nát.

Xuất hiện cái lỗ hồng, linh giáp của Sở Nghi Phong như đê bị vỡ, không cách nào bảo vệ Sở Nghi Phong, lần lượt hoá thành mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.